

Päртеitä Suomen valtiollisesta tilasta.

Julkaisemme seuraavassa toveri K. Mannerin Lenin-gradin suomalaisella valistustalolla viime joulukuun 30 p:nä Suomen valtiollisesta tilasta esittämästä selostuksesta pika-kirjoitusjäljennöksen jonkun verran täydennettyinä.

Hyvät toverit!

Täällä on jo tänä iltana kuvattu Suomen taloudellista tilaa ja siitä kävi selville, että Suomen kapitalistinen talous on asemassa, joka on merkitävä teräväksi pulaksi. Se pulka ei ole suinkaan mikään tilapäinen ilmiö tai satunnaisuus, vaan on se vain yksi vaihe kapitalismin yleisestä ja niin muodoin myös Suomen kapitalismin sodanjälkeisestä pulasta. Nyt on käsissä koko maailmassa ja myöskin Suomessa tämän kasvavan pulakauden kolmas vaihe, joka esiintyy erittäin terävänä monella tavalla, ennenkaikkea jyrkkinä ristiriitoina itse kapitalistisessa talouselämässä ja myös luokkien keskinäisissä suhteissa. Selväähän on, näet, että kapitalismin nykyinen tila ei luonnollisestikaan voi olla vaikuttamotta myös luokkien keskinäisiin suhteisiin ja niiden väliseen taisteluun sekä ylipäänsä poliittisiin suhteisiin maassa. Mehän tiedämme, että ihmisten ja luokkien toiminta yleensä pohjaltaan johtuu taloudellisista vaikutteista.

1. Porvariston omaksumat päätehtävät.

Siinä aineessa, jota minun on nyt käsiteltävä herättää erikoista mielenkiintoa kysymys, mitä tehtäviä porvaristo on asettanut itselleen taloutensa pulan johdosta ja miten se vaikuttaa poliittisesti. On jo osotet-

tu, että Suomen kapitalismin pulan oleellinen merkki ja ilmenemismuoto on toisaalta siinä, että ei ole ulkoisia eikä sisäisiä markkinoita, kuten aikaisemmin, tai että, sikäli kuin markkinoita on, ne käyvät yhä ahtaammiksi ja vallitsee niillä tavaton kilpailu kapitalistien ja kokonaisten kapitalististen ryhmien kesken, ja toisaalta siinä, että kapitalistisissa rahalaitoksissa kiristyy luotto, tuotantoa supistetaan, tapahtuu runsaasti liikeromahduksia, teollisuus- ja pankkipaperien pörssihinnat laskevat. Hyvänä osotuksena siitä on tila esim. maailman puutavaramarkkinoilla: liikatuotanto ja ankara kilpailu ja tuotannon supistamista. Markkinain ahtaus ei ole mitään erikoista ainoastaan Suomen kapitalismille. Koko maailmassa on asianlaita samoin. Suomenkin kapitalismi tarvitsee siis markkinoita, kuten muutkin kapitalistimaat. Mutta voidakseen markkinoilla voittaa, tarvitsisi sen kohottaa kilpailukykyänsä nykyisillä markkinoilla ja niillä, joita se toivoo saavansa ja joita se tavoittelee.

Edelläsanoitusta johtuvat Suomen kapitalistien omaksumat päätehtävät nykyisenä pulakautena, ja ne ovat 1) kilpailukykyänsä kohottaminen sekä 2) uusien markkinain valtaaminen. Nämä kapitalismin nykyiset päätehtävät määräävät myös Suomen kapitalis-

tien nykyisen politiikan, jonka päätunnusmerkkinä on yhdeltä puolen rosvosodan valmistaminen Neuvostoliittoa vastaan ja toiselta puolen oman maan työtätekevien riistämisen ja kuristamisen tehostaminen.

Erikoisen luonteenomaista ja uutta tälle porvariston politiikalle nykyisenä ajankohtana on se, että se kursailematta hylkää ne vähäisetkin muodollisen „demokratian“ jätteet, joiden puitteissa valkoinen komento on vielä näihin asti ennenkaikkea sosialidemokratian johtajiston petoksen ja petkutuksen turvin, mutta yhä kasvavassa määrässä myös lahtarivälikivillä yrittänyt luokkatarkoituksiaan ajaa. Nyt sen sijaan siirtyy porvaristo mitä alastomimpiin fascistisiin vainomenetelmiin ja fascistiseen terrorikomentoon. Luokkatietoisien työväen taistelujärjestöjä ja taisteluliikettä vastaan suunnatut poikkeuslait, jotka tietenkin loppujen lopuksi ovat tähdätyt työväen kumousliikkeen johtoa, kommunistista puoluetta vastaan, osottavat tähänastisen puolifascistisen valkoisen komennon kehitymistä avoimeksi fascistiseksi diktatuuriksi tarkoituksella turvata porvaristolle työtätekevien riistämisen tehostamisen ja rauhallinen selkäpuoli rosvosodan aikana. Tämä porvariston politiikan kehitys on merkinä siitä, että kapitalismin talouspulan pohjalla kehkeytyy myös koko porvarillisen järjestyksen valtiollinen pula.

II. Suomen lahtarien imperialistiset rosvopyrkimykset.

Suomenkin kapitalismi pyrkiesään pulastaan selviytymään tavoitelee uusia markkinoita, ja uusia raaka-ainelähteitä, joiden saanti ylipäänsä kapitalismin kilpailukyvyyn kohottamisessa ja erikoisesti Suomen kapitalismille sen tuotannon

rajotetun pohjan ja yksipuolisuuden vuoksi on ratkaisevaa laatua. Onko se helppoa? Ei ole. Minkätähden? Sen tähden, että markkinat on täynnä. Maailmassa ei ole tyhjiä paikkoja. Maailma on jaettu. Yhtäältä vahvemmat kapitalistiset maat ovat jakaneet maailman 5/6 keskenään, toiselta 1/6 maapalloa on neuvostovaltaa. Suomen kapitalismilla näin ollen ei ole edessään muuta mahdollisuutta uusien ulkoisten markkinain ja raaka-ainelähteitten käytettäväkseen voittamiseksi kuin valata niitä toisilta kapitalistimaltilta ja neuvostovallalta ja lisäksi samoilla keinoilla kuin kapitalismi yleensä käyttää, nim. halvoilla tavaroilla ja aineellisella väkivallalla. Se on sama pyrkimys, mikä on vanhoilla, suurilla imperialistisilla valloilla, Englannilla, Yhdysvalloilla, Ranskalla ja esim. Ruotsin nuorella imperialistisella vallalla. Onko sitten valkoisella Suomellakin imperialistiset pyrkimykset? On. Mihinkä valkoinen Suomi tähtää? Intiaan, Afrikaan, Kiinaan ja keski-Europaanko? Ei nyt juuri sinne, sillä sen tiellä ovat siellä sitä suunnattomasti vahvemmat imperialistiset maat, joiden armosta ainoastaan, ja sikäli kuin niiden suurten imperialististen valtain omat edut sitä vaativat, Suomen kapitalismi voi siellä saada sijaa. Mutta Suomen porvariston aktiivisten aineiden keskuudessa on paljon puhuttu, mm. Neuvosto-Karjalan valtaamisesta, eikä vain puhuttu, vaan ovat ne yrittäneetkin. Tämä taas on ollut Neuvostoliiton imperialististen päävihoillisten, ennenkaikkea Englannin ja Kansainliiton tarkoituksien mukaista ja niiden suostumuksella sekä avulla valkoinen Suomi on näitä valtauspyrkimyksiä ajanutkin ja ajaa tänäkin päivänä. Vasta 1918 asti on Suomen kapitalisteilla ollut aika-ajoin heikompia, aika-ajoin vahvempia yrityksiä päästä Neuvosto-Karjalan ja Neuvosto-Inkerin isän-

näksi. Viime aikoina nämä pyrinöt ovat käyneet hyvin selviksi, varsinkin valtiollisessa agitatioissa, joka on yksi sodan valmistamisen muoto. Myös pohjois-Ruotsiin ilmenee pyrkimystä. Se kaikki esiintyy n. k. Suur-Suomi-tunnuksessa.

Mutta millä tavalla nämä anastuspyrkimykset ovat yhteydessä Suomen kapitalismin nykyisen tilan ja siitä johtuvien porvariston päätehtävien kanssa?

Olemme nähneet, että esim. yksi Suomen päätuotantoala, puutavarateollisuus, on nyt pulassa, ja että sillä on edessään nykyisellään niin ylipääsemättömät vaikeudet, että eräät kapitalistit koettavat puutavarateollisuutta kehittää toiseen suuntaan kun ennen, uudelle pohjalle. Suomen metsät ovat jo näet miltei loppuun kulutettu. Puutavarateollisuudella ei siis ole raaka-aineita, ei ainakaan lyödäkseen Neuvostoliiton kasvavan vastaavan teollisuuden. Mutta Karjalassa on raaka-ainetta niin paljon, että vielä 25 vuoden intensiivisen kulutuksen jälkeenkään ei ole tarvis koskea metsien peruspääomaan. Lisäksi nimenomaan Neuvosto-Karjalan erinomaisen ripeästi kehittyvä puutavarateollisuus ja nopeasti kasvava vienti tekee Suomen rappeutuvan puutavarateollisuuden aseman vieläkin vaikeammaksi mailman markkinoilla. Selväähän on, että Neuvosto-Karjalan metsät olisivat kultakaivos Suomen rappeutuneelle pääteollisuudelle. Samalla Neuvosto-Karjalan alue väestöineen myös olisi kehittyvä markkina-alue monille teollisuustavaroille, jommoista kaipaava kapitalistinen Suomi, jonka sisämarkkinat ovat kuivuneet työtekevän väestön kulutuskyvyn laskemisen vuoksi. Tätä varten on Suomen aktiivinen porvaristo kärkeynyt Karjalan metsiä, tätä varten se on ottanut osaa Neuvostoliiton vastaiseen politiikkaan, on harjoittanut „heimokulttuuria“ jne. Mitä vai-

keampaan asemaan Suomen kapitalistit ja sen tuotannon pääalat joutuvat, sitä kiihkeämmin hoidetaan „heimokulttuuria“ ja suunnitellaan ja haaveksitaan Karjalan anastamista.

Mitä sitten tulee aitosuomalaisten „rakkauteen“ pohjois-Ruotsin suomalaisia kohtaan, niin on siinä huomattava, että juuri niillä suomalaisseuduilla on rikkaat malmivarastot ja että Suomi on köyhä raudasta. Suomesta ei ole vielä tähän mennessä löydetty vähänkään huomattavia omia tarpeita tyydyttäviä rautavarastoja. Sen sijaan on pohjois-Ruotsissa paljon rautaa, kuten sanottu. Niiden haltuun saaminen olisi omiansa antamaan Suomen teollisuudelle kokonaan toisen pohjan, kuin mitä sillä nyt on. Se esim. antaisi pohjan kotimaiselle koneiteollisuudelle. Se merkitseisi kotimaisen sotatarveteollisuuden kokonaan uudelle pohjalle asettamista.

Vaikka eräissä Suomen kiihkeimissä aitosuomalaisissa piireissä nykyään onkin ajatuksia Ruotsin suomalaisseutujen valtaamisesta niin valkoisen Suomen imperialististen pyrkimyksien pääkohde on Neuvosto-Karjala. Tämä seikka ja ylipäänsä viha proletaarista vallankumousta vastaan selittää Suomen porvariston aktiivisen osanoton neuvostovastaiseen rintamaan. Mitä syvemmäksi on tullut Suomessa talouspula ja mitä vaikeammaksi Suomen porvariston asema, sitä vahvemmin on valkoinen Suomi sitoutunut kansainvälisen imperialismin neuvostovastaiseen rintamaan ja sitä päättävämmin ja ovelammin se valmistaa kaikin keinoin rosvohyökkäystä Neuvostoliittoa ja erikoisesti Neuvosto-Karjalaa vastaan.

Huolimatta niistä taloudellisista ja poliittisista ristiriidoista, joita on Suomen ja Ruotsin porvaristojen kesken, lähenevät ne toisiaan neuvostovihollisessa toiminnassa, jossa ne yhtyvät. Skandinaviassa vallitseva kapitalistinen pula työn-

tää sikäläistä poveristoa myös tähän. Ruotsin nuori imperialismi on viime aikoina osottanut huomattavaa aktiivisuutta imperialistisissa markkinain valtauspyrinnöissä, josta puhuu esim. ruotsalaisen tulitikkustrustin toiminta, kuin myös taantumuksellisessa sisäpolitiikassa. Ruotsi kulkee nyt aktiivisesti suurten imperialististen valtojen vanavedessä neuvostovastaisessa sodan valmistustoimenpiteissä. Tätä osottaa sekin, että muutama viikko sitten pidettiin Tukholmassa skandinavialais-suomalainen lahtarikonferenssi. Suomesta siihen otti osaa Neuvostoliiton vastaisen politiikan monivuotinen huomattavin johtaja, professori Ingman. Konferenssissa puhuttiin „puolustuksesta vaaraa vastaan, joka uhkaa idästä“. Vanha kapitalisrosvojen fraasi. Puolustuksesta puhuminen oli vain petosta. Tarkoitus oli vahvistaa Neuvostoliiton vastaisen skandinavialais-suomalaisen blokin yhteisrintama. Tätä ennen on tapahtunut samanlaista ja samantarkoituksellista lähentymistä toisessa lahtarivaltiorhytmässä, nim. Viron, Latvian ja Puolan kesken. Valkoinen Suomi on kallistunut sinne päin, ainakin määrättyssä määrässä. Ruotsin imperialismi on vallannut nyt itselleen aseman näissä maissa. Skandinavian konferenssin tarkoituksena oli sen Neuvostoliiton vastaisen rintaman vahvistaminen, jossa rintamassa Itämeren maat, Skandinaavia ja Suomi kukin ovat paikallaan. Että tämä tehtiin juuri nyt, ei johdu mistään muusta kuin kapitalismin pulan ja siitä johtuvien vastakohtien syvenymisestä. Liitto tarkoittaa sotaa Neuvostoliitto vastaan, Neuvostoliiton kukistamiseksi, proletaarisen vallankumouksen päätukikohdan kukistamiseksi. Valkoinen Suomi tavoittelee sen kautta Neuvostokarjalaa. Eräänä osotuksena tämän pyrkimyksen alastomuudesta ja kiihkyydestä juuri nyt, kapitalismin pu-

lan terävänä kautena, on mm. Akaateemisen Karjalaseuran „itsenäisyysjuhlassa“ Helsingissä seuran erään johtajan virallinen puhe, jossa puhuja julisti, että „Wienaan, Aunukseen ja Inkeriin meillä on oikeus (!), josta velvotuksesta emme voi tinkiä, ennenkuin raja on siirretty sinne“. Ja tämän liikkeen takana ovat useimmat Suomen suurpankit ja johtavat lahtaripolitiikot.

Konkreettisena todistuksena Suomen porvariston näistä pyrkimyksistä teossa ja käytännössä ovat erinäiset aineelliset toimenpiteet. Niitä ovat mm. valkoisen Suomen sotavoimien vahvistaminen, valko-Suomen sotakelpoisuuden kaikin puolin kaikilla keinoilla edistäminen. Sotilasmenoja lisätään, armeijan kuntoisuutta pyritään kohottamaan, laivastoa rakennetaan. Valmistuuhan vuonna 1930 kaksi laivaa niistä laivoista, jotka sosialidemokraattinen hallitus tilasi. Suojeluskuntaa vahvistetaan mm. reservien laajentamista silmälläpitäen. Porvaristo kootaan mahdollisimman tarkkaan kaikkiin sotilaallisiin yhtymiin. Naiset ja lapsetkin militarisoidaan. Kouluopetuskin on tänä syksynä alistettu palvelemaan porvariston imperialistisia tarkoituksia. Ja vuodelta tämä varustelutoiminta, johon liittyy valkoisen valtakunnan taloudellinen ja poliittinen valmistaminen rosvohyökkäykseen, on kasvanut ja kiihtynyt sitä mukaa kun kapitalistinen huusholli on ahdingossa ahtaammalle joutunut.

III. Työätekevien riistämisen tehostaminen kapitalistisen talouden kilpailukyvyyn kohottamisen keinona.

Paitsi uusien markkinain valtaamista, tavoittelee Suomenkin kapitalismi nykyisenä pulakautenaan erikoisella kiihkolla kilpailukykyä kohottamista. Kilpailukyky kohoaa sen kautta, että tuotteet halpenevat ja halpojen tuotteiden avulla taas pyritään laajen-

tamaan markkinat, niin hyvin ulkoiset kuin kotimaiset. Kapitalistit pyrkivätkin nyt kiihkolla ja kaikin keinoin halventamaan tuotantokustannuksia.

Meitä kiinnostaa lähinnä ne keinot, joilla kapitalistit alentavat tuotantokustannuksia työläisten ja köyhän maalaisrahaan kustannuksella. Ja nykyiselle tilanteelle työväen ja maalaisköyhälis-
tön lisätty riistäminen on erikoisen ominaista.

Lähinnä tällöin on havaittavissa kapitalistinen rationalisoiminen s. o. työtätekevien riistämisen kaikinpuolinen kiihkeä tehostaminen tuotantoprosessissa sekä välittömästi että välillisesti. Suomessa ei rationalisoiminen joku aika sitten vielä liene päässyt niin pitkälle kuin eräissä muissa kapitalistisissa maissa, esim. Amerikassa ja Saksassa. Ja valko-Suomen kapitalisteilla ei vielä tuonnottain ole ollut niin ankaraa objektiivista pakkoakaan rationalisoimiskysymysten kii-reelliseen ratkaisuun tärkeimmillä, ratkaisevimmilla tuotannon aloilla. Suomellahan on edellisinä vuosina ollut esim. puu- ja paperimarkki-noilla suhteellisesti vahva asema: yksi suurimpia tuotteiden myyjiä, jolla osittain on ollut monopoliasema. Tätä asemaa on lisäksi vahvis-tanut Ruotsin ja Norjan vastaavien kapitalistiryhmien kanssa solmitut hinta- ja tuotantomäärää koskevat sopimukset, joilla on tähdätty yhtäältä markkinahintain määräämiseen ja toisaalta markkinain hallitsemiseen. Toiseksi Suomen työväen elintaso kansalaissodan jälkeen on palkkain alhaisuuden vuoksi ollut paljon alhaisempi kuin muissa mais-sa, esim. alhaisempi kuin Ruotsissa. Kansalaissodassa 1918 saavuttaman-sa voiton kautta saattoi porvaristo pitkäksi aikaa painaa työväen elin-tason alas. Nämä kaksi Suomen ka-pitalismille edullista seikkaa ovat tehneet, että kapitalisteille ei viime aikoihin saakka ole ollut sellaista

pakkoatuotannon ratsionalisoimiseen kuin eräiden muiden maiden kapi-talisteilla. Mutta kapitalismin pulan terävytyminen, sen sisäisten risti-riitojen tavaton kärjistyminen on nyt nostanut kysymyksen päiväjär-jestykseen suurella voimalla. Eräillä teollisuuden aloilla, kuten esim. pa-peri- ja rakennusteollisuudessa on jo menty aika pitkälle. Rationalisointi on nyt kaikilla aloil-la kapitalistien päivän tun-nuksena. Nyt on rosvoavan pääo-man tunnus: rationalisointi on pan-tava toimeen, missä sitä ei ole vielä tähän mennessä toteutettu. Jos luet-te keiden tahansa Suomen porvaril-listen talousmiesten nykypäiväisiä kirjoituksia, niin yhtenä pääkohtana niissä kaikissa on rationalisoinnin kaikissa muodoissa toimeenpanon välttämättömyyden selvittäminen. Se on merkki pulasta.

Tähän liittyy myös kysymys n. s. teknillisistä parannuksista. Mutta nykyisenä kautena jokainen parannus kapitalistisessa tuotan-totekniikassa merkitsee työ-läisten entistä suurempaa uuvuttamista, entistä suu-rempaa riiston tehostamis-ta ja on siis taantumuksel-linen. Kominternin Tpk:n X:ssä täysi-istunnossa todettiin, että kai-kenlaiset kapitalismin toimeenpane-mat teknilliset parannukset ovat nyt vastavallankumouksellisia, koska ne tarkoittavat kukistettavaksi kyp-sän kapitalismin jälleen rakenta-mista ja tarkoittavat työväestön elintason painamista yhä alem-maksi.

Meillä täällä Neuvostoliitossa kyl-lä myös rationalisoidaan ja paran-netaan tekniikkaa, mutta se on so-sialistista rationalisoi-mista ja tehdään tarkoituksella vahvis-taa sosialismia ja edistää sen kasva-mista yhä kohoavassa vauhdissa sekä parantaa työväen elintasoja yhä kasvavassa mitassa, mitkä molem-mat tapahtuvatkin. Kapitalistine rationalisointi on yksi niitä pääke

noja, joilla kapitalismi koettaa parantaa asemaansa. Kapitalistinen rationalisointi tapahtuu kokonaan työväen elintason kustannuksella.

Tuotannon supistaminen ja sen yhteydessä työläisten kokonaan työttömiksi saattaminen tai osittaiseen työttömyyteen heittäminen palvelee myöskin pääoman pyrkimyksiä kohottaa kilpailukykyään. Työttömyys kapitalistimaissa muuten on ilmaus siitä, että kapitalismi ei pysty käyttämään niitä tuotantovoimia, jotka se on manannut esiin. Työttömyys merkitsee työvoiman suurempaa kilpailua työmarkkinoilla, mikä on omansa johtamaan työvoiman hinnan alentamiseen. Työpalkat laajan työttömyyden aikana laskevat. Kapitalistit näet käyttävät hyväksytyöttömyyttä painaakseen työpalkkoja. Se tapahtuu Suomessakin nykyään. Mutta samalla kun rappeutuva kapitalismi levittää työttömyyttä, tapahtuu kapitalistientaholta valtiiovallan avulla taistelu työpäivän pitentämiseksi, siinä muodossa mm. että jatkuva hyökkäys 8-tunnin työpäivää vastaan on kehittynyt siinä määrässä, että työväen taistelulla aikaisemmin saavutettu 8-tunnin työpäivä osittain on enää vain muisto. Mitä pahemmaksi on paisunut työttömyys ja kilpailu työmarkkinoilla sekä työväen palkkataso huonontunut, sitä helpompi on kapitalistien ollut pakkottaa työläiset itsekkin luopumaan 8-tunnin työpäivästä määrätyissä tapauksissa.

Kolmantena muotona kilpailukykyensä kohottamisessa on porvaristolla pääoma verotuksen alentaminen ja työtätekevien verotaakan lisäminen. Viime vuodet ovat Suomessa kulkeneet tällä linjalla. Nykyään erikoisella kiihkolla sitä ajetaan. Kaikki porvarilliset ovat sitä mieltä, että kapitalistien omaisuuden ja riistotulojen verottamista pitää alentaa ja samaan aikaan kohottaa työväen ja muiden työllään

elävien veroriistää. Tämä kapitalistisen lisäarvon ja pääoman verotuksen helpottaminen ja työtätekevien veroilla riistämisen tehostaminen merkitsee luonnollisesti samanaikaisesti kapitalismin kilpailukykyyn edesauttamista. Ja samalla kuitenkin verotaakka yleensä kasvaa. Suomi onkin niitä maita, joissa verot ovat kaikkein raskaimmat. Tämä veroriistännän kasvu taas on välitön seuraus porvariston sotavarustelujen vaatimien verojen ja lahtarivallan sortokoneiston menojen jatkuvasta kasvusta, jota sortokoneistoa porvaristo tarvitsee ennenkaikkea työväkeä ja köyhää maalaisväkeä kuristaakseen.

IV. Kapitalismin pula ja maaseudun työtätekevä väestö.

Pyrkiessään tehostetun riistämisen kautta kohottamaan kilpailukykyänsä ei Suomen kapitalismi tyydy hyökkäämään taloudellisesti ainoastaan teollisuustyöväestöä vastaan vaan myöskin maaseudun palkkaköyhälistöä ja työtätekeviä talonpoikia, varsinkin köyhiä talonpoikia vastaan. Kapitalismin yleinen pula aiheuttaa jo välittömästi maaseudulle ja sen väestölle uusia vaikeuksia. Jo vuosikausia vallinnut maatalouspula, jota on Suomessa kärjistänyt v. 1928 laaja ja 1929 eräitä seutuja koskenut kato, on vaan syventänyt ja se vuorostaan terävöittänyt kapitalismin pulaa, varsinkin kotimaisia markkinoita varten työskentelevän teollisuuden pulaa sen kautta, että maaseudun köyhtynyt työtätekevä väestö on menettänyt ostokykyänsä. Mutta nykyinen kapitalismin pula koskee maaseutua toisellakin tavoin. Köyhimmät talonpojat ovat aina olleet huomattavana osana metsätöiden tekijöistä varsinaisten palkkatyöläisten ohella, samoin myöskin uittotöissä. Sahateol-

lisuuden supistuminen merkitsee siis myöskin tavatonta työttömyyttä ja vaikeuksia maalaisköyhälistön ja työtätekevien talonpoikien keskuudessa. Oikeastaan kapitalismin pula kohtaa usein murhaavammin työtätekeviä talonpoikia kuin teollisuustyöläisiä. Teollisuustyöväellä ei ole mitään, mitä siltä ottaisi esim. veroryöstäjän saapuessa ja työläisen ainoata todellista omaisuutta, työvoimaa, ei voi ulosmitata huutokaupattavaksi, mutta talonpojalla on omaisuutta, jonka ottaminen täydellisesti kaivaa hänen altaan pohjan työtätekevänä talonpoikana. Ja ryöstävä kapitalismi käy armotta käsiksi heidän pikkuomaisuuteensa, jonka avulla työtätekevä köyhä talonpoika tekee työvoimansa hedelmälliseksi, saaden niukan leipäpalasensa. Verojen ryöstäjä ei lähde pois sillä, että hänelle sanoisi ettei ole mitään. Jos ei ole rahaa, niin mitataan ulos köyhän ja pikkutalonpojan kiinteä tai irtain omaisuus. Samaan aikaan tapahtuu myöskin talonpoikien riistämistä pankkipääoman kautta. Rahapula tekee lainoista maksettavat korot yhä suuremmiksi. Suomen talonpoikaisto onkin maailmansodan jälkeen velkaantunut yhä kasvavassa määrässä. Maataloudessa jo pitemmän aikaa vallinnut pula on tätä velkaantumista kasvattanut, yhdessä lahtarivaltion verokarhujen kanssa. Verokarhut ja pankkien asiamiehet käyvätkin työläistalonpoikien omaisuuden kimppuun yhä julkeammin. Vuosikymmeniä ei ole ollut niin paljon talonpoikaistalojen pakkohuutokauppoja kuin nyt. Tällä tapaa Suomen porvaristo hyökkää maa-seudun työtätekevienkin kimppuun riistäen ja raastaen, kohottaakseen kilpailukykyään ja valmistessaan rosvosotaa. Työtätekevä talonpoikaisto köyhtyy nopealla vauhdilla. Niin kauan kun kapitalismi on pystyssä ja sen valkoinen komento

hallitsee, ei työtätekevällä talonpojalla muuta olekaan odotettavissa.

V. Fascismi pääoman hyökkäyksen terästämisestä aseena.

Näemme, että kuolettavassa pulassa oleva kapitalismi yrittää kaikkia kanavia myöten elinvoimiaan lisätä ja taloudellista pohjaansa vahvistaa. Mutta samalla näemme, että pula on vain pahentunut, mikä luonnollisesti on välttämättömyydellä kärjistänyt luokkien välisiä ristiriitoja ja välttämättömyydellä tulee niitä kärjistämään, samalla kun kapitalismin sisäiset vastakohdat eivät voi olla kärjistymättä niin hyvin kansainvälisesti kuin kussakin maassa erikseen, mikä taas vuorostaan on omansa terävöittämään luokkien suhteita. Ja niin kehittyvät tekijät koko porvarillisen, valkoisen komennon valtiolliseen pulaan.

Tältä taustalta on katseltava Suomessa nykyään nopealla vauhdilla tapahtuvaa porvariston fascistisoitumista ja fascistisen sortomenetelmän käytäntöön ottamista valkoisen komennon jokapäiväisessä esiintymisessä. Avoin fascistinen sortokomento ja diktatuuri on astunut näyttämölle. Samaa suuntaa muuten kuin muuallakin.

Porvariston fascistisista pyrkimyksistä ovat kertoneet niiden omat vakuutukset, että heille ei enää riitä porvarillinen parlamentarismi ja vielä näihin asti vallinnut muodollinen „demokratia“. Sen avulla ei saa aikaan sellaisia toimenpiteitä, joilla valtiotalous paraneisi. Porvarillinen parlamentarismi ja valkoinen demokratia ei riitä saamaan riistettyä työväkeä ja maalaisköyhälistöä tyytyväiseksi oloihinsa eikä työväkeä „pysymään kurissa“. Porvarillinen demokratia, joka kuten tunnettua, on kansanvaltaa vain lahtarikomennon pitäjille

eikä työtätekeville, ei riitä ratkaisemaan niitä kysymyksiä, joihin porvaristo nyt niin kipeästi ratkaisua kaipaa. Maalaisliittolaiset porhot etsivät sen vuoksi „tarmokasta miestä“, toisin sanoin fascistidiktatoria. Toiset puhuvat, että yleinen äänioikeus pitää rajoittaa. Nyt se on 24 vuodessa, sitä ikärajaa pitäisi korottaa, taikka pitäisi asettaa verosensus vaativat fascistit. Italiassa, kuten tiedämme, on äänioikeus vain fascisteilla.

Porvarillinen demokratia on aina diktatuuria työväkeä ja muita työtätekeviä kerroksia vastaan. Tähänastisessa valkoisessa diktatuurissa eteenpäin meno merkitsee sitä, että porvaristo ottaa käytäntöön yhä häikäilemättömämpiä diktatuurinsa muotoja. Viime viikkojen vainotahtumain sarja Suomessa puhuu selvää kieltä edessä olevan fascistisen sortokauden luonteesta. Sille on luonteenomaista vallankumouksellisen työväenliikkeen fascististen poikkeuslakien alaiseksi julistaminen. Ei ole epäilemistä, että porvaristo aikoo fascistidiktatuurinsa avulla lyödä maahan kaiken työväenliikkeen, joka toimii kumouksellisen luokkataistelun pohjalla, sikäli kuin lahtarien kynnet vaan ylettyvät siihen. Porvaristo luulee sen kautta voivansa tukahuttaa sen vastuksen, mitä kapitalismin yhä paheneva pula synnyttää siitä pulasta kärsivien työtätekevien joukoissa.

Fascismin avulla on porvaristo mobilisoinut aivan erikoisia voimia avukseen. Niiden hankkimiseksi se käyttää hyväkseen pulaa. Nykyinen kapitalistinen pula koskee niin hyvin riistäjiä kuin riistettyjä, mutta tietysti eri lailla. Riistäjät ovat kuohuksissaan riistosaaaliinsa vuoksi, riistetyt asemansa entisestään kurjistumisen vuoksi. Pikkuporvarillisten kerrosten ja osittain maalaiskühlönkin valistumattomat ainekset eivät käsitä pulan ja hätänsä todellisia syitä. Porvaristo ja suurtalon-

poikaisto käyttää näiden valistumattomien työtätekevien ainesten hätää ja kiihkoa hyväkseen yllyttäkseen ne taisteluun työväkeä vastaan. Tunnetussa Lapuan fascistiretkessä oli huomattavin joukko tunnettuja fascistiherroja ja suurtalonpoikia, mutta epäilemättä myöskin epätoivoisten, pimeitten työtätekevien talonpoikien keskuudessa on fascistiselle yllytykselle otollista maaperää. Kaikissa maissa, missä porvaristo on pystytännyt avoimen fascistidiktatuurin, on porvaristo käyttänyt fascistikaappauksen toimeenpanossa hyväkseen juuri pikkuporvarillisia kapitalismin henkisesti ja aineellisesti rappeutamia kerroksia. Niin tapahtui Italiassa, niin Bulgariassa ja niin myös Puolassa fascismin astuessa valtaan.

Fascismin aktiivinen esiintyminen kapitalismin rappeutumiskauden porvarillisen valtajärjestelmän erikoisena sortometoodina tapahtuu kapitalistisen talouden ja porvarillisen demokratian kärkevän pulan olosuhteissa. Sen osoittaa nykyinen tilanne Suomessakin todeksi. Mutta lisäksi osottaa historiallinen kokemus, että porvaristo työntää fascistisen diktatuurinsa ja fascistisen sortomenetelmänsä esiin hetkellä, jolloin on yhdeltä puolen vallinnut työväen joukkojen aktiivisuus ja kumouksellisen liikkeen nousu sekä toiselta puolen tämän nousutahdin sellaisella hetkellä, jolloin työväki on taistelusaan tilapäisesti kärsinyt pienemmän tai suuremman tappion.

Millaisella hetkellä fascistidiktatuuri esim. Italiassa perustautui? Sehän tapahtui sen jälkeen, kun työväki oli vallannut tehtaات, mutta ei kyennyt pitämään niitä hallussaan. Työläisten vallatuista tehtaista ulos ajoi ja aseistariisumista seurasi fascistikaappaus avoimine fascistidiktatuurineen. Bulgariassa fascistidiktatuuri pystytettiin senjälkeen, kun siellä oli talonpoikain kapina kukistettu.

Onko Suomessa viime ajoilla tapahtunut mitään, mikä vastaa näitä

historiallisia esimerkkejä fascismin avonaisessa esiintymisessä? Suomessa on oikeastaan ollut puolifascismia jo yli kymmenen vuotta. Mutta aivan semmoisia keinoja kuin porvaristo viime marraskuusta lähtien on alkanut käyttää luokkatietoiseen työväen vainoamisessa ja poikkeusasemaan asettamisessa se ei ole ennen käyttänyt, kun lasketaan pois v. 1918. Marraskuun puolivälissä oli kuten tiedetään, vankien nälkälakko ja siihen liittyneenä julistettu maata käsittävä mielenosoitussuurlakko ja viimeksi mainittu mielestämme päättyi osittaiseen tappioon. Tappio on siinä, että todellista suurta joukkolakkoa ei tullutkaan, ei ainakaan niin valtavaa, kuin objektiivisesti olisi ollut mahdollista. Seuraavana päivänä lakon jälkeen sanotaan irti tuhansia työläisiä työstä. Heti sen jälkeen alkoivat Lapuan fascistihyökkäykset, sitten se koko muu fascistihulina lehdissä, valtiopäivillä, maakunnissa väkivaltoineen, uhkauksineen, aseitten kalistuksineen. Jos marraskuun suurlakko olisi kulkenut toisella tavalla, niin toinen olisi varmaankin ollut juttu. Ei porvarien viha kyllä sen pienempi olisi ollut, mutta niiden viha olisi ollut ponnetonta joukkojen liikkeen muuria vastaan. Mutta kun lakko jäi suhteellisen pieneksi, etumaisten joukkojen liikkeeksi, niin porvaristo käytti heti tilaisuutta hyväkseen ja pani käyntiin hurjan vastahyökkäyksen. Jokainen tavallisessa taloudellisessa lakossa ollut työmies tietää omasta kokemuksestaan sängen hyvin, että jos lakko on ollut suuri ja yksimielinen ja siinä saavutetaan, mitä on vaadittu, niin kapitalistin täytyy purra vaan hammasta, mutta sillä ei ole voimaa ryhtyä joukkokostoon. Mutta jos lakossa hävitään, niin häviötä seuraa lisäksi usein kosto ja vaino.

Opportunistiset oikeistojohdajat Suomessa ovat lakon

jälkeen itsensä pesemisen tarkoituksessa jo laskeneet liikkeelle selityksen, että lakon julistaminen nykyloissa on tyhmä teko, ja kohdistavat moitteensa aktiivisiin työläisiin ja kommunisteihin, sekä työväen joukkoihin sen johdosta, etteivät ne lähteneet liikkeelle niin hyvän asian puolesta. Tähän opportunistien „arvosteluun“ ja „arvioimiseen“ palaamme vielä tuonnempana. Nyt sanottakoon, että niiden katsomus on läpikotaisin oikeistolaisen opportunistin kyllästämä ja väärä. Tässä yhteydessä on vain todettava, että pyrkimys työväestön alaslyömiseen fascistisin menetelmin porvaristolla oli jo aikaisemmin ollut olemassa, sitä enemmän mitä vaikeammaksi kapitalismin pula on käynyt. Mutta työväen tappio suurlakossa rohkaisi porvaristoa käymään päälle, jota tilaisuutta se oli itselleen vaatinut. Sanalla sanoen: työväen joukkoliikkeen hetkellinen osittainen pysähdys ja epäonnistuminen lakossa rohkaisi epäilemättä porvareita hyökkäyksessään. Niinhän on muuten aina sodassa ja luokkien taistelukin on sotaa. Suomen porvaristo ei jättänyt käyttämättä itselleen edullista hetkeä.

Nyt se puskee täydellä voimalla kaikkea kumouksellisella luokkataistelukannalla olevaa työväenliikettä vastaan kaikin fascistisin metodein. Se on tämän ajankohdan erikoinen tunnusmerkki. Porvaristo pyrkii fascistisellä terrorilla tekemään työväen vastustuskyvyttömäksi, painamaan alas köyhien talonpoikien tyytymättömyyden, jotta pääoma saisi häiritsemättä toteuttaa taloutensa pulasta nostamiseen tähtäävän ohjelmansa, jonka pääsisältö, kuten olemme nähneet, on työtätekevien riistämisen kaikin puolinen tehostaminen ja sosialismia rakentavan Neuvostoliiton kimppuun hyökkääminen. Tämä kaikki osottaa, kuinka kärjistyneet luokkasuhteet nykypäivien Suomessa ovat.

VI. Luokkien taistelun kärjistymisen prosessissa paljastuu sosialidemokratian sosialifascistinen luonne täydellisesti.

Tämä tosiasia on nykyisessä tilanteessa Suomessakin käynyt yhä ilmeisemmäksi. Sillä rinnan porvariston fascistisoitumisen ja fascististen sortomenetelmien käytäntöön ottamisen kanssa porvariston taholta, on myöskin sosialidemokratian sosialifascistisuus tullut näkyviin entistä enemmän. Porvariston fascistinen sortokomento on saanut sosialidemokratian johtajain avoimen kannatuksen. Viime viikkojen tapahtumissa ovat sosialidemokratian johtajat kulkeutuneet aktiivisina osanottajina työväkeä vastaan käydyssä taistelussa. Samalla ne entistä kiihkeämmin ja avonaisemmin pyrkivät työväenliikkeen sisälläpäin hajottamaan työväen luokkavoimia, kuten niiden hajotustyö ammatillisessa liikkeessä osottaa. Ne ovat fascistisen porvariston kanssa yhdessä saattaneet eduskunnassa läpi sen poikkeuslain, jonka avulla työväen julkiset taistelujärjestöt porvaristo koettaa hävittää ja tuhota. Kun noskelaisjohtajat eivät omin voimin ja lahtarivallan avulla tähän asti kyenneet hajottamaan ja särkemään työväen julkisia taistelujärjestöjä, niin nyt lahtarikuvernöörien ja palkattujen provokaattorien „laillistetulla“ avulla pyrkivät toteuttamaan heidän ja kapitalistien yhteisen tarkoituksen. Sosialifascismin aktiviteetin kiihtymisen syynä on sama, mikä porvariston fascistisoimisenkin, nim. kapitalismin pulan syventäminen ja kaikkien vastakohtien ja ristiriitojen terävytyminen, joka järkyttää sekä kapitalistista taloutta että porvarillista valtajärjestystä. Samanlaisella innolla kuin työväen sortamisessa häärää sosialifascismi myös kapitalistisen talouden kohen-tamispuuhissa. Äskettäin päätti

työnsä suuri talouskomitea, joka tutki, mitä on porvariston tehtävä taloudellisen pulansa voittamiseksi. Se komitea luonnollisesti suositteli työväen ja yleensä työtätekevien riistämisen lehostamista kaikkia teitä. Siinä komiteassa oli mukana Suomen huomattavin sosialifascisti Tanner. Me emme tätä ihmettele, mutta mainitsimme tässä vain yhtenä tosiasiana ja osotuksena siitä täydellisestä yhteistyöstä, mikä fascistisen porvariston ja sosialifascismin välillä vallitsee ja joka, kuten sanottu, esiintyi myöskin eduskunnassa äskenteltyyn työväen järjestöoikeuden tuhoamista koskevan lain läpiviemisessä.

Ei ole epäilystä, että sosialifascistien viimeaikainen itsensä paljastaminen on auttanut työkansaa näkemään asian todellisen laidan sosialidemokratian suhteen. Mutta toisaalta täytyy tunnustaa, että vielä on työkansaa, joka ei ole saanut silmiänsä auki eikä vieläkään näe sosialidemokratian todellista fascistista luonnetta. Se on osaksi kommunistienkin syy, sikäli, että ne eivät ole tosiasia-avulla riittävästi osoittaneet näiden herrojen lahtarimaisuutta. Ja kuitenkin tietoisuus siitä, että sosialidemokratia on porvariston puolue eikä työväen puolue, että se kapitalismin pulan ja luokkien taistelujen kärjistymisen kautena välttämättömyydellä yhä enemmän muuttuu avoimeksi sosialifascismiksi, sekä yhdessä fascistisen porvariston kanssa kuristaa taloudellisesti työväkeä ja maalaisköyhälistöä, pyrkii fascistidiktatuurilla lyömään maahan sen valtiollisen ja taloudellisen taistelun,—niin, tietoisuus tästä sekä kaupungin että varsinkin maaseudun riistetyissä joukoissa on edellytyksenä fascistidiktatuuria vastaan suuntautuvan joukkotaistelun laajenemiselle, syvenemiselle ja

terävöitymiselle. Mutta sosialfasismi on itse tarjonnut tosiasiat tämän tietoisuuden syventämiseksi ja juurruttamiseksi. Niitä on vain osattava täysin mitoin käyttää eristääkseen nuo roistot työtätekeivistä joukoista, joiden kannatuksen kautta niillä ainoastaan on poliittinen merkitys.

VII. Työväenjoukkojen vasemmistuminen ja aktivisoituminen vastauksena pääoman kiristyneeseen hyökkäykseen.

Pääoman kaikinpuolisen hyökkäyksen kiihdyttäminen sosialidemokratian johtajain myötävaikutuksella, työväen luokan taloudellisen aseman huonontuminen ja sen taisteluvapauden kiristyminen ei voi olla synnyttämättä syvää tyytymättömyyttä ja joukkovastustusta työväessä. Tämän on SKP todennut konkreettisten ilmiöiden pohjalla viime vuoden aikana eri yhteyksissä arvioidessaan valtiollista tilaa Suomessa sekä sen kehitystä.

Kominternin X plenum heinäkuussa lausui kansainvälisenä arviona m. m.: „Työväenluokan aseman huonontuminen kapitalistisen riiston kasvun ja kiristymisen lisääntymisen yhteydessä, sosialidemokratian itsepaljastus, joka avoimesti esiintyy yhdessä porvariston kanssa työväenluokkaa vastaan ja toteuttaa sosialifascistista politiikkaa, kommunismin vaikutuksen kasvaminen työväenjoukoissa, johtavat työväenjoukot aktiivisemman taistelun keinoin porvaristoa vastaan. Pääoman hyökkäys kohtaa jo työväenluokan vastarinnan kohoavan voiman.“

On ilmeistä, että kehitys työväenluokassa myös Suomessa on viimeaikoina kulkenut tähän suuntaan.

Viimeisenä parina vuonna vasemmistumisprosessi ja aktivisoituminen työväen keskuudessa on ollut tosiasia, jota ei voi kukaan tosiasioilla kieltää. Työväen luokkatais-

teluliikkeen yleinen kehitys sekä erikoisesti v. 1927—28 työtaistelut puhuvat tästä nimenomaan työväenjoukkojen vastarinnan ja aktivisoitumisen kasvusta.

Lähemmältä aikaisemmalta ajalta otettakoon pari kuvaavaa esimerkkiä osottamaan vallinnutta suuntaa joukkojen liikkeessä. Ensinnäkin vuoden 1929 lopulla kunnallisaaleissa luokkatietoisien työväen saavuttama huomattava menestys. Maaseudullakin voitti kumouksellinen proletariaatti alaa. Mutta siellä esiintyi lisäksi uudestaan ryhmittymistä myös sillä tavalla, että talonpoikaisto siirtyi suurkapitalistipuolueitten vanavedestä maalaisliittoon, luullen sitä todelliseksi puoltajakseen, mutta tietysti tulevat petetyiksi. Mutta tärkeätä kuitenkin on, että maaseutu on liikkeellä, josta tietysti valankumouksellisen proletariaatin on otettava vaari, jotta fasismi ei saa kapitalismin pulan tyytymättömiksi saattamia työtätekeviä aineksia mobilisoiduksi työväkeä vastaan. Toiseksi on erikoisesti mainittava kuljetustyöläisten monikukautinen lakko, joka luonteeltaan monessa suhteessa oli ilmaus proletariaatin vastahyökkäyksestä ja joka järkytti Suomen kapitalismin sisäistä tilaa ja kärjisti vastakohtia, saaden poliittisen luonteen. Osoituksena siitä, että satamalakko nykyloissa huomattavasti järkytti kapitalistista järjestystä (ja olisi vielä enemmän tehnyt sen, ellei sitä olisi koko ajan johdettu täysin reformistisella tavalla), on se, että valtiotavallan, pääoman ja sosialifascististen johtajain kolmiyhteys erikoisen tarmonmukaisesti teki työtä saadakseen sen likvidoiduksi pääoman etujen mukaisesti.

Myöhemmin työväen vasemmistumisen ja aktivisoitumisen ilmiöistä mainittakoon seuraavaa: Kemian seudun sahatyöläisten poliittinen joukkolakko keväällä 1929 mie-

lenosoituksena sodanvaaran johdosta, Martinniemen sahatyöläisten lakko kapitalistien hyökkäyksen johdosta huonontaa työväen elintäsoa, luokkatietoisien työväen suhteellisen suuret vappumielenosoitukset, sosialifascistien jäädessä monin paikoin vallan ilman joukkoja.

Tähän sarjaan on myöskin luettava luokkatietoisien työväen eduskuntavaaleissa saavuttama huomattava menestys sekä ammatillisesti järjestyneen työväen laaja joukkoliike Köpenhaminan sopimuksen puolesta, mikä liike osottaa Neuvostoliiton puolustamisen välttämättömyyden käsittämisen syventymistä. Tämän proletarisen velvollisuuden julkituominen Suomen lahtarikomennon olosuhteissa on merkittävä huomattavaksi joukkojen taistelutietoisuuden ja taisteluhalun osotukseksi, sitäkin enemmän kun sekä nosket että oikeisto-opportunistit ovat koettaneet sammuttaa juuri tätä joukkojen mielenilmaisua.

Mutta „vallankumouksellisen työväenliikkeen uuden nousun kasvua“, kuten luonnehtii Kominternin X plenum työväenliikkeen uusia ilmiöitä nykyään, osottaa ennenkaikkea elokuun 1 päivän sodanvastaiset mielenosoitukset. Näihin elokuun ensimmäisen päivän tapahtumiin luonteensa puolesta verrattavia joukkoliikehtimisiä Suomessa ei ole ollut sitten Bobrikoffin aikojen ja v. 1917. Tapahtui katuliikkeitä, joissa työväki tappeli poliisia vastaan. Porvarihallituksen ja sen virkavallan kieltomääräyksiä rikottiin. Joukot virtasivat kaduille, ja monin paikoin päättäväisyydellä ja taidolla valtasivat kadut. Huolimatta monista puutteista, joista kommunistinen puolue ja nuorisoliitto kamppailun järjestäjinä ja ohjaajina ovat vastuussa, tämä päivä on kuitenkin katsottava sellaiseksi joukkojen esiintymisen ilmaukseksi, mikä hyvin vahvistaa Kominternin arvion ny-

kyisestä kaudesta, että ollaan „vallankumouksellisen työväenliikkeen uuden nousun kasvamisen“ kaudessa sekä kumoo Väisästen ja muitten oikeisto-opportunistien väitteet, ettei viime kuukausina olisi ilmennyt joukkojen vallankumouksellista valmiutta.

Lokakuun vallankumouksen 12-vuotispäivän vieron valmistuskamppailu osotti niinikään joukkojen poikkeuksellista aktiivisuutta. Se, että joukot edeltäpäin kannattivat katumielenosotuksia ja lyhyitä mielenosoituslakkoja, puhuu siitä, että joukot osottavat halua siirtyä „aktiivisemman taistelun keinoihin porvaristoa vastaan“.

Joukkojen taisteluhalua osottaa myöskin se aktiivinen myötätunto, mikä oli työläisillä nälkälakossa oleviin Tammissaaren ja muitten lahtarivankilain poliittisiin vankeihin heti kun tuli tiedoksi, että vankilatoverit olivat päättäneet ryhtyä tähän vakavaan taistelukeinoon räakkääjiensä menettelyä vastaan protesteerataksaan. Oikeisto-opportunistien yksi johtava mies, M. Väisänenkin tunnustaa (vaikkei hänellä yleensä silmää olekaan joukkojen vasemmistumiselle nykyään) Ammattijärjestön lehden marraskuun numerossa joukkojen välittömän liikehtimisen nousun, joka Suomen oloissa tällä kaudella on aivan uusi ilmiö, seuraavasti:

„Nälkälakko ennen vastalauselakkoa sai paljon työläisiä liikkeelle kokouksiin. Niissä tuntui kaikkialla olevan tuhansien työläisten myötätunto ja tuki vankien asian puolella. Innostus toimia vankien hyväksi näytti erittäin suurelta. Tämä valtavat joukkokokoukset vaativat kiihkeästikin Ammattijärjestön toimenpiteitä vastalauselakon, jopa suurlakonkin muodossa ja saamme olla varmat, että jos A.J:n johto ei olisi vastalauselakkoa julistanut, olisi se saanut vastaansa suunnattoman arvosteluryöpin.“

Nämä M. Väisäsen sanat, jotka ovat lähteneet Suomen työväen kesellä eläneen, sen liikettä omin silmin nähneen ja pyrkimyksiä välittömästi seuranneen „johdonmukaisen vasemmistolaisen“ (jolla nimellä oikeisto-opportunistit itseään nyt kutsuvat) kynästä eikä „moskovalaisen tai leningradilaisen emigrantin“ kynästä, nämä Väisäsenkin kuvaukset osottavat selvääkin selvemmin, että „vallankumouksellisen työväenliikkeen uuden nousun kasvu“ on Suomessakin käsillä, että työväenjoukot ovat Suomessakin käymässä „aktiivisemman taistelun keinoin porvaristoa vastaan“, että „joukkojen vallankumouksellinen valmius“ on kasvamassa ja voimistumassa, mikä onkin mitä luonnollisinta, koska kapitalismin pula kaikine siitä johtuvine ristiriitoineen ei voi muuhun viedäkään. Samalla kun Väisäsen omalla tilannekuvauksellaan vahvistaa, vasten tahtoaan, kommunistisen analyysin, antaa hän, myöskin vasten tahtoaan, murhaavan iskun omille hengenheimolaisensa johtopäätöksille analyysissään, nim. sille väitteelleen, että Suomessa olisi „tällä hetkellä utopia“ kaikki se mitä opportunisti Väisäsenkin juuri vähäistä ennen edellä lainaamassamme lausunnossaan oli sanonut.

Tämä joukkojen kumouksellisen aktiviteetin esiintyminen aika korkeassa mitassa marraskuussa, vaikka niillä oli kokemuksen kautta nähtävissään porvariston menettely elokuun 1 päivän kamppailujen johdosta (poliisien pamputukset, työstä erottamiset, kymmenet vangitsemiset, sakot työläistovereille, suojeluskuntain mobilisoinnit, sosialifascistien provokatio ja lahtariyllitys) osottaa vain kuinka oikeassa oli Kominternin X plenum yleensä ja kuinka soveltuu Suomeenkin plenumin lausunto: „Porvaristo käyttää lakkolaisia vastaan kapitalistisen valtion kaikkia kiristyskeinoja (van-

gitsemiset, työstäerottamiset, amputukset). Tämä aiheuttaa ja tulee aiheuttamaan yhä enemmän vastalauselakkoja, myötätuntoisuuslakkoja, jotka saavat selvästi poliittisen luonteen. Tämä asettaa kommunististen puolueitten eteen poliittisen joukkolakon probleemin lähimmäisen ajan ratkaisevana probleemina.“ Että itse marraskuun poliittinen joukkolakko ei kuitenkaan kehittynyt koko maata käsittäväksi ja työväen kaikkia huomattavia kerroksia käsittäväksi, vaan ainoastaan muutamia tuhansia (arviolta 15,000) käsittäväksi, ei muuta sitä tosiasiaa, että joukoissa on aktivisoidun taistelun kysyntä lahtarikomentoa ja kapitalistista riistokomentoa vastaan henkensä ja elämänsä puolesta. Päinvastoin: syyn mielenosoituksellisen joukkolakon epäonnistumiseen täytyy olla muualla kuin joukoissa, jotka lakon kynnyksellä olivat jo liikkeellä ja pyrkivät edelleen liikumaan sekä käyttämään entistä terävämpiä joukkotaistelun muotoja. Näitä joukkojen kasvavan aktiviteetin ja kumouksellisen liikkeen uuden nousun kasvamisen tosiasioita ei poista maailmasta myöskään se tosiasia, että Suomen työväen taistelu esim. jokapäiväisten elinehtojensa huonontumista vastaan on vielä suhteellisen heikkoa, heikompaakin kuin esim. Skandinavian maissa, mikä heikkous johtuu osaksi ammatillisen johdon reformistisesta suhtautumisesta näihin kysymyksiin ja osaksi kommunistien riittämättömyydestä aktiivisuudesta. Heikoksi vielä myös on sanottava fascismin vastaista taistelua. Mutta emme varmaankaan erehdy väittäessämme, että joukkojen vasemmistumisen ja kumouksellistumisen nousun prosessi tulee jatkumaan. Rationalisoinnin johdosta yhä suuremmat rasitukset tulevat työläisten kannettaviksi. Kapitalismi jatkaa muutakin tietä puserrustaan ja kiristystään. Se

luo välttämättä pohjaa uusille ris-tiriidoille ja entisten terävöitymi-sille. Nykyään, jolloin työnantajat, valtiovalta ja sosialifascistis-refor-mistiset johtajat muodostavat yhte-näisen blokin, jokainen taloudellinen-kin taistelu muuttuu poliittiseksi, joka vain kärjistää luokkasuhteita. Osoituksena edelläsanotusta on se to-siasia, että työväen luokkaviholliset, porvaristo, sosialifascistit ja niiden lahtarivaltion aparaatti näkevät edessä kärjistyvien ja paisuvien luokkataistelujen näköalan. Siitäkin huolimatta, näet, että marraskuun suurlakon epäonnistuminen tiesi joukkoliikkeen etenemisen vauhdin hidastumista ja siten tilapäistä tap-piota, on koko fascistis-sosialifascis-tinen rintama epätoivoisessa ryntäi-lytoiminnassa, jonka takaa kuultaa jäytävä pelko kumoukselli-sen joukkoliikkeen uuden nousun kasvusta. Siis aivan toista kuin opportunistien näköpiirissä.

VIII. Opportunismi pahimpana jarruna työväen kehittyvien luokkataistelujen kululle ja uuden vallankumouksellisen nousun kasvamiselle.

Kominternin X plenum samoin kuin jo VI kongressi totesivat oikeis-to-opportunismin esiintymisen eri-koisena ilmiönä nykyisissä oloissa sekä sen vaaran, mikä siitä johtuu vallankumoukselliselle liikkeelle. X plenum lausui tästä m. m.:

„Vallankumouksellisen työväen-liikkeen uuden nousun kasvaminen ja sosialidemokratian astuminen vai-taan Saksassa ja Englannissa aset-tavat Kominternin ja sen osastojen eteen erikoisen terävästi tehtävän päättävästi voimistuttaa taisteluun sosialidemokratiaa vastaan, erikoi-sesti sen „vasenta“ sivustaa vastaan, joka on kommunismin päävihollinen työväenliikkeen riveissä ja työväen-joukkojen taisteluaktiivisuuden kas-vun pääjarru. Tämän yhteydessä on Kominternin keskeisimmäksi teh-täväksi puolueen sisäisen politiikan

alalla muodostunut taistelu op-portunismia vastaan, joka on porvarillisen vaikutuk-sen tuoja työväenluok-kaan, ja sosialidemokraat-tisia virtauksia vastaan kommunistisessa liikkees-sä. Puhdistamatta kommunistisia puolueita niin avoimista kuin peitetyistäkin opportunistisista aineksista eivät kom-munistiset puolueet menestykselli-sesti voi kulkea eteenpäin ratkais-tesaan uusia tehtäviä, joita luok-kataistelun kärjistyminen työväen-liikkeen uudessa vaiheessa eteen asettaa. Tämän uuden aiheen mer-kitys kommunistisiin puolueisiin nähden on siinä, että se on autta-nut kehittyvien luokkataistelujen kuluessa paljastamaan rappeu-tuneet oikeistolaiset ainekset, jotka näissä taisteluissa esittivät lakon-rikkurin osaa.“

Tämä koskee kaikissa suhteissa myöskin Suomea. Mitä kärjistyneem-mäksi luokkataistelutilanne on käy-nyt, sitä enemmän ovat oikeisto-opportunistit myöskin Suo-messa nostaneet päätänsä ja sitä avonaisemmaksi käyneet esiintymisessään työväen kumouk-sellista taistelulinjaa vastaan. Sa-malla ovat myöskin pakosta paljas-tuneet peitetyt, pelkurimaiset op-portunistiset ainekset, joitten luon-nepiirteenä on, että ne eivät „hen-no“ eivätkä „raaski“, eivätkä „katso tarkoituksenmukaiseksi ja viisaaksi“ „nyt vielä“ astua oikeisto-opportu-nisteja vastaan taistelemaan.

SKP:n on koko olemassaolonsa ajan ollut taisteltava opportunisti-sia virtauksia vastaan omissa riveis-sään, mutta varsinkin Suomen jul-kisessa vasemmistolaisessa työväen-liikkeessä, joka viimeksi mainittu itseasiassa on ollut, kuten SKP oikeistovaaraa koskevassa päätös-lauselmassa lausuu, „toimivain ker-rostensa kokoonpanon puolesta to-siasiallisesti kommunistien ja niitä lähellä olevien ainesten sekä puoli-

sosialidemokraattien blokki eli yhteisrintama taistelua varten lahtarivaltaa ja Suomen sosdem. puoluetta vastaan". — „Että nämä opportunistiset ainekset" — lausuu päätöslause edelleen — „viime vuosina edes senkin verran, kuin tosiasia on tapahtunut, ovat pysyneet — joskin vikisten ja väkisten — noskelaisvastaisella taistelurintamalla eikä E. Huttusen, Louhikon ja muitten luopioitten tavoin loikkineet yli, siihen pidättävänä aiheena on ollut osaksi kylläkin noskelaisjohtajain sosialifascistinen toiminta, mutta pääasiassa kuitenkin laajain työväenjoukkojen lähtemätön viha sosialidemokraattista puoluetta kohtaan."

„Taisteluun oikeistovaaraa vastaan Suomen vallankumouksellisessa työväenliikkeessä ja SKP:ssa, jota puolueemme jo aikaisemminkin kulloinkin esille tulevien kysymysten yhteydessä oli käynyt, kiinnitti erikoista huomiota puolueemme KK:n täysistunto t. v. huhtikuulla, jonka koko työ tapahtui itsearvostelun ja oikeistovaaraa vastaan käytävän taistelun merkeissä. KK:n täysistunto totesi, että Suomen vallankumouksellisen työväenliikkeen keskuudessa, niin hyvin julkisen vasemmistolaisliikkeen kuin myöskin kommunistisen puolueen eräissä piireissä, on syntynyt opportunistisia harhakäsityksiä, jotka ovat versoneet esiin kapitalismin osittaisen vakaantumisen maa-perästä."

Viimeinen ammattijärjestön edustajakokous on monessa suhteessa mallinäyte opportunistien esiintymisestä, erikoisesti sosialifascistien vaatimusten edessä kumartamisessa ja niiden edessä tärkeissä luokkataistelukysymyksissä antautumisessa (Köpenhaminan sopimuksen vahvistamisen lykkääminen, Kansainliiton Työtoimiston kokouksiin osanoton jatkaminen jne.). Kun kommunistinen puolue paljasti joukoille siinä tehdyt opportunistiset virheet ja eräät yksityiset henkilöt (Väisäset, Kulot, Vällärit, Nurmiset ym.) oikeis-

to-opportunisteiksi, niin sen jälkeen nämä heihin kohdistetun arvostelun johdosta „haavoitetut" sen sijaan että olisivat virheensä tunnustaneet, ovat avoimesti nousseet taistelemaan opportunistisen linjansa puolesta. On muodostunut oikein opportunistinen rintama, joka nyt tietoisesti taistelee kommunistista puoluetta ja vallankumouksellista työväestöä sekä sen horjumattonta taistelua vastaan.

Mitä katsomusta nämä oikeisto-opportunistit meillä sitten oikein edustavat ja mitä ne takaa ajavat?

On joukko asiakirjoja niiltä itseltään, joista näkyy niiden kanta. Lisäksi niiden teot ja toiminta valaisevat heidän katsomuksiaan.

Lyhyesti voi sanoa: ne eivät hyväksy sitä analyysiä maailman ja Suomen nykyisestä tilanteesta, mikä on kommunisteilla, ja jota olemme edellä esittäneet.

Oikeisto-opportunistisen suunnan syntymisestä meillä Suomen olosuhteissa lausuu puolueemme m. m. seuraavaa:

„Suomen kapitalismin vakaantuminen oli vuosina 1922—28 saavuttanut verrattain huomattavia tuloksia. Kun samanaikaisesti myös kansainvälinen kapitalismi kehittyi osittaisen vakaantumisen merkeissä ja monet Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön voitettavana olevat vaikeudet estivät n. s. vasemmistolaisen työväenliikkeen eräitä johtavia kerroksia näkemästä tämän valtavan rakennustyön todellista edistymistä, syntyi näissä kerroksissa eräänlainen „vakaantumispsykologia". Se esti heitä täysin käsittämästä Suomessakin jo ilmenevän kapitalismin pulan merkitystä ja luokkataistelun kärkeistymistä. Se johtaa heidät porvariston voimien yliarvioin-

tiin ja työväenluokan vallankumouksellisten voimien aliarvioimiseen. Nämä ainekset luulevat nyt elettävän kapitalismin rauhallisen kehityksen ja lujittumisen aikaa, jolloin mitään jyrkkiä luokkien yhteentörmäyksiä ei ole odotettavissa. Sellaisia käsitteitä ovat ilmaisseet m. m. Useat amm. liikkeen toimihenkilöt („Tilanne ei ole muuttunut“, Nurmisen puhe AJ:n VIII:ssa edustajakokouksessa).“

Juuri mainittu Nurmisen teesi AJ:n kongressissa, että tilanne muka ei ole muuttunut Suomessa vuoteen 1926 verrattuna, on mitä tyypillisin ja puhuvin ilmaus oikeisto-opportunistien stabilisatiopsykologiasta. Tähän liittyvät monet muut myöhemmät, enemmän tai vähemmän selvät „arviot“, joitten ydinajatus on, että Suomessa ei työväenjoukoissa esiinny taisteluaktiivisuuden nousua, uuden vallankumouksellisen nousun kasvua, kapitalismin rappeutumisen ja terävän pulan sekä kaikkien päävastakohtien yleisten vastakohtien kärjistymisen yhteydessä. Väisänen esim. kirjoittaa AJ:n lehden marraskuun numerossa mielenosoitussuurlakon epäonnistumisen johdosta:

„Vastalause-lakkoyritys mielestäni osoittaa muutamien työväenliikkeen henkilöiden aivoissa viime kuukausina ilmenneen uskon „joukkojen vallankumouksellisesta valmiudesta“ ja „vallankumouksellisesta tilanteesta“ olevan meillä tällä hetkellä utopiaa. Sellaista ei nykyään ole, ellei yleismaailmallinen tilanne sitä joidenkin äkillisten tapausten kautta tuo eteemme.“

Eräässä oikeisto-opportunistien levittämässä „vasemmistoryhmän jäsenen X:n“ allekirjoittamassa, salaa levitettyssä kirjeessä lausutaan: „hui-tojen (!) puheet erikoisesta vallankumouksellisesta kuohuntatilasta olevan vain kannantavetta“.

Nämä lausunnot kulkevat kaikessa pääasiassa Nurmisen oikeisto-oppor-

tunistisella linjalla, ettei tilanne ole muuttunut, kaikessa pääasiassa.

Mutta kaiken väärinkäsityksen välttämiseksi on tässä huomautettava, että opportunistit, saadakseen oikeistolaisen, väärän tilannearvionsa luonnolliseksi ja oikeannäköiseksi, väärentävät vallankumoukselliselle taistelulle uskollisten kommunistien tilannearviota. Ne panevat kommunistien suuhun väitteen, „että Suomessa olisi nykyisin vallankumouksellinen tilanne“, jollion „työväen laajat joukot olisivat muka valmiit vallankumoukseen“ (edellämäinittu-ssa kirjeessä) jne. ja taistelevat sitten tätä itse tekemasensa väitöstä vastaan.

SKP:n kantaa kuvaa puolueemme KK:n viime huhtikuun plenumin seuraava lausunto:

„Kapitalismin sodan jälkeisen pulan nykyinen eli kolmas vaihe on kehittänyt ja uusintanut Suomessakin yhteiskunnallisia luokkaristiriitoja sekä erittäinkin terävöittänyt niitä. Siltä pohjalta ovat luokkataistelut myös kärjistyneet huomattavassa määrässä. Porvariston kaikki voimat valkoisen valtakomennon sisällä ovat entistä enemmän keskittyneet ja osottavat keskittymissuuntaa edelleen. Työväenluokan kumoukselliset voimat myös kasvavat ja keskittyvät kommunistisen puolueen ympärille. Ilmeisesti on Suomessakin niin ollen viimeaikana tapahtunut muutoksia luokkavoimien sijoittelussa ja niin syntynyt uusi luokkavoimien ryhmien ryhmittyminen proletaariselle vallankumoukselle suotuisaan suuntaan, mikä puolestaan on omansa edelleen terävöittämään luokkien taistelua, huolimatta porvariston ja sosialidemokratian vastatoimenpiteistä.“

Tämä puolueemme arvio on toista, kuin mitä opportunistit väittävät kommunistien arvioksi. Puolueemme huhtikuun plenumin arvio sisältää

sen oleellisen opportunistien arviosta poikkeavan pääväitteen, että työväen kumoukselliset voimat kulkevat kasvusuunnassa. Kuinka oikea näkemys tämä oli, sitä todistaa erikoisesti marraskuun suurlakon kynnyksellä ollut joukkoliike, jossa oli hyvä annos todellista kuohuntaa.

Kuvaavaa muuten oikeisto-opportunistien hoippumiselle on, että sama Väisänen, joka yhdellä hetkellä ei näe joukoissa vallankumouksellistumisen prosessia, kumouksellisen nousun kasvua, toisella hetkellä ja vielä samassa kirjoituksessa puhuu joukkojen erinomaisesta aktiivisuudesta, joka itseasiassa on kumouksen nousun alkutilaus. Verratkaahan vaan juuri siteeraamaani Väisäsen lausuntoa edellisessä kohdassa siteerattuun toiseen lausuntoon, koskeva joukkojen esiintymistä ennen lakkoa, jotka lausunnot lyövät toisiaan korvalle pää-asiaan, nim. joukkojen keskuudessa tapahtuvaan kehitykseen nähden nykyään. Pääasia oikeisto-opportunistien kannassa työväenluokan nykyiseen tilaan ja kulkusuuntaan nähden on, että Suomen, kuten muittenkin maitten oikeisto-opportunistiteivät näe työväen joukoissa vallankumouksellisen nousun kasvua, mikä ei kyllä estänyt heitä itseään siinä julistuksessa, jossa työväkeä kehoitettiin marraskuun suurlakkoon, ampumasta niin karkean opportunistisesti yli maalin siinä tilassa, että julistivat olevan käsissä jo sillä hetkellä „Suomen työväen uuden nousun päivän“ (!)—siis vallankumouksen. Ja muutama päivä sen jälkeen, kun on julistettu „Suomen työväen uuden nousun päivän“ tullee, laskeutuu opportunisti Väisänen niin alas korkeuksista, ettei enää kapitalismia ja sen fascistiväkivaltaa vastaan suuntautuvan horjumattoman taistelun aatostakaan tunnu, vaan julistaa hän työväelle

neuvonaan: „parasta on näinollen painautua vakavaan työhön järjestöjemme vahvistamiseksi ja niiden avulla työväelle leveämmän leivän hankkimiseksi. Luokkataistelua on käytävä tosilojen ja edellytysten pohjalla“. s. o. fascistien ja sosialifascistien suomisraameissa.

Edellä olemme osottaneet oikeisto-opportunistien päävirheen: väärä tilannearvio, kiero ja virheellinen näkemys joukkojen kulkusuunnasta. Oikeistovaaraa koskevassa päätöslausunnossaan lausuu puolueemme siitä, mihin se johtaa käytännössä, näin:

„Tästä oikeistolaisten perusvirheestä johtuu heidän opportunistinen politiikkansa, mikä työväen joukkotaistelujen kehittyessä saa suorastaan lakonrikkuriluonteen. He häiritsevät sosdemien paljastamista, asettuvat tielle estämään vasemmalle kehittyvien työläisten siirtymistä kommunismin leiriin ja häiritsevät joukkotaistelujen vallankumouksellista johtamista“.

Kuinka oikeaan tässä arvostelussa on osattu, osottaa marraskuun suurlakon kokemus, johon on tässä lähemmin kajottava, sen opetuksen vuoksi, minkä se antaa. Selvää on—sanokoot opportunistit mitä tahansa—että vankilatoverien nälkälakon alkaessa ja aikana joukot olivat erinomaisen vilkkaassa ja voimakkaassa liikkeessä. Sitä todistaa opportunisti Väisäsenkin oma lausunto, joka esitettiin jo edellisessä luvussa, missä käsiteltiin työväen vasemmistumisprosessia. Toinenkin oikeisto-opportunistien oma asiakirja vahvistaa, että laajoissa työväen kerroksissa oli taistelumieliä ja siis objektiiviset ja subjektiiviset edellytykset laajalle poliittiselle vastalauselakolle, jopa siitäkin huolimatta, jos oikeisto-opportunistiset ammatilliset johtajat panisivat vastaan. Siinä opportunistisen „vasemmistoryhmän jäsenen X:“ kirjeessä, näet, lausutaan kaikkine sapekkaine let-

kauksineen bolshevikejä kohtaan näin:

„Tulkoon samalla sanotuksi, miksi johdonmukaiset vasemmistolaiset (opportunistien omaksuma nimitys itselleen) kannattivat ehdotusta, että Suomen Ammattijärjestö julistaisi yleisen vastalause-lakon poliittisten vankien syömälakon tukemiseksi. Syyt ovat seuraavat: 1) Koska huijotat (?) olivat johtaneet tietoisesti asiasta siihen pisteeseen, että vastalause-lakko kaikessa talouksessa olisi tullut julistetuksi. Ellei sitä olisi julistanut Ammattijärjestö, niin sen olisi tehnyt eräs tilapäinen ammatillisesta järjestöstä riippumaton puolustuskomitea. 2) Koska lakosta vain Ammattijärjestön julistamana oletimme tulevan sellaisen, että sillä edistetävästi vaikutettaisiin poliittisten vankien aseman parantamiseen. 3) Koska näytti varmalta, että melkoinen joukko työläisiä tulisi osallistumaan puolustuskomiteankin julistamaan vastalause-lakoon ja joutuisivat nämä työläiset pahemmin boikotin alaiseksi, kuin mitä siinä tapauksessa olisi mahdollista, jos Ammattijärjestö olisi lakon julistajana ja laajemmat joukot siihen osallistuisivat“.

Tämäkin lausunto siis vahvistaa pääasian: joukot olivat liikekannalla. Näin siis ennen lakkoa opportunistienkin mielestä joukot olivat taisteluvalmiita, mutta lakon jälkeen on ääni kellossa aivan toinen. Väisänen julistaa lakon jälkeen, että „laajat joukot eivät olleet samaa mieltä“, kuin mitä hän julisti niiden olleen ennen lakkoa.

Kuinka asia nyt oikein on? Mikä on totta? Sen selvittää seuraavat tosiasiat.

Suurissa joukkokokouksissa ennen lakon julistamista oli kuohunta yleinen, vaadittiin tarmokkaita toimia, jopa lakkoakin julistettavaksi, Kun AJ:n toimikunta 14 päivän julistuk-

sessaan julisti lakon alkavaksi 16 päivänä, niin 15 päivän aamulla työpaikoilla, mihin tieto oli ehtinyt, vilkkaasti keskusteltiin ja oli joukoilla se mielipide, että mennään valtavana joukkona lakkoon. Mutta iltapäivällä muuttui mieliala. Työntantajat julistivat: jos menette lakkoon, niin teidät eroitetaan. Sosialifascistit ja reformistiset amm. johtajat tekivät tarmokkaasti lakonsärkemistyötä ja kehottivat olemaan seuraamatta kommunisteja. Lahtarivalta kuulutti tulevansa käyttämään ruoskaansa jne. Luokkaviholiset olivat siis liikkeellä täydellä voimalla.

Mutta työväen puolella oli hiljais-ta. Puuttui yhtä ja tärkeintä! vastatoiminaa fascistien ja sosialifascistien toimintaa sekä eräitten opportunistien avointa ja peitettyä sabotaashia vastaan.

Mitä teki AJ:n johto, joka lakon oli julistanut, jotta ei oikeistolais-halveksumisella mainitsema „eräs tilapäinen puolustuskomitea“ olisi päässyt joukkoja johtamaan? Se ei tehnyt yhtään mitään siitä tärkeimmästä, mitä sen olisi tullut tehdä lakon edellä ja lakon aikana. Ensiksikin, se epäilyttävällä tavalla hättili lakon määräpäivän julistamisessa antamatta edellytysten kypsyä, puhumattakaan siitä, että se olisi niitä tietoisesti kypsyttänyt. Se ei ollut edes painattanut lakko-julistuksia erikoisina lentolehtisinä lehtien takavarikoimisen varalta, jotta työläisille kaikkialla olisi tullut lakosta tieto. Sitä olisi siltä ainakin vähintään odottanut. Jo ennen kuin lakko julistettiin, olisi Amm. järjestön johdon pitänyt järjestää organisaattoreita yli maan puhumaan sen puolesta ja järjestämään sitä. Mutta tätä ei tehty. Lakko julistettiin ainoastaan 12 tuntiseksi ja siten se rajotettiin ennakkolta ja supistettiin se aika, jolloin olisi voinut tehdä työtä uusien joukkojen vetämiseksi jo lakossa olevien riveihin. Ammatilliset johtajat olivat pas-

siivisia, elleivät tapelleet avoimesti vastaan.

Tässä jutussa on avoimesti todettava, että melkoinen osa Amm.-järjestön johtajien toimettomuudellaan järjestänyt Suomen työväen tappion tässä taistelussa.

On näin ollen kerta kaikkiaan päivän selvää, että väisäsilä sekä hänen opportunistisilla kavereillaan, niillä „johdonmukaisilla vasemmistolaisilla“ kuten he itseään nimittävät, ei ole vähintäkään oikeutta vyöryttää syytä lakon epäonnistumisesta suurten työväenjoukkojen niskaan. eikä myöskään niiden kumouksellisten kärkijoukkojen niskaan, jotka ennen lakkoa olivat taistelulinjalla ja itse päättävästi lähtivät laksoon, saaden ensimmäisenä vastaansa koko fascisti-sosialifascistisen rumputulen työstä eroittamisien muodossa.

Muayta nuttaa siltä, että oikeisto-opportunistit eivät ole tehneet ainoastaan laiminlyönnin syntiä ja sen kautta vaikuttaneet siihen, että suuret joukot eivät tulleet vedetyiksi lakkotaisteluun, vaan ovat syyllisiä vieläkin pahempaan. Väisänenhän artikkelissaan siinä kohdassa, jonka edellä olemme lainanneet, kertoo, että AJ:n johto—hän tarkoittaa ilmeisesti johdon opportunistisia aineksia, joitten nimessä hän esiintyy—olisi saanut arvostelu-ryöpyä niskaansa, ellei olisi julistanut taistelukaanalla olevien joukkojen vaatimaa lakkoa. Tällä opportunisti Väisänen osottaa, että hän kumppaneineen omasta puolestaan ei ollut lainkaan halukaskaan lähtemään laksoon. Se on täysin uskottavaa. Ne samat miehethän ovat ennenkin työväen poliittisia lakkoja sabotageeranneet. Mutta vielä enemmän paljastaa „vasemmistoryhmän jäsen X“ kirjeessään tämän seikan, ilmoittaessaan, minkä vuoksi nuo opportunistiset „johdonmukaiset vasemmistolaiset“ lähtivät julistamaan lakon.

Siitä tunnustuksesta näkyy, että he julistivat lakon, koska se kaikessa tapauksessa olisi tullut, sillä joukot olivat taisteluun lähdön kannalla, mutta ottamalla itse „alotteen“ ja „johdon“ halusivat opportunistit estää todella horjumattoman luokkataistelun kannalla olevat ainekset johtamasta sitä tilanteen ja itsetämän taistelun luonteon vaatimalla tavalla ja taistelun kehittymistä siihen vallankumoukselliseen suuntaan, joka lakon edelläolevilla liikkeillä oli. Kun nuo opportunistit ovat syyttäneet joukkoja ja työväen etummaisista ryhmiä lakon epäonnistumisesta, niin tulee välittömästi mieleen, että Väisänen ja kumppanit päättäessään sittenkin julistaa marraskuun suurlakon, mutta samalla kokonaan laiminlyöden sen huolellisen valmistamisen, sen ohjaamisen ja johtamisen, rajottamalla sen ennakolta aikaan ja myös laajuuteen nähden, ovat suorastaan halunneet tappiota „todistaakseen“, että „huitojat“ ovat väärässä, niinkuin he nyt „todistavat“.

Tämän kautta opportunistit ovat paljastaneet itsensä ihan alastomiksi. On ilmeistä, että heillä ei ole ollut alkuaan aikomustakaan lähteä laksoon. Heidän mielestään luonnollisesti tilanne oli sellainen, ettei olisi pitänyt lähteä laksoon, mutta tekivät he niinkuin aina perässäjuokijat tekevät. He lähtivät laksoon sentähden, ettei työväki voisi sanoa heitä pelkureiksi. Jos lakko heidän rikoksellisesta toimettomuudestaan huolimatta olisi mennyt hyvin, olisivat he lyöneet rintoihinsa ja kehuneet, miten hyviä vallankumouksellisia he ovat. Mutta mahdollisen epäonnistumisen panisivat he kumouksellisten työläisten ja kommunistien syyksi. Tällä menettelyllänsä he estivät lakon valmistelun ja

mahdollisen paremman johdonkin. Puolustuskomitea oli opportunistien tunnustuksen mukaan nimittäin valmistellut lakkoa ja puolustuskomitean ja joukkojen suhde oli läheinen ja luottamuksellinen, että opportunistisen „vasemmistoryhmän jäsenen X:n“ on pakko kirjeensä lopussa tunnustaa, „että melkoinen joukko työläisiä olisi osallistunut puolustuskomiteankin julistamaan vastalause-lakkoon“ Opportunistien teko on selvää lakonrikkuruutta.

Tällaiseen johtaa opportunisti, vallankumoukselliselta katsantokannaltaan pois siirtyminen.

Emme kuitenkaan olisi täysin objektiivisia, ellemme arvostelisi tässä yhteydessä myös kommunisteja ja vallankumouksellisia työläistovereita, jotka rehellisesti ja vilpittömästi halusivat taistelua, jotka näkivät, että tilanne oli monessa suhteessa edullinen lakkotaistelulle, kunhan vaan olisi tehty kunnollista työtä. Nämäkään toverit eivät ilmeisestikään tehneet työtä bolshevikien tavalla joukoissa silloin, kuin kaikkein enimmän olisi sitä tarvittu. Niiden olisi pitänyt murtaa sosialifascistien ja lahtarien vastarinta ja uhkausten vaikutus ja oikeisto-opportunistien toimettomuudella harjoittama soboteeraus. Semmoisen, todella boshevistisen valistustyön kautta työpaikoilla olisi lyhyessäkin ajassa, kun maaperä oli vastaanottavainen, voitu voittaa valtavat joukot lakkotaistelun puolelle, jonka kautta myös olisi enemmän takeita saatu, että fascistit ja sosialifascistit eivät pääse lakon johdosta hyökkäämään sillä tavalla kuin ne nyt tekivät, kun oikeisto-opportunistit olivat auttamattomasti asiat pilanneet ja aiheuttaneet tappion.

Tämä marraskuun suurilakon historia on tavattoman selvästi osottanut, kuinka opportunistit kaikkoon-tuvat nykypäivien taistelevista joukoista ja niiden päättävästä taistelusta saboteeraten sitä.

Yhtenä lisätodistuksena tästä oikeisto-opportunistien suunnasta on niiden suhtautuminen järjesty-mättömiin joukkoihin. Usein mainitussa oikeisto-opportunistien kirjeessä hyökätään vallankumouksellisten ainesten kimppuun senkin johdosta, että ne ovat vedonneet myös järjestymättömiin työläisiin opportunistia ja oikeisto-opportunistien noskelaisten edessä mätelevaa politiikkaa vastaan esim. A.J:n kongressissa. Opportunistit leimaavat „parjaukseksi“, kun työväen yleisissä kokouksissa arvostellaan oikeisto-opportunistien vasemmistososialidemokraattista politiikkaa.

Edellä mainitussa oikeisto-opportunistien eli „johdonmukaisten vasemmistolaisten“ kirjeessä sanotaan näet mm.—„teetetään vielä ammatillisesti järjestymättömilläkin työläisillä tällaisia parjaavia (!!!) päätöksiä. Tietysti kaikilla on oikeus käsitellä puheenaolevaa (A.J:n kongressia koskevaa K. M.) kysymystä, mutta antaa näille päätöksille tarkoituksenmukainen leima ja että ammatillisten järjestöjen tulisi ottaa se täydestä, se ei ole paikallaan“.

Tämän katsomuksensa kautta oikeisto-opportunistit meillä kuten muissa kapitalistimaissa, osottavat, että he haluavat eristää taistelevat työläiset toisistaan, kieltää järjesty-mättömyiltä oikeuden ottaa kanta työväenluokan yleisiin kysymyksiin, syventää kuilua järjestyneitten ja järjestymättömien välillä, jonka kuilun kapitalismi on aiheuttanut, mikä kaikki objektiivisesti johtaa tyväenluokan joukkotaistelun heikentämiseen. Kuinka vaarallinen ja väärä tämä oikeisto-opportunistien kanta järjestymättömiin nähden on, selviää kun katsomme, kuinka paljon Suomessa on järjestymättömiä proletariaatista. Enemmän kuin 3-4 on järjestymättömiä. Oikeisto-opportunistit sanovat, että on virheellistä ja väärää vedota näihin järjestymät-

tömiin joukkoihin. Mutta ilman suuria ammattitaidottomia järjestymättömiä joukkoja ei järjestynyt työväki lahtarikomentoa pysty musertamaan. Komintern sen sijaan vaatiikin, että myös järjestymättömiin joukkoihin pitää vedota, niitä pitää vetää mukaan taisteluun. Jos mikään, niin oikeisto-opportunistien kanta on se, joka vetää joukoista pois, joka palvelee porvaristoa nykyisenä aikana.

Oikeisto-opportunistien kannanotto esiintyviin luokkataistelukysymyksiin on, kuten olemme nähneet, ollut mitä vahingollisinta työväen kumouksellisen luokkataistelun kehitykselle... Niin ollen on selvää, että opportunisti, esiintyköön se aktiivisena oikeistolaisuutena tai oikeistolaisuutta sietävänä sovinnollisuutena, on suurin vaara kumousliikkeelle nykyään, sillä se estää taistelun fascismia ja ertikoisesti sosialifascismia vastaan pääsemästä kehittymään syväksi, teräväksi ja laajaksi sellaisella tempolla, kun edellytyksiä olisi ja työväenluokan elinedut vaatisivat. Nimenomaan sosialifascismia vastaan käytävän taistelun kärkeä tylsentää käsitykset sosialidemokratiasta, joita virheellisiä käsityksiä levitetään tietoisesti ja tiedottomasti. Ne, jotka ovat lukeneet viime aikoina mm. Työväenjärjestöjen Tiedonantajaa, ovat nähneet, miten siellä on puhuttu nyt viime aikaisten tapausten yhteydessä entisestä sosdem. ryhmästä ja entisestä sosdem. puolueesta. Mitä tuollaiset puheet merkitsevät? Sitä, että tähän saakka vuodesta 1918 lähtien ollut sosdem. puolue olisi muka ollut työväen puolue, mutta nyt se yhtäkkiä on kuollut. Se on selvää opportunistista sosialidemokratian todellisen luonteen salaamista, sillä Suomen sosdem. on aina Suomen vallankumouksesta saakka ollut perusolemuksestaan sosialifascismia, joka nyt viime aikoina vaan on enemmän paljastunut. Tuollainen väärä

arvio osaltaan selvittää, minkätähden vasemmistolaisissa työväenlehdissä ja liikkeessä ei ole tähän saakka riittävästi arvosteltu ja paljastettu sosialidemokraatteja porvariston agentteina ja porvariston „vasempana sivustana“, porvariston puolueena työväen keskuudessa.

Mutta oikeisto-opportunisti käy vielä entistä vaarallisemmaksi sen kautta, että se, kuten jo on mainittu, nykyään järjestää järjestelmällistä taistelua kommunistista puoluetta vastaan, joka johtaa proletariaattia sen taistelussa. Esitimme jo, että Suomessa on jo olemassa selvä oikeisto - opportunistinen suunta, joka esiintyy järjestettyinä fraktiana ja tavoittelee olla tavallaan puolue. Sen ovat ne itse paljastaneet usein siteeratussa kirjeessään. Tämän oikeisto-opportunistisen fraktion pyrintöjä kuvaa seuraava heidän mainitun kirjeensä kohta: „Kullekkin paikkakunnalle on muodostettava ryhmiä, joiden avulla toimintaa johdetaan ja yhdenmukaistutetaan. On pidettävä keskenään kiinteää yhteyttä omalla paikkakunnalla sekä toisilla paikkakunnilla olevien tovereiden kanssa. Järjestöihin on luottamustoimiin asetettava vaan vastuunalaisia ja kokeneita tovereita. Suupaltit on armotta sivuutettava ja osoitettava heille heidän väärä ajattelutapansa sekä turmiollinen politiikkansa. Sanomalehdissä on koetettava saada enemmän vaikutusvaltaa. Tilanteen kehityksestä on tarkoin tiedoitettava. Liittojen ja muihin edustajakokouksiin on valittava vain harkitsevia tovereita. On uskallettava sanoa äkkivääremmälle ja oikeistolaisemmallekin koko totuus. Valloittakaamme työväenjärjestöjen johto vakavien luokkataistelijoiden vankkoihin käsiin“.

Tämä on selvää puhetta. Oikeisto-opportunistista puoluetta, joka tietenkään ei olisi muuta kuin sociali-

demokratinen olemukseltaan, hommaavat nämä „johdonmukaiset vasemmistolaiset“ ja „harkitsevat toverit“ ja puuhaavat siis avointa poliittista ja järjestöillistä eroa vallankumouksellisesta rintamasta. Bolshevistisella, kommunistisella, Kominternin linjalla olevat työläis-toverit ovat näiden mielestä „suupaltteja“, „äkkivääriä“, „ultravassemmistolaisia“. Ja kuten kaiken maailman muutkin oikeisto-opportunistit, aina saksalaisesta luopiosta Brandlerista, ruotsalaisiin luopioihin Kilbomiin ja kumppaneihin asti, julistavat nämä suomalaiset oikeisto-opportunistitkin Leninin opportunistisen politiikkansa opettajaksi, Leninin, joka kuitenkin koko elämänsä ajan on taistellut opportunismia vastaan kaikissa sen muodoissa säälimättömästi ja sen kautta takoi Venäjän proletariaatin puolueesta todellisen vallankumouksellisen bolshevistisen puolueen, joka kykeni voittamaan kaikki proletariaatin luokkaviholliset ja niiden apurit, ja antanut seurattavan esimerkin tässä meille kaikille.

IX. Muutamia johtopäätöksiä.

Millaiset ovat Suomessa, sen nojalla mitä siellä nyt tapahtuu, näköalat, kysytään?

Ensinnäkin, kapitalismin pula varmasti syvenee samalla kuin maailman kapitalismin pula kiristyy. Toiseksi, porvaristo tulee yhä kiukkuisemmin ja häikäilemättömämmin jatkamaan ponnistuksiaan pulasta päästäkseen talouksellisin kiristys- ja fascistisin sortomenetelmin sekä sotavarustuksiaan Neuvostoliittoa vastaan. Kolmanneksi, kapitalismin sisäiset ristiriidat sekä luokkavastakohdat eivät voi olla kärjistymättä jatkuvasti.

Se merkitsee kaikki sitä, että ratkaisevia taisteluja kohtaan

olla menossa. Tämä on meidän kommunistien mielestä hyvä näköala.

Eräässä viimeisimmistä puheistaan Lenin, puhuessaan maailman vallankumouksen näköaloista, sanoi, että ne näköalat objektiivisesti olivat hyvät, mutta tulivat vielä paremmiksi ehdolla, että vallankumoukselliset täyttävät tehtävänsä hyvin ja huolellisesti. Arvelen, että tämä Leninin asettama ehto sopii kohdalleen Suomeenkin nähden nykyään. Perusristiriidat vallankumouksen ja vastavallankumouksen voimien välillä suurenevät meillä Suomessakin. Suuret joukot ovat nousun suunnalla. Marraskuun suurlakon epäonnistuminen vei vain tilapäiseen vauhdin hidastumiseen. Että se hidastuminen loppuisi ja nousun vauhti muuttuisi proletarivallankumoukselliselle taistelulle edulliseksi vaaditaan, että kumoukselliset täyttävät Leninin ehdot, täyttävät tehtävänsä. Mainitsen kaksi keskeistä tehtävää, jotka ovat yhteydessä nykyisen hetken kanssa. Ensinnäkin, on kysymyksessä joukkotaistelun voimistuttaminen työväen ja maalaisköyhälistön tarpeitten ja oikeuksien puolesta sekä Sosialistisen Neuvostoliiton puolesta fascismia ja sosialifascismia vastaan. Monta kertaa laajemmaksi ja terävämmäksi taistelupitäisi paisua kuin mitä se nyt on. Vain sellaisen laajan joukkotaistelun kautta Suomen työväki voi säilyttää itselleen vielä julkisia järjestäytymis- ja toimintamahdollisuuksia. Mutta samalla tietoisena siitä, että julkinen toiminta ei riitä, on Suomen kommunistien vihdoin täysin mitoin opittava käyttämään illegaalista työtä, kokoamaan tovereita salaiseen työhön, kommunistisen puolueen ympärille ja kommunisti-

seen puolueeseen jäseniä kaupungeissa ja maalla. Legaaliset luokkataistelujärjestöt lahtarit voivat hävittää ja jos ei nyt vielä niitä kaikkia saisiakaan hävitettyä, niin ainakin silloin kun puhkeaa sota, ne sen tekevät; mutta illegaalisista työtä ja järjestöä ne eivät voi millään mahdollilla hävittää kun se hyvin järjestetään ja kun sille voiteaan laajojen joukkojen myötätunto ja apu. Näitten tehtäväintäyttämisen ehtona taas on säälimätön taistelu opportunistimia vastaan esiintyköön se missä tahan-

sa. Samoin taistelu niitä vastaan, jotka sovinnoisesti suhtautuvat opportunisteihin, vaatientekemään pesäeron opportunisteista. Opportunismi on puolueelle ja kumoukselliselle liikkeelle vahingollinen suunta, se on rikkuruus. Sellaisen suunnan ajajilla ei ole sijaa kommunistisessa perheessä. Sen suunnan sietäminen ja kannattaminen ei myöskään ole sopusoinnussa Kominternin ja SKP:n vallankumouksellisen linjan kanssa. Täytämällä mainitut ehdot, tulevat nykyiset näköalat oikein hyviksi, sitäkin enemmän kuin historiakin on meidän puolellamme.

Uusi kausi ja käänne Kominternin politiikassa.

(Tov. Stalinin ohjauksella.)

Kommunistinen Internationale teki, kuten on tunnettua, viime vuosina jyrkän käänteen politiikkansa suunnassa, mikä käänne oli kansainvälisessä tilanteessa esiintyneen uuden vaiheen mukainen. Tämä suunnan muutos—jolla oli ratkaiseva merkitys Kominternin koko politiikalle—tapahtui tov. Stalinin johdolla. Seuraavassa asetamme tehtäväksemme luonnehtia tämän käänteen toteuttamisprosessin, erityisesti tällöin ottaen varteen tov. Stalinin johtavan osuuden siinä.

Ensimmäiset merkit suunnan muutoksesta olivat havaittavissa jo v. 1916, toiselta puolen Englannin yleislakon yhteydessä (YALKN:n avoin kirje ja IKKI:n teesit Englannin yleislakon opetuksista) ja toiselta puolen Kiinan vallankumouksen yhteydessä (tov. Stalinin puhe IKKI:n VII pleenumin Kiinan asiain komissiossa 30 piltä marrask. 1926 sekä tämän pleenumin Kiinan kysymyksessä tekemä päätös) Sen jälkeen on tapahtunut maailman imperialismin ristiriitojen melkoinen

kärjistyminen, erittäinkin Englannin imperialismin ja SSSR:n välisten ristiriitojen, joten jo IKKI:n VIII pleenumissa, toukokuussa 1927, täytyi konkreettisesti asettaa kysymys taistelusta sodan vaaraa vastaan. Tämän ohella oli havaittavissa kokonainen sarja ennemerkkejä uudesta vallankumouksellisesta noususta ja saman vuoden lopulla—NKP:n (b) XV edustajakokouksessa—tov. Stalin analysoidessaan yleismaailmallista tilannetta jo saattoi hahmotella alkaneen (ja jossakin vasta ilmenevän) uuden kauden ääriiviivat, kauden, jota me VI yleismaailmallisesta kongressista asti olemme tottuneet nimittämään sodanjälkeisen kapitalismin yleisen pulan „kolmanneksi kaudeksi“.

Tämä uusi yleismaailmallisen tilanteen analyysi se oikeastaan alkoikin suuren käänteen Kominternin suuntautumisessa.

Ajanmukaisessa järjestyksessä kun luetellaan perusetapit, jotka Kominternin suunnan muutosprosessissa, joka on uuden kauden mukainen, on

sivuutettu, voidaan merkitä seuraavat suuntamerkit:

1. Yleismaailmallisen tilanteen uusi arviointi KK:n esittämässä selostuksessa joulukuussa 1927 NKP: (b) XV edustajakokoukselle.

2. IKKI:n IX pleenumi helmikuussa 1928. (Englannin, Ranskan ja Kiinan kysymyksissä tehty päätös ja myöskin sopimus Saksan kysymyksessä).

3. Punaisen Profinternin kongressi—maaliskuussa 1928.

4. Kominternin VI yleismaailmallinen kongressi — heinä-syyskuussa 1928.

5. Taistelu oikeistolaisia vastaan Saksan kysymyksessä syksyllä 1928 (puolueen KK:n oikeistolaisten ja niitä suosivien tekemän „palatsivalankumouksen“ ja brandlerilaisten kapinan likvidointi, taistelut Humbert-Drozia, Serraa ja Buharinia vastaan).

6. Taistelu oikeistosuuntaa vastaan NKP:ssä (b), erittäinkin KK:n KKK:n huhtikuun pleenumissa.

7. Amerikan kommunistista puoluetta koskevien kysymysten käsittely toukokuussa 1929.

8. IKKI:n X pleenumi (kansainvälistä tilannetta ja Kommunistisen Internationalen päiväjärjestyksessä olevia tehtäviä koskevan kysymyksen teesit, teesit taloudellisesta taistelusta ja tov. Buharinia koskeva päätös).

Seuraavassa emme voi tarkoin noudattaa tätä ajanmukaista järjestystä, kun tahdomme välttää tarpeetonta kertaamista. Vhdistämme tärkeimmät kohdat kahdeksi perusryhmäksi, mikäli ne koskevat: 1) taloudellisen ja poliittisen tilanteen arviointia ja 2) uuden taktiikan käyttäntöön ottoa Kommunistisen Internationalen poliittisessa käytännössä.

I.

Uuden kauden arviointi.

NKP:n (b) XV edustajakokoukselle esitettyssä KK:n selostuksessa tov. Stalin, todeten sen tosiasian, että kapi-

talistimaiden tuotanto ja kauppa sekä kapitalistisen teollisuuden tekniikka olivat edistyneet, saavuttaneet ja ylittäneet sodanedellisen tason, esitti kysymyksen: „Merkitseekö kaikki tämä sitä, että kapitalismin vakaantuminen oli siten käynyt pysyväksi ja kestäväksi?“ Hän vastasi: „Tietysti, ei“.

„Päinvastoin, itse vakaantumisesta, siitä, että tuotanto kasvaa, siitä, että kauppa kasvaa, siitä, että teknillinen edistys ja tuotannonolliset mahdollisuudet kasvavat, samaan aikaan kuin maailman markkinat ja niiden rajat sekä imperialististen eri ryhmien vaikutusalueet pysyvät enemmän tai vähemmän vakaantuneina, juuri tästä kehittyä kaikkein syvällisin ja kaikkein kärjistynein maailman kapitalismin pula, joka kantaa kohdussaan uusia sotia ja uhkaa kaikenlaisen vakaantumisen olemassa oloa“

Samalla tov. Stalin painosti „maailman kapitalismin tuotannon ja kaupan epätasaisen kehityksen“ kaksinkertaista merkitystä,—se on sitä seikkaa, että tämä kehitys toteutuu siten, että „toiset maat joutuvat syrjään ja rappentuvat, siten, että toiset maat kohoavat esiin ja nousevat, mikä tapahtuu mantereiden ja maiden välisessä elämässä ja kuolemassa koskevassa taistelussa ensi sijasta markkinoilla“.

Kysymyksellä, johtaa uusi kausi todellakin vakaantumisen jatkuvaan horjumiseen, kapitalismin pulan kärjistymiseen, mikä „repii säpäleiksi vakaantumisen“, kuten tov. Stalin väitti, vaiko kapitalismin vakaantumisen lujittumiseen, kuten oikeistolaiset puhuivat,—oli ratkaiseva merkitys koko Kommunistiselle Internationalelle ja todella näytteli suurta osaa siinä taistelussa, jota vv. 1928—1929 käytiin Kominternin sisällä.

VI yleismaailmalliselle kongressille esitettävien ja „kansainvälistä

tilannetta sekä Kommunistisen Internationalen tehtäviä koskevien тов. Buharinin teesien luonnos, joka NKP:n (b) edustajien tarkastamatta saatettiin julkisuuteen, ei sisältänyt suoraa ja selvää kantaa tässä kardinaalikkysymyksessä, mutta tähän teesien luonnokseen sisältyvästä yleismaailmallisen tilanteen karakteristikaasta kävi selville, ettei mitään uutta, kapitalismin horjuvaa vakaantumista tällä hetkellä ole, vaan että kapitalismi päinvastoin rekonstruoi tuu ja pysyy perusteeltaan enemmän tai vähemmän lujana. Viitaten tähän тов. Buharinin luonnoksen ratkaisevaan puutteellisuuteen KK:n huhtikuun pleenumissa 1929 тов. Stalin lausui: „Selvää on, että sellainen luonnekuva niin sanotusta kolmannesta kaudesta, se on siitä ajanjaksoista, jota me nyt elämme, ei voinut saada NKP:n (b) edustajiston hyväksymistä. Se ei voinut hyväksyä sitä, koska sellaisen luonnekuvan säilyttäminen kolmannelta kaudesta olisi antanut arvostelijoillemme aihetta sanoa, että me olemme asettuneet kapitalismin niin sanotun „terveytymisen“ kannalle, se on Hilferdingin kannalle, jolle kannalle me kommunistit emme voi asettua. Tämän takia NKP:n (b) edustajisto esitti oikaisuehdotuksen, josta näkyy, että kapitalismin vakaantuminen ei ole kestävä eikä voi olla kestävä, että se horjuu ja tulee horjumaan tapausten kulun vaikutuksesta, maailman kapitalismin pulan kärjistymisen vaikutuksesta“.

Kyseenalainen oikaisu, joka on otettu kongressin hyväksymien teesien tekstiin, kuuluu:

„Kärjistäen kaikkia kansainvälisiä ristiriitoja (kapitalististen maiden ja SSSR:n välisiä ristiriitoja, Pohjois-Kiinan sotilaallista valtaamista. Kiinan jaon ja imperialistien välisen taistelun alkuna jne.), kärjistäen kapitalististen maiden sisäisiä ristiriitoja (työväenluokan vasemmistolaisuutuminen,

luokkataistelun kärjistyminen) ja päästäten siirtomaiden liikkeen valloilleen (Kiina, Intia, Egypti ja Syyria),—tämä ajanjakso ehdottomasti johtaa kapitalismin vakaantumisen ristiriitojen jatkuvan kehittymisen kautta kapitalismin vakaantumisen jatkuvaan horjuntaan ja kapitalismin yleisen pulan räikeään kärjistymiseen“.

Tietysti tämä ei ollut ainoa oleellinen oikaisu, joka tehtiin тов. Buharinin esittämien teesien luonnokseen, mutta se on epäilemättä tärkein. Voiko pitää тов. Buharinin tässä kohdassa tekemää virhettä satunnaisena? Tätä olettamusta vastaan ei puhu ainostaan тов. Buharinin luonnoksen koko kokoonpano, vaan myöskin seuraavat kolme tärkeää seikkaa:

1) Päiväjärjestyksen ensimmäistä kohtaa koskevassa loppulausunnossaan тов. Buharin VI kongressissa, kapitalismin vakaantumisesta esittämänsä yksipuolisen arvioinnin perusteella, teki sen mukaisen virheelisen poliittisen johtopäätöksen, jättäen taaemmalle sijalle kapitalististen maiden sisäiset ristiriidat verrattuina kansainvälisiin ristiriitoihin — sodan vaaraan. Sen sijaan, että olisi yrittänyt sisällyttää samaan kompleksin ulkoisten ja sisäisten ristiriitain kärjistymisen — mikä on konkreettinen todellisuus — тов. Buharin sitkeästi piti kiinni virheellisestä näiden molempain asettamisesta vastakkain. Sodan satuttaessa — niin puhui hän — on vallankumouksellinen tilanne kiertämätön; se on mahdollinen ilmainkin sotaa, „mutta vallankumouksen todennäköisyyden aste — mikäli puhumme yleisesti — ei ole molemmissa tapauksissa samanlainen“.

Tämän virheelisen vastakkain asettamisen, minkä perustana on oikeistolainen sisäisten ristiriitojen kärjistymisen aliarviointi, lukien näiden ristiriitojen joukkoon kuulu-

viksi myöskin eri kapitalististen maiden luokkavastakohdat, tuomitsi myöhemmin lopullisesti IKKI:n X pleenumi. Tällöin ei tietysti tehty pienintäkään myönnytystä sodan vaaran aliarvioinnin tai tätä vaaraa vastaan käytävän taistelun laiminlyönnin puolelle. Tässä kysymyksessä Kominternin kannan lausui X pleenumi ainakin yhtä selvästi kuin VI kongressi. Kuten on tunnettua, pani juuri IKKI:n X pleenumi alulle vallankumouksellisten joukkojen esiintymisten käytännölle taistelussa sodan vaaraa vastaan kansainvälisessä mitassa (Punainen päivä).

2) VI kongressin jälkeen тов. Бухарин lukuisissa artikkeleissa yritti taloudellisesti ja teoreettisesti perustella yksipuolista poliittista kantaansa, yrittäen tässä tarkoituksessa nuorentaa vanhaa marxilais-vastaista teoriaansa „kilpailun kuolemisen” kapitalistisen maan sisällä” luikuen aina „organisoidun kapitalismin” teoriaan asti. Tämä oli kovin vaarallinen oire, sillä тов. Бухарinille oli tunnettua, että tämän teorian oli jo тов. Ленин päättävästi tuominut: kun esimerkiksi тов. Бухарin, kun laadittiin teesejä Kominternin I kongressille, esitti näin kuuluvan sanamuodon: „Hurjan anarkian paikan ottaa järjestö”, niin тов. Ленин ehdotti, että tämä väite pyyhittäisiin pois. Tunnettua on myöskin, että Ленин Бухарinin kirjan „Siirtymiskauden taloustiede” johdosta kirjoittamisissaan huomautuksissa siitä kohdasta, jossa sanotaan: „Finanssikapitaalion hävittänyt tuotannon anarkian suurten kapitalististen maiden sisältä”, yliviivasi sanat „on hävittänyt” ja kirjoitti laitaan: „ei ole hävittänyt”.

IKKI:n X pleenumin päätöksessä arvioitiin тов. Бухарinin teoria, joka on ollut Kominternin kaikkien oikeistolaisten aatteellisena pohjana, seuraavasti:

„Oikeistolaisten suosijain käsityksen sisäisten ristiriitojen tylsymisestä kapitalistisissa maissa

ja mahdollisuudesta järjestää sisäiset markkinat anarkian säilyessä vain maailman markkinoilla on kumonnut kapitalismin koko kehitys viime vuosien aikana ja merkitsee sellainen käsitys asiallisesti reformistiselle ideologialle antautumista”.

3) Kun тов. Humbert Droz—IKKI:n Poliittisen sihteeristön istunnossa 4/XII-28—hyökkäsi Saksan kommunistisen puolueen linjaa vastaan törkeän opportunistisessa hengessä vääristellen VI yleismaailmallisen kongressin päätöksiä, niin тов. Бухарin (joka itse silloin ei enää ollut Kominternin istunnossa) lähetti tämän Humbert-Drozin puheen NKP:n (b) IKKI:ssä olevan edustajiston jäsenille sanallakaan sanomatta itseään irti siitä. Tämän puheen ydinajatuksena oli saksalaisten oikeistolaisten suosijain Ewerin, Gerhartin ym. puolustaminen, näiden oikeistosuosijain, jotka joulukuun memorandumissaan julistivat „nykyisen suhteellisen vakaantumisen ja mahdollisesti myöskin porvariston poliittisen vallan perusteen taloudellista lujittumista”. Тов. Humbert-Drozin rinnalla siihen aikaan taisteli IKKI:n Poliittisessa sihteeristössä ja Presidiumissa eräs italialainen oikeistolainen Serra, joka syksyllä 1929 erotettiin Italian kommunistisen puolueen riveistä. Vielä helmikuussa 1929 hän selostuksessaan tiukasti piti kiinni siitä, että on olemassa „kapitalismin vakaantumisen jonkinlaista lujittumista”, selittäen, että hän jo silloin, kun VI yleismaailmallisessa kongressissa käsiteltiin Italian edustajistolle annettavia ohjeita, „painosti porvariston suhteellista lujittumista kansallisessa mitassa” (mutta ei kansainvälisessä).

IKKI:n Presidiumin istunnossa 19 p:nä joulukuuta 1928 тов. Сталин esiintyen näitä opportunistejavastaan, lausui muun ohella:

„Komintern lähtee siitä, että nykyinen kapitalismin vakaantu-

minen on ohimenevä, kestämaton, horjuva ja mätä ja että se kapitalismin pulan edelleen kehittyessä on yhä enemmän horjuva. Tämä ei ole ensinkään vastakkaista sille yleisesti tunnetulle tosiasialle, että kapitalistinen tekniikka ja rationalisatio edistyvät. Päinvastoin juuri tämän edistymisen pohjalla kehittyy vakaantumisen mädännäisyys ja kestäättömyys... Edelleen. Lenin sanoi, että kapitalismin kehitys imperialismin olosuhteissa on kaksipuolinen prosessi: kapitalismin kasvu eräissä maissa toiselta puolen ja kapitalismin mätäneminen toisissa maissa toiselta puolen. Onko tämä Leninin teesi oikea? Jos se on oikea, niin eikö taas ole selvää, ettei kapitalismin vakaantumista voi olla olematta mätää?”

Näin me siis tässä näemme sen saman „kapitalismin kehityksen dialektiikan“, jonka тов. Stalin oli esittänyt jo vuotta aikaisemmin.

NKP:n (b) XV edustajakokouksessa sekä kaiken aikaa, kun Kominternissa on käyty taistelua yrityksiä vastaan vetää sen keskuuteen opportunistista käsitystä kapitalismin vakaantumisesta, on тов. Stalin perustellut arviointiaan „uuden vallankumouksellisen nousun ennemerkkien“ konkreettisella analyysillä ja näiden olemassa olevien ennemerkkien lukuisuudella. Tähän sisältyy kolmenlaisia osoittajia:

1) Vallankumousliikkeen kasvu Kiinassa, Indonesiassa ja Intiassa.

„Se tosiasia, — puhui тов. Stalin, — että Kiinan vallankumous ei vielä johtanut suorastaan siihen, että se olisi voittanut imperialismin, ei voi omata ratkaisevaa merkitystä vallankumouksen näköalojen kannalta. Suuret kansanvallankumoukset eivät yleensä koskaan ensi ryntäyksillään johda lopulliseen voittoon. Niin on ollut kaikkialla, niin myöskin Venäjällä.“

2) Europan työväen liikkeessä on havaittavissa selviä työväestön pohjakerrosten vasemmistumisen ja vallankumouksellisen elävoitymisen tunnusmerkkejä.

„Sellaiset tosiasiat kuin Englannin yleislakko ja kaivostyöläisten lakko, työläisten vallankumouksellinen esiintyminen Wienissä, vallankumoukselliset mielenosoitukset Ranskassa ja Saksassa Saccon ja Vanzettin murhan johdosta, Saksan ja Puolan kommunististen puolueiden vaalivoitot, selvä työväen liikkeen differentioituminen Englannissa, jonka vaikutuksesta työläiset siirtyvät vasemmalle ja johtajat oikealle selvän sosialisti-imperialismin helmaan, II Internationalen kehittyminen imperialistisen Kansainliiton suoranaisiksi lisäkkeeksi, sosialidemokraattisten puolueiden auktoriteetin laskeutuminen työväen luokan laajojen joukkojen keskuudessa, kaikkialla ilmenevä Kominternin ja sen sektioiden vaikutuksen ja auktoriteetin kasvu kaikkien maiden proletariatin keskuudessa, „SSSR:n ystäväin“ kongressi jne., — kaikki nämä tosiasiat epäilemättä puhuvat siitä, että Europasiirtyy uuteen vallankumouksellisen nousun vyöhykkeeseen.“

3) Neuvostoliiton vaurastuminen ja kehittyminen nimenomaan sosialismia rakentavana maana.

„Pelkkä SSSR:n olemassa olo sosialismia rakentavana maana on suurimpia tekijöitä maailman imperialismin rappeuttamisessa ja pohjan kaivamisessa sen kestäväisyydeltä luokkana sekä Europassa että siirtomaissa. Selvästi SSSR muuttuu Europan työväen luokan ja siirtomaiden sorrettujen kansojen lipuksi“.

Puolitoista vuotta myöhemmin, toukokuussa 1929, kun IKKL:n Presidiumissa käsiteltiin Amerikan kysymystä saattoi тов. Stalin merkitä uusia vallankumouksellisen nousun

tosiasioita, jotka eivät ainoastaan varmentaneet entistä arvoiontia, vaan myöskin todistivat, että XV edustajakokous oli oikeaan aikaan ja oikein määritellyt vallankumouksen edelleen kehittymisen.

„Monet arvelevat, ettei kansainvälisessä tilanteessa viime aikoina ole tapahtunut mitään muutosta ja että kaikki on ennallaan. Se ei ole totta, toverit. Itse asiassa me huomaamme luokkataistelun kärjistymistä kaikissa kapitalistisissa maissa, vallankumousliikkeen kasvua Euroopassa ja uuden vallankumouksellisen nousun edellytysten kasvua. Eilen tästä antoi merkin meille Lodzin yleislakko. Tuonnottain huomasimme sellaisia merkkejä Berliinissä. Huomenna tulee signaaleja Ranskasta, Englannista, Tsheko-Slovakiasta, Amerikasta, Intiasta ja Kiinasta. Pian alkaa maa polttaa maailman kapitalismin jalkojen alla.“

Olemme esittäneet näin yksityiskohtaisia lainauksia тов. Stalinin puheista osoittaaksemme havainnollisesti lukijalle sen sanamuodon juuret, jonka IKKI:n X pleenumi hyväksyi ja jonka poliittiset teesit yhdessä VI yleismaailmallisen kongressin teisien kanssa tänä aikana ovat vankkana Kominternin politiikan perustana. X pleenumin päätöksen ratkaiseva, nykyisen kauden arviointia koskeva kohta kuuluu:

„Vastoin sosialidemokraattien ennustuksia, joita oikeistolaiset ja niiden suositajat kertailevat, kapitalismin vakaantumisen ei ainoastaan ole ollut jäämättä kestäväksi, vaan päinvastoin horjuu yhä enemmän. Yhä havainnollisemmin varmentautuu oikeaksi VI kongressin nykyisestä, kolmannelta sodanjälkeisen kapitalismin kaudesta antama arviointi, että se kausi, jolloin kapitalismin yleinen pula kasvaa, mikä jouduttaa imperialismin ulkoisten ja sisäisten perusristiriitojen kärjistymistä ja johtaa

kiertämättömästi imperialistisiin sotiin, suuriin luokkakonflikteihin, uuden vallankumouksellisen nousun kehittymisvaiheeseen merkitsevimmissä kapitalistisissa maissa sekä suuriin imperialisminvastaisiin vallankumouksiin siirtomaissa.“

Tämän teesin perusajatuksen esitti тов. Stalin XV edustajakokouksessa lyhyessä, suppeassa muodossa seuraavin sanoin:

„Me elämme uuden vallankumouksellisen nousun aattoa sekä siirtomaissa että emämaissa. Vakaantumisesta kasvaa uusi vallankumouksellinen nousu“.

IKKI:n X pleenumin aikana oli tietysti jossakin määrässä mahdollista konkretisoida sitä uuden kauden luonnekuvaa, jonka тов. Stalin vuoden 1927 lopulla oli esittänyt, esimerkiksi sen osan, missä on puhe „porvarillisten hallitusten politiikan asteettaisesta fascistisoinumisesta“, „kaikkialla ilmenevästä porvariston hyökkäyksestä proletariaattia vastaan“, reformistisen ammattiliittobyrokratian ja sosialidemokraattisen puolueen fascistisoinumisprosessista („sosialisti-fascismi“) sekä myöskin proletariaatin joukkotaistelujen hyökkäävän luonteeseen jatkuvaan kehittymisestä. Viimeksi mainittua seikkaa, jolla tekijänä on suuri merkitys, käsittelemme seuraavassa luvussa.

Eräaseen peruskohtaan тов. Stalinin XV edustajakokouksessa esittämässä uuden ajanjakson arvioinnissa piti IKKI:n X pleenumin tehdä oleellinen täydennys, ei siinä mielessä, että tätä arviointia olisi tarvinnut muuttaa tai typistää, vaan siinä mielessä, että kävisi mahdolliseksi uusien poikkeuksellisen tärkeiden tosiasiain perusteella sitä vielä voimakkaammin kehittää ja juuri siihen suuntaan, kuin тов. Stalin oli näyttänyt ja ennakolta sanonut. Kysymys

on SSSR:n osuudesta, millä on mitä kiintein yhteys SSSR:ssä „suuren murroksen“ vuotena tapahtuneen sosialistisen rakennustyön tavattoman vaurastumisen ja laajuuden kanssa.

IKKl:n X pleenumi, todeten voittoisan hyökkäyksen kaupunkien ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan, maatalouden joukkokollektiivisoinnin valtaavan laajuuden sen teknillisen nousun pohjalla, sosialistisen teollisuuden huimaavan kasvun, sosialismia rakentavan proletariaatin innostuksen, joka nyt löytää valtaavan ilmaisumuodon sosialistisen kilpailun kehittämisessä, painosti erityisesti sitä seikkaa, että „socialistisen rakennustyön viisivuotissuunnitelma“ on SSS:n ja koko kansainvälisen proletariaatin suurin saavutus“. Tämän suuren suunnitelman menestyksellisesti jo alettu toteuttaminen—sanotaan IKKl:n Xpleenumin teeseissä—lujittaa proletariaatin diktatuurin sosialistista perustaa, vahvistaa sen puolustuskykyisyyttä ja vahvistaa maailman proletariaatin vallankumousliikkeen taisteluasemia. SSSR:n menestyksellinen eteneminen sosialismin tiellä on mitä tärkein tekijä kapitalismin vakaantumisen horjuttamisessa ja yleisen pulan kärjistymisessä.“

II.

Työväen luokan valmistus tuleviin luokkataisteluihin.

1. Kommunistisen puolueen itsenäinen linja selvemmäksi ja jyrkemmäksi ja taistelua sosialidemokraatteja vastaan terästättävä!

Uuden vallankumouksellisen nousun nykyisen vaurastumiskauden тов. Stalin välistä samanaikaisesti määrittelee „työväen luokan uusiin luokkataisteluihin valmistautumisen

kaudeksi“. Tässä viimeisimmässä sanamuodossa jo täysin selvästi ilmenee tämän kauden vallankumouksellisen strategian perustarkoitus,—Kominternin päivän polttava, tämän kauden perustehtävä, joka välittömästi johtuu tämän ajanjakson edellä kuvatusta luonteesta:

„Pian alkaa maa polttaa maailman kapitalismin jalkojen alla. Kommunistisen puolueen tehtävänä on alkaa nyt kehittää joukkojen valmistustyötä tulevien luokkataistelujen varalle ja valmistaa työväen luokkaa ja riistonalaisia joukkoja uusiin vallankumoustaisteluihin.“

Laajojen joukkojen vallankumouksellisen valmistuksen suorittaa ennen kaikkea niiden taistelu kokemusten kasaantuminen, nykyisen ajanjakson, kommunististen puolueiden johdolla luokkataisteluissa saatujen kokemusten kasaantuminen.

Kiinan työläisten ja talonpoikain liikkeestä vallankumouksellisen nousun kautena 1925—1927 saadusta suuresta vallankumoukokemuksesta teki тов. Stalin selostuksessaan XV edustajakokoukselle yhteenvedon seuraavin suppein sanoin:

„Kiinan vallankumouksen kaikkien tärkein tulos on se tosiasia, että se vuosisataisesta unesta herätti ja saattoi liikkeeseen sadat miljoonat riistonalaiset ja sorretut, paljasti lopullisesti kenraalikoplien vastavallankumouksellisuuden, riisti naamion gomindanilaisten petturien vastavallankumoukselta, lujitti kommunistisen puolueen auktoriteettia kansan pohjakerrosten keskuudessa, kohotti koko liikkeen korkeimmalle tasolle, neuvostojen järjestämisen asteelle ja herätti uusia toiveita Intian, Indonesian jne. miljoonapäisten sorrettujen keskuudessa“.

Vaikkakaan Kiinan vallankumouksen historialla vuosilta 1926—1927 ei olekaan suoranaista yhteyttä ai-

neemme kanssa ja vaikka se on vain Kominternin suunnassa tapahtuneen ja tässä luonnekuvaamamme käänteeseen „esihistoriaa“, on kuitenkin paikallaan todeta, että Kominternin johto sinä aikana kävi sitkeätä, vaikakakaan—monista syistä—ei täysin menestyksellistä taistelua Kiinan kommunistisen puolueen opportunistisia erehdyksiä ja horjumisia vastaan.

„Kiinan kommunistinen puolue voi täyttää tehtävänsä — lausui IKKI:n VIII pleenumi—mikäli sillä itsellään työväen luokan etujoukkona on omat kasvonsa, mitkä eroavat kaikkein vasemmistolaisimpienkin pikkuporvarillisten vallankumouksellisten poliittisista kasvoista“.

Jo 30-XI—1926 IKKI:n Kiinan komissiossa тов. Stalinin puheessa on viittauksia vakavasta vaarasta, aliarvioida ja työväen liikkeen proletariaatin osuuden Kiinassa, järjestelmällisen työn tarpeellisuudesta armeijan keskuudessa, talonpoikain vallankumousliikkeen päättävä valloilleen päästäminen tarkoituksessa ehkäistä sen undestisyntyminen, jotta siten ehkäistyisi vallankumouksen muuttuminen vastavallankumoukseksi. Myöhemmin IKKI usein kiinnitti Kiinan kommunistisen puolueen huomiota siihen, että se „ei ollut oseitannut riittävästi lujuuksia Gomin-danin johtajien arvostelussa“, että puolueen keskuudessa oli havaittu „jonkinlaista joukkoliikkeen laajenemisen pelkoa, vallankin sen talonpoikaisliikkeen, joka tarkoitti maiden anastamista ja tilanherrain karkottamista“; edelleen puolue ei ollut ymmärtänyt siirtyä yhdestä vallankumouksen etapista toiseen, eikä sitä, miten välttämätöntä oli aikaan valmistautua vastarintaan jne.

Näiden suurten, todella vaikeiden tehtävien, jotka vallankumous oli asettanut nuoren ja vähän kokeneen Kiinan kommunistisen puolueen suoritettaviksi maailman imperialismiin

ja sen kaikkien kiinalaisten agenttien keskitetyn hyökkäyksen alaisena, oikeaan aikaan ja oikein ratkaisu osoittautui sille ylivoimaiseksi.

Kiinan vallankumouksen antamat opetukset oli täydelleen otettu huomioon VI yleismaailmallisen kongressin siirtomaakysymystä koskevissa teeseissä, joiden pohjalla nyt tapahtuu Kominternin työ siirtomaissa ja puolsiirtomaissa. Tällöin VI kongressi, kuten on tunnettua, teki lopun horjumisesta myöskin sosialidemokraattisen dekolonisatioteorian suuntaan.

Imperialististen maiden kommunistisista puolueista on ennen kaikkia mainittava neljä, jotka puolestansa ovat käyneet tekemään käännettä politiikassansa ja saattamaan sen uuden kauden raiteille jo ennen VI kongressia. Nämä olivat Saksan, Puolan, Englannin ja Ranskan kommunistiset puolueet.

Brandlerilaisten RK:n vararikon jälkeen vuonna 1923 ja Fischer-Maslowin johdon vararikon jälkeen v. 1925 on Saksan kommunistinen puolue paljon oppinut taistelussa oikeistolaista ja „vasemmistolaista“ opportunistia vastaan. Se saattoi täydellä oikeudella Essenin edustajakokouksessa (1927) viitata IKKI:n avoimen kirjeen julkaisemisen (v. 1925) jälkeen puolueen bolshevisoinnin alalla saavuttamiinsa melkoisiin edistyksiin. Essenin edustajakokous totesi, että Saksan työväen luokka oli alkanut vasemmistolaistua, ja heti teki tästä oikean poliittisen johtopäätöksen: Sosialidemokraattista puoluetta vastaan on käytävä mitä sitkeintä taistelua! Se kuvasi sosialidemokratian „vasemmistolaiset“ johtajat vaarallisimmiksi vihollisiksi, jotka kommunistien on ensi sijassa paljastettava ja joita on „sääliä peittottava, jotta Saksan työväen luokan enemmistö vapautuisi reformistisen vaikutuksen alaisuudesta“. Siihen aikaan nähden se ei ollut vähän. Uusi ajanjakso ei silloin vielä ollut

alkanut, tapahtui vasta siirtymisprosessi. Essen ei vielä voinut lopullisesti viitoittaa uuden ajanjakson suuntaa (kuten teki Weddingin edustajakokous maaliskuussa 1929), mutta se oli melkoinen askel eteenpäin ja sillä oli aihetta sanoa itsestään:

„XI (Essenin) edustajakokous muodosti siirtymisen aikaisemmasta puolueväittelystä voimistutettuun vallankumoukselliseen joukkotyöhön, lähenevien joukkotaistelujen järjestämiseen joissa Saksan kommunistisen puolueen tulee kestää koe, kapitalismin vakaantumisen murskaamisen tekijänä, Saksan työväen luokan etujoukkona ja proletariaatin diktatuurin tulevana johtajana“.

Puolan kommunistinen puolue, jota Saksan kommunistisen puolueen ohella on pidetty, kaikkein kokeneimpana kommunistisena puolueena kapitalistisissa maissa, myöskin kävi läpi sekä oikeistokriisin että äärimmäis-vasemmistolaiskriisin ja siitä huolimatta kompastui fascistisen kumouksen yhteydessä toukokuussa 1926, teki mitä törkeimmän opportunistisen virheen. Puolue kuitenkin, nojautuen IKKI:n avoimeen kirjeeseen, asetti tämän virheensä vakavan itsekritiikin alaiseksi ja täydellisesti korjasi sen IV edustajakokouksessansa (1927). Puolue otti kannakseen „ei fascistisen diktatuurin automaattinen romahdus ja palaaminen porvarilliseen demokratiaan, vaan tämän diktatuurin kukistaminen proletariaatin vallankumouksella, aseellisella kapinalla“. Lähimmässä perspektiivissä puolueen IV edustajakokous näki kapitalismin vakaantumisen sisäisten ristiriitain kasvun, luokkataistelun kehitysvauhdin kiihtymisen ja vallankumouksellisen tietoisuuden ja aktiivisuuden kypsymisen kaupunkien ja maaseudun työtätekevyissä joukoissa. „Puolan kommunistisen puolueen bolshevistisen kypsyiden määrästä ja siitä että se täydelli-

sesti voittaa kaikki oikeistolais- ja äärimmäis - vasemmistolaisuuntain jätteet, riippuu näiden ristiriitojen käyttö taistelun syventämiseen, fascismin hyökkäyksen torjuminen ja kapitalismin vakaantumisen murskaaminen“. Oikeistosuunnan esitti puolue „kaikkein vaarallisimmaksi nykyhetkellä.“

Englannin kommunistinen puolue yleislakon aikana (toukokuussa 1926) yleensä ja kokonaisuudessaan täytti velvollisuutensa, mutta sille osoittautui vaikeaksi heti ja syvällisesti omaksua lakon opetuksia: se pelästyi englantilais-venäläisen ammattiliittokomitean olemassa oloa, kun YALKN heti ja avoimesti sekä kaunistelematta tuomitsi sen, että Englannin ammattiliittojen pääneuvosto petti lakon. Kominternin toimeenpaneva komitea samaan aikaan painosti sitä, että tärkeän lakon antama opetus oli se, että on tarpeen säälimättä arvostella ja paljastaa ei ainoastaan Pääneuvoston oikeistolaispettureita, vaan myöskin „vasemmistolais“-antautujia. „Murskaamatta työväen liikkeen opportunistia ei voida murskata myöskään kapitalistista komentoa.“

Osoittautui kuitenkin, että Englannin kommunistisen puolueen johto ei vielä vuoden 1928 alussakaan osannut tehdä poliittisia johtopäätöksiä työväen joukkojen vasemmistolaistumisen ja luokkataistelun jatkuvan kärjistymisen tosiasiaista, jonka taistelun ohella reformistiset johtajat yhä tiukemmin lähenivät porvaristoa tämän taistelussa vallankumousta vastaan. IKKI:n IX pleenumi osoitti Englannin kommunistiselle puolueelle mitä päättävimmän, että puolueen suunnan muutos oli välttämätön ja että erityisesti oli „pakottavan välttämätöntä yhä selvempi ja jyrkempi taktiikka taistelussa työväen puoluetta ja ammattiliittojen johtajia vastaan ja että oli välttämätöntä yhä selvemmin ja jyrkemmin esittää oma poliittinen

linja, mikä perusteellisesti erosi reformistien linjasta sekä kaikissa yleisissä poliittisissa kysymyksissä että myöskin työväen luokan jokapäiväisen taistelun kysymyksissä. Välttämätöntä oli myöskin aikaa päättävä taistelusta sitä kuria vastaan, jolla työväen puolueen byrokraatia kahlehti työväen liikkeen, mikä puolue alkoi yhä enemmän muuttua tavalliseksi sosialidemokraattiseksi puolueeksi. Parlamenttivaaleissa kehoitettiin puoluetta esiintymään itsenäisenä puolueena sekä vaihtamaan tunnuslauseen „työväen hallitus“ tunnuslauseeksi „vallankumouksellisen työväen hallitus“. Tämä käänne osoittautui puolueelle sangen vaikeaksi tehtäväksi. Vieläpä IKKI:n IX pleenuminkin jälkeen, vielä käännettä koskevan muodollisen suostumuksen jälkeen puolue esitti keskeisimpänä tunnuslauseenaan vaatimuksen työväen puolueen valvonnan alaisesta työväen hallituksesta, minkä tunnuslauseen IKKI peruutti ja mikä tuomittiin Kominternin VI kongressissa.

Ranskan kommunistinen puolue IKKI:n kannattamana pani vuoden 1927 lopulla ja vuoden 1928 alussa alulle perusteellisen käänteen taktiikassaan, jonka päättävää toteuttamista IKKI:n XI pleenumi vielä kerran tiukasti vaati. Arvostelussaan Komintern ennen kaikkea tuomitsi puolueen kannan sen suhtautuessa sosialistiseen puolueeseen ja erityisesti tämän puolueen niin sanottuun „vasempaan“ sivustaan (jota puolue ei pitänyt esteenä ja häiritsejänä, kun sosialistiset työläiset pyrkivät kommunismin, vaan kommunistisena ryhmänä, mikä kelpasi värväämään työläisiä kommunistisen puolueen puolelle); riittävän aloitteellisuuden puutteesta taistelussa sosialistista puoluetta vastaan tarkoituksessa paljastaa tämä osuus imperialismin agenttina ja taantumuksen tukena sen, ettei puolue ollut vetänyt kyllin selvää rajaa sosialistisen ja kom-

munistisen puolueen välille (yhteisten ehdokaslistain taktiikka, keskustelut yhtenäisyydestä jne.). Puolueen tuli muuttaa taktiikkaansa, voimistuttaa taistelua sosialistista puoluetta ja reformistista VKT:tä vastaan sekä selvemmin paljastaa itsenäiset vallankumoukselliset kasvonsa.

Vaikkakaan ei vaikeuksista ja vastustuksesta omien riviensä taholta puolue kuitenkin yleensä ja kokonaisuudessaan toteutti tämän suunnan jo parlamenttivaaleissa keväällä 1928 käyttäen yleisenä tunnuslauseenaan „luokka luokkaa vastaan.“

Tehden yhteenvedon uuden taktiikan toteuttamisen ensi askelten kokemuksista Kominternin VI kongressin poliittinen päätöslauselma muun ohella osoittaa, että „uuden, läpeensä porvarillisen ja aktiivisesti imperialistisen sosiademokratian ideologian yhteydessä tulee kärjistää taistelua „tätä porvarillista työväen puoluetta“ vastaan. Tämän taistelun kärjistymisen aiheuttaa voimasuhteiden muuttuminen ja sosialidemokratian, joka imperialismin kannalta on saavuttanut kehityksensä „kypsyneemmän“ asteen kannan muuttuminen.“

Tämän ohella VI kongressi kiinnitti erityistä huomiota sosialidemokratian n. s. „vasemman“ sivustan (Itävallan marxilaisuus, tranmaelilaisuus jne) mahdolliseen voimistumiseen, „mikä sivusta pettää työväen joukkoja ovelammilla ja sen tähden proletariaatin vallankumouksen kannalta vaarallisemmilla metodeilla“. Tästä seikasta ei, kuten KK:n huhtikuun pleenumissa 1929 huomautti tov. Stalin, oltu mitään sanottu tov. Buharinin teesien luonnoksessa ja kuitenkin esim. Saksassa vastaavat Essenin edustajakokouksen pöytälauseumat olivat olleet yli vuoden ajan kiistan esineinä puolueen ja oikeistolaisten kesken. Lisäykset, jotka VI kongressi tähän kohtaan hyväksyi, täysin vahvistivat Essenin edustajakokouksen kannan. Niinpä

esim. kongressin teesien §:ssä 23 sanotaan:

„Ottaen huomioon työläisten vasemmistumisprosessin yksinpä sosialidemokratian sisälläkin ja pyrkien niihin yhä voimakkaammin vaikuttamaan tulee kommunistien mitä päättävimminkin paljastaa sosialidemokratian „vasemmistolais“-johtajat ja leimata ne kaikkein vaarallisimmiksi porvariston oppaiksi työväen luokan keskuudessa sekä vallata niistä ehdottomasti luopuvat työväen joukot“.

2. Taloudellisten ja poliittisten osittaistaistelujen bolshevistinen johto.

Uuden suunnan käytäntöön soveltaminen sai pian tärkeän merkityksen eikä niin paljon parlamentaarisen taistelun alalla kuin taloudellisten osittaistaistelujen alalla. IKKI:n IX pleenumi ja Punaisen Profinternin IV kongressi (maaliskuussa 1928) asettivat jo tällä alalla ensimmäiset uudet tehtävät—ennen kaikkea lakkojen itsenäisen johdon tehtävän („sivu ja ohi reformististen johtajien tahdon) ja välittömästi työpaikoilla „alhaalta käsin toteutettavan yhteisrintaman“ toteuttamisen tehtävän.

Kansainvälinen lakkoaalto kohosi korkealle vasta Profinternin IV kongressin jälkeen—muistakaamme vaikkapa vain Ruhrin taistelua ja metallimiesten taistelua Saksassa, Lodzin yleislakkoa Puolassa, kutomotyöläisten taistelua Ranskassa, Puolassa, Tshekkoslovakiassa ja Bombayssa sekä lukuisia muita taloudellisia suurtaisteluita. Humbert-Droz, Serra ja Saksan oikeistolaisten suositajat eivät nähneet näissä taisteluissa mitään uutta. Heidän mielestään nämä luonnonvoimaisesti puhjenneet työväen luokan taistelut kapitalisteja vastaan oleellisesti olivat vain puolustustaisteluita luonteeltaan.

„Onko se oikein?“—kysyi тов. Stalin IKKI:n Presidiumin istunnossa 19-XII—1928 ja vastasi:—

„Ei, asia ei ole niin. Tämän väittäminen merkitsee tapahtumain jälessä laahustamista...“

Тов. Humbert-Droz unohtaa, että työväen luokan taistelu tapahtuu nyt horjuvan vakaantumisen pohjalla ja että työväen luokan taisteluilla usein on vastataistelujen, vastahyökkäysten ja suorastaan kapitalisteja vastaan tapahtuvan hyökkäyksen luonne.“

Lakkoliike paljasti järjestymättömien joukkojen aktiivisen osuuden näihin taisteluihin, joukkojen, jotka vallankumoukselliselta mielialaltaan usein osoittautuivat olevan edellä reformististen ammattiliittojen järjestyneistä työläisistä. Tämä todettiin esim. Ruhrin taisteluissa. Тов. Humbert-Droz ei kuitenkaan tunnustanut näitä tosiasioita, vaan väitti, ettei asia voinut olla niin. Tällaista väitettä vastaan esiintyi päättävästi тов. Stalin.

„Merkkillinen asia!“—puhui тов. Stalin.—„Miksi asia ei voi olla niin? Ruhrissa on noin miljoona työläistä. Niistä on ammattiliittoihin järjestyneitä noin 200 tuhatta. Ammattiliittoja johtavat byrokraatti-reformistit, joita kaikenlaiset siteet yhdistävät kapitalistiluokkaan. Mitäpä merkillistä siinä on, että järjestymättömät ovat osoittautuneet vallankumouksellisemmiksi kuin järjestyneet? Toki kopaa toisiin voi ollakaan? Minä voisin kertoa teille Venäjän vallankumousliikkeen historiasta „merkillisempiäkin“ asioita. Meillä on usein sattunut, että joukot ovat osoittautuneet vallankumouksellisemmiksi kuin (eräät) kommunistiset johtajansa. Tämä on hyvin tunnettua kaikille venäläisille bolsheikeille. Tästä juuri lähti Lenin, kun hän sanoi, että ei ole

vain opetettava joukkoja, vaan myöskin opittava joukoilta."

Mitä alastomammin toiselta puolen kapitalismin kanssa yhteen kasvanut reformistinen ammattiliittojen byrokratia vastustaa jokaista lakkoliikettä ja kuta päättävämmiin työläisjoukot toiselta puolelta ryhtyvät taisteluun, sitä kiertämättömämmäksi käy käytännössä kommunistien tehtävä ottaa alotteellisuus ja lakkojen johto omiin käsiinsä. Tätä ei tietysti voi tehdä puhkaisematta ammattiliittojen laillisuuden taivottelua, "jossakin määrin murta-matta ammattiliittojen reformistisia puitteita", mutta sellainen murto ei miellytä oikeistolaisia ja näiden suvaitsijoita, Humbert-Drozia, Serraa ym. Serra moittiikin Saksan kommunisteja siitä, että nämä taistellesaan sulussa olleiden metallimiesten järjestön puolesta horjuttivat reformististen ammattiliittojen puitteita. Hän vaatii, että kommunistit toimisivat vain olemassa olevien ammattiliittojen sisällä. Vastatessaan hänelle тов. Stalin osoitti, minne johtaa sellainen mätä opportunisti:

"Sellainen puhe merkitsee sitä, että haudataan ajatus kommunistisen puolueen johtavasta osuudesta työväen liikkeessä. Saksan kommunistien ansiona onkin juuri se, että he eivät ole antaneet itseään pelottaa jaarittelulla "ammattiliittojen puitteista" eivätkä perääntyneet näiden puitteiden edessä järjestäessään järjestymättömien taisteluja vastoin ammattiliitto-byrokraattientahtoa. Saksan kommunistien ansiona onkin juuri se, että he ovat etsineet ja löytäneet järjestymättömien työläisten uudet järjestäytymismuodot."

Puhe ei tietenkään ole siitä, että pitäisi lakkauttaa toimintamme reformistisissa ammattiliitoissa. Ei, tätä työtä joukkojen vallankumouksellisentamiseksi ja niiden valtaami-

seksi on tehtävä entiseen tapaan kaikella tarmolla reformististen ammattiliittojen sisällä kaikkialla, missä vain ne ovat joukkojärjestöjä. Se on välttämätöntä myöskin niissä maissa, missä ei ole vallankumouksellisia ammattiliittoja, ja siellä tulee näihin reformistisiin ammattiliittoihin uusia jäseniä järjestymättömien keskuudesta vallankumouksellisen opposition ohjelman pohjalla, mutta, painosti тов. Stalin, tästä ei ensinkään seuraa, että meidän pitäisi rajoittaa joukkotoimintamme työhön reformistisissa ammattiliitoissa ja että meidän pitäisi alistua näiden liittojen vaatimusten ja normien orjiksi. Taloudellisista osittaitaisteluista saatujen kokemusten perusteella on jo toteutettu sarja uusia tarkoituksenmukaisia lakko-taistelujen ja lakkojen järjestämisen muotoja: lakkokomiteoita, vallankumouksellisten valtuutettuja, liikelaitosten työläisten, delegaattikonferensseja itsenäisten ehdokaslistojen esittämistä tehdaskomiteain vaaleissa, järjestelmällistä työtä tehdaskomiteain muuttamiseksi todellisen luokkataistelun orgaaneiksi, erilaisia reformististen ammattiliittojen riveissä taistelevan vallankumouksellisen opposition tiivistämiseksi ja lujittamiseksi jne. Sellainen kanta onkin, kuten huomautti тов. Stalin puheessaan, johon jo monasti olen tässä viitannut, täysin puollettavissa, mihin voi sisältyä välttämättömyys muodostaa rinnakkaisia työväen luokan joukkoyhtymiä vastoin kapitalisteille itsensä myyneiden ammattiliittoporhojen tahtoa. Sellainen asiaan tlla onkin jo Amerikassa. Täysin mahdollista on, että Saksassakin joudutaan siihen."

IKK:n X pleenumi sitten osoitti konkreettisesti, missä olosuhteissa on välttämätöntä ja mahdollista kommunistien muodostaa uusia ammattiliittoja.

Työväen luokan taistelu elintasonsa korottamiseksi nykyisenä kautena muuttuu kiertämättömästi taisteluksi

kapitalistisen järjestelmän perusteita ja porvarillista valtiota vastaan. Luokkavastakohtien erityisesti kärjistyessä puhtaasti taloudellisellakin pohjalla alkaneet lakot saavat tärkeän poliittisen merkityksen, jopa muuttuvat välittömästi poliittisiksi suurlakoiksi. Kun lakkolaisia vastaan käytetään petomaisia fascistisia kuristuskeinoja, niin laajojen työväen joukkojen syvä kiukku voimistuu ja siten lisäytyy mahdollisuus laajentaa poliittista suurlakkoa (jonka korkeimpana muotona on vallankumouksellinen yleislakko). IKKI:n X pleenumi erityisesti painosti poliittisen suurlakkoprobleemin ratkaisevaa merkitystä lähiaikoina. Tämän aseennäköisyys käyttä „auttaa kommunistisia puolueita yhtenäistämään työväen luokan hajanaiset taloudelliset esiintymiset, laajalti mobilisoida proletariaatin joukot ja kaikinpuolisesti lisätä niiden poliittista kokemusta, johtaen ne välittömään taisteluun proletariaatin diktatuurin puolesta.“

3. Taistelu päävaaraa, oikeistovaaraa vastaan.

Lakkauttaako Kominternin uusi taktiikka taistelun joukoista? Tietysti ei. Päinvastoin tämä tehtävä „käy vielä keskeisemmäksi Kominternin kaikessa työssä“ (VI kongressi). „On voimistutettava taistelua työväen miljoonaisen joukkojen voittamiseksi kommunismin puolelle“ (tov. Stalin 14-V—1929). „Vallankumouksellisen työväen liikkeen uuden nousun kasvaessa on työväen luokan enemmistön puolelleen voittaminen kommunistisen puolueen keskeisin tehtävä“ (IKKI:n X pleenumi).

Komintern ei tee mitään myönnetyksiä trotskilaisuudelle eikä millekään muulle „vasemmistolais-suunnalle, mikä voisi johtaa kommunistisen puolueen eristäytymiseen proletariaatin joukoista. Aina, kun „vasemmistolaiset“ horjumiset vaikeuttavat

kommunististen puolueiden pääsyä joukkojen yhteyteen, auttaa IKKI kommunistisia puolueita voittamaan nämä sisäiset esteet. Voisi esittää lukuisia esimerkkejä siitä vaikkapa aivan viime ajoilta (tunnetut ja tärkeät KIM:n päätökset, Itävallan ja Tšhekkoslovakian kommunististen puolueiden). Päävaara ei kuitenkaan ole „vasemmalla“, vaan oikealla.

Juuri laajojen työväen joukkojen voittamisen kannalta proletariaarisen vallankumouksen puolelle saa kommunististen puolueiden taistelu oikeistolaislikvidaatioriutta ja sen suvaitsemista vastaan omista riveissä mitä suurimman merkityksen. Heikontamalla taistelua sosialidemokratiaa vastaan, yliarvioiden sen voimat ja aliarvioiden kommunistisen puolueen merkitystä nämä ainekset hajoittavat puolueen taistelua enemmistön valtaamisesta työväen luokan keskuudessa, ehkäisevät työläisiä, jotka ovat siirtymässä sosialidemokratiaa kommunistisiin, ottamasta viimeistä askelta kommunismin puolelle* (IKKI:n X pleenumi). Näin he objektiivisesti näyttelevät samanlaisia osaa kuin „vasemmistolais“-socialidemokratiset johtajat. Saksan oikeistolaiset esimerkiksi Ruhrin taistelujen aikana saboteeraamalla kommunistisen puolueen linjaa näyttelivät suorastaan lakkorikkurien osaa. Oikeistolainen puol-socialdemokraattinen ammattiliikkeen politiikka voi johtaa vain ehdottomaan antautumiseen reformistilais-fascistisen ammattiliittolais-byrokratian edessä.

„Joukkojen politiikka“ tosin on ollut kaikkien oikeistolaisluopioiden lippuna heidän taistelussaan Kominternin linjaa vastaan, mutta tosiasia on, että kaikki he ovat jääneet ilman joukkoja. Joukkojen valtaamiseksi tehtävä nykyisenä uutena kautena vaatii ennen kaikkea meitä kulkemaan työväen joukkojen taistelujen johdossa. Se vaatii taloudellisten lakkojen, tehdaskomiteain, katumielenosoitusten jne. johdon valtaamista.

Vain näin voidaan jouduttaa myös-
kin työväen luokan vallankumouksel-
lisentamisprosessia, valmistaa sitä
ratkaiseviin luokkataisteluihin. Vain
näin voidaan taata kommunistisille
puolueille johtava osuus näissä tu-
levissa taisteluissa. Kommunistisen
puolueen luopuminen vallankumouk-
sellisten joukkojen liikkeen vauhdin
jouduttamisesta, passiivisuus, kahtia-
jakautuvaisuus, oikeistolaishorjumis-
ten ja luokkavihollisten ja niiden
agenttien edessä antautuminen työ-
väen liikkeessä on tänä ajanjaksona
suurin vaara.

Tätä vaaraa vastaan on VI kong-
ressin ajoista asti kohdistettu anka-
rin tuli.

Tov. Stalin monasti kehotti kom-
munistisia puolueita olemaan laa-
hustamatta liikkeen perässä ja sal-
limatta, että tapahtumat yllättävät
heidät. Monasti hän varoitti niitä,
jotka olivat tottuneet katsomaan
taaksensa eikä eteensä ja jotka eivät
nähtäneet tapauksissa uutta.

„Juuri tämän takia Saksankin
kommunistisen puolueen johto teki
vararikon vuoden 1923 vallanku-
mouksen aikana. Sen tähden tulee
sen, joka ei tahdo toistaa vuoden
1923 erehdyksiä, herättää kom-
munistien ajattelu ja kutsua
heitä eteenpäin, sen tulee valmis-
tautua läheneviin taisteluihin, sen
tulee ryhtyä toimenpiteisiin, jotta
kommunistiset puolueet eivät jäisi
tapahtumain jäljessä kulkemaan
ja että työväen luokkaa ei yllä-
tettäisi.“

Päätaistelut oikeistolaisia ja niiden
suosijoita vastaan käytiin NKP:ssä (b),
Saksan, Tshekkoslovakian, Ameri-
kan ja Ruotsin kommunistisissa puo-
lueissa. Erittäin tärkeä oli tämä
taistelu myöskin Ranskan, Puolan
ja Englannin ym. kommunistisissa
puolueissa. Tämän kirjoituksen puit-
teissa me emme tietystikään voi
pysähtyä käsittelemään tämän si-
säisen taistelun lukuisia tapauksia,
jotka muuten ovatkin enemmän tai

vähemmän yleisesti tunnettuja. Vain
eräitä tärkeitä kohtia tästä taiste-
lusta oikeistosuuntaa vastaan
NKP:ssä (b) ja Saksan kommunis-
tisessa puolueessa on tässä mainit-
tava.

NKP:n (b) taistelulla oikeistovaa-
raa vastaan oli tärkein merkitys
Kominternille, ei vain sen takia,
että NKP:llä (b) on johtava asema
Kominternissa (ja erityisesti tov. Bu-
harinin vastuunalaisen aseman takia
IKKI:ssä), vaan myöskin niiden so-
sialistista rakennustyötä SSSR:ssä
koskevien kysymysten kansainväli-
sen merkityksen takia, joiden rat-
kaiseminen siihen tai tähän suuntaan
oli tämän taistelun esineenä. Voi
kuvitella mielessään, millaiset olisi-
vat tulokset, jos SSSR:n taloudellinen
kehitys olisi vaikkapa vain kuluneen
vuoden ajan kulkenut tov. Buhari-
nin linjaa pitkin: SSSR:n taloudelli-
sen kehityksen vankan ja suunni-
telmallisen johdon asemasta olisi
vapaiden markkinain sekasortoisen
ja vaistovaraisen voiman kasvu;
kaupunkien ja maaseudun kapitalis-
tisia aineksia vastaan tehdyn me-
nestyksellisen hyökkäyksen asemasta
olisi kulakiston ja tämän keskiva-
rakkaisiin kohdistuvan vaikutuksen
kasvu; suurenmoisen murroksen ase-
masta työn tuottavuisuuden kohot-
tamisasiassa sosialistisen rakennus-
työn rintamalla, teollistamisen vauh-
din jouduttamisen ja kollektivisoin-
nin ja maatalouden teknillisesti
uudestirakentamisen jättiläistehtä-
vän ratkaisun asemasta, kaiken tä-
män sosialismia kohti etenemisen
asemasta olisi ehdottomasti askel
taaksepäin, ja niin edespäin. Selvää
on, mitä sellainen kehitys mer-
kitsisi SSSR:n perspektiiveille. Siksi
puolueen voitolla taistelussa oikeis-
tosuuntaa vastaan on mitä suurin
merkitys ei vain SSSR:n, vaan koko
maailman proletariaatille.

Me mainitsimme jo ennemmin
tov. Buharinin oikeistolaiserehdyk-
sistä kapitalismin vakaantumisen
arvioinnissa ja kapitalististen maiden

sisäisten ristiriitain arvioinnissa. VI yleismaailmallisessa kongressissa hyväksyttiin Saksan ja Venäjän edustajistojen ehdotuksesta тов. Бухаринin teesien luonnoksen (§ 59) oikaisu, jossa painostettiin sitä seikkaa, että oikeistosuunnat „ovat erittäin vaaralliset ja että taistelu niiltä vastaan on asetettava etualalle, mikä edellyttää myöskin järjestelmällistä taistelua näiden oikeistopyrkimysten kommunistisen puolueen sisällä suostimista vastaan“. Тов. Бухаринin kongressissa ilmoitti hyväksyvänsä tämän oikaisun, mutta miten hän kongressin jälkeen on käynyt taistelua oikeistolaisia ja niiden suosijoita vastaan? Kun Saksan kommunistisessa puolueessa oikeistolaiset ja niiden suosijat syyskuussa 1928 järjestivät äkillisen hyökkäyksensä KK:n vallankumouksellista sivustaa vastaan poistaakseen ennen muita тов. Thälmannin KK:sta, ehdotti тов. Бухарин, että IKKI vahvistaisi tämän ennen kuulumattoman multituksen. Kun sitten brandlerilaiset suinpäin kävivät likvidatoorista fraktiotaisteluansa (fraktion sanomalehden julkaiseminen, kehoitus järjestöille nousta vastustamaan KK:n kaikkia päätöksiä jne.) ja puoluen täytyi ryhtyä hajoittamaan brandlerilaisten fraktiota, niin тов. Бухарин, kuten тов. Сталин kertoi NKP:n (b) KK:n huhtikuun pleenimissa, koko ajan vältteli osallistumasta tämän kysymyksen ratkaisuun.

Komintern oli pakoitettu sekä Saksassa että eräissä muissa maissa puhdistamaan rivinsä paatuneista oikeistolais-fraktiolaisista. Tämän puhdistuksen leimasi тов. Бухарин „Kominternin hajoittamiseksi“. Eräät saksalaiset oikeistolaiset suosijat, jotka vastustivat oikeistolaisten erottamista, viittasivat myöskin тов. Сталинin puheeseen, jonka hän piti NKP:n (b) KK:n marraskuun pleenimissa (1928) ja jossa hän osoitti, että silloisella taistelun kehityksellä oikeistovaaraa vastaan NKP:n (b) sisällä perusmetodina oli

ideologinen taistelu. Vastatessaan tähän mielettömään viittaukseen osoitti тов. Сталин, että oli suuri erotus oikeistovaaraa vastaan käytävän taistelun olosuhteilla NKP:ssä (b) ja Saksan kommunistisessa puolueessa. Ensiksikin Saksassa oikeistolaiset jo siirtyivät käyttämään fraktiotaistelun metodeja ja järjestelmällisesti rikkoivat puoluejohdon päätöksiä. Toiseksi oli Saksassa „kommunistisen puolueen rinnalla voimakas ja kyllin lujasti järjestynyt sosialidemokraattinen puolue, mikä vahvasti oikeistosuuntaa Saksan kommunistisessa puolueessa ja objektiivisesti muutti sen agentuurikseen“. Kolmanneksi—ja se on tärkeä asia—NKP (b) on kasvanut ja vaurastunut ankaroissa taisteluissa menshevikkejä vastaan, jota paitsi tällä taistelulla joidenkin vuosien aikana oli suoranaisten kansalaissodan luonne. „Tämä muun ohella selittää senkin, ettei missään, ei missään kommunistisessa puolueessa maailmassa perintätavat avointa opportunistia vastaan ole niin voimakkaat kuin NKP:ssä (b)“. „Voidaanko näin sanoa myöskin Saksan kommunistisesta puolueesta?“—kysyi тов. Сталин.—„Te varmaankin olette samaa mieltä kanssani siitä, että valitettavasti ei voida niin sanoa. Emmepä edes voi kieltää sitä, että Saksan kommunistinen puolue ei ole vielä läheskään vapautunut sosialidemokraattisista perintätavoista, jotka vahvistavat oikeistovaaraa Saksan kommunistisessa puolueessa“.

Kun käsiteltiin Amerikan kommunistista puoluetta koskevia kysymyksiä (Lowstonen oppositio) IKKI:n presidiumissa 14-V—1929. esitti тов. Сталин mitä kärkevimmissä muodossa kysymyksen Kominternin sektioiden velvollisuudesta puhdistaa rivinsä opportunistisista aineksista, jota ilman myöskin valmistautuminen läheneviin luokkataisteluihin on mahdoton.

„Puolue bolsbevisoituu eli vahvistuu siten, että se puhdistaa

rivinsä kelvottomista. Juuri siinä on Saksan, Tshekkoslovakian, Amerikan, Ranskan ym. puolueissa viime aikoina sattuneiden tapaus-ten merkitys. Puolueen poroporvareista kaikki tämä näyttää Kominternin hajoamisen merkeiltä, koska he eivät näe omaa nenäänsä pitemmälle. Vallankumoukselliset marxilaiset taas tietävät, että se on meidän veljespuolueisiimme hyvästi vaikuttava bolshevisointiprosessi ja että ilman tätä hyvästi vaikuttavaa prosessia on mahdotonta valmistaa puoluetta ja proletariaattia tuleviin luokkataisteluihin“.

Juuri lähenevän ratkaisevan taistelun tehtävät pakoittavat ryhtymään puhdistamaan puolueen rivejä, ei tavallisella, vaan joudutetulla nopeudella. „Voiko olla“, — sanoi tov. Stalin, — „vuodesta vuoteen jouduttamatta tätä asiaa luottaen siihen, että kommunististen puolueiden molekyyläärinen bolshevisointiprosessi vähitellen viskaa syrjään oikeistolaiset ja horjuvat ainekset, kaikki nämä Branderit ja Thalheimerit, kaikki ja kaikenlaiset fraktiokeinotelijat jne. jne. Voisi olla pitämättä kiirettä, ellei myöhästy misessä olisi vaaraa, mutta asia on toisin. Nyt vitkastelu merkitsee myöhästymistä ja myöhästyminen merkitsee sitä, että joutuu tulevien vallankumoustaisteluiden yllättämäksi“.

4. Proletaarisen vallankumouksen rautainen taistelujoukko.

Ei ole mahdollista käydä ratkaisevaa taistelua oikeistosuuntaa vastaan, ellei tiukasti ja selvästi esitetä kysymystä rautaisesta puoluekurista. Tästä kysymyksestä VI kongressi hyväksyi seuraavan lisäyksen tov. Buharinin teesien luonnoksen siihen pykälään (§ 61), jossa puhutaan ideologisesta taistelusta leninismin linjalta poikkeamisia vastaan.

„Tämä ei ainoastaan jätä sulkematta pois, vaan myöskin edellyttää rautaisen ja puolueen sisäisen kurin vahvistamista, sitä, että vähemmistö ehdottomasti alistuu enemmistön päätöksiä noudattamaan, että alemmat organit sekä muutkin puoluejärjestöt (parlamenttiryhvät, ammattiliittojen fraktiot, sanomalehdistö jne.) alistuvat johtavien puoluekeskusten ohjattaviksi ja kaikki Kominternin osastot sen Toimeenpanevan Komitean ohjattaviksi.“

Puoluekurin järjestelmällistä horjuttamista Kominternin käytännöllisessä työssä harjoitti sekä oikeistolainen että „vasemmistolainen“ fraktiolarisuus ja tapahtui sitä osaksi myöskin periaatteettoman fraktiotaistelun muodossa. Tästä pahasta kärsi usein kommunististen puolueidemme — esim. Puolan, Jugoslavian ja vallankin Amerikan puolueen kehitys. Kun myöhemmin käsiteltiin fraktiotaistelun viimeistä vaihetta Amerikan kommunistisen puolueen keskuudessa, selitti tov. Stalin yksityiskohtaisesti, mitä vahinkoa oli fraktiolarisuudesta puolueen keskuudessa. Mainitsemme hänen perusväitteensä:

„Fraktiolarisuus heikontaa puoluevaistoa, tylsentää vallankumouksellista vaistoa ja sokaisee puolueen toimitsijat siihen määrään, että he fraktiokiikkossaan joutuvat asettamaan fraktion edut puolueen etujen edelle“. „Se ehkäisee puolueen kasvattamista periaatteellisen politiikan hengessä“. „Horjuttaen puolueen rautaista kuria, se luo puolueen keskuuteen sellaisen erikoisen fraktiokomennon, jonka vallitessa kaikki puolueen sisäinen elämä menettää konspiratiivisen luonteensa luokkaviholliseen nähden ja puolue itse joutuu vaaraan muuttua leikkikaluksi porvariston agenttien käsissä“... „Ryhmäkuntalaisuus myöskin perusteellisesti horjuttaa

puolueen kaikkea positiivista työtä ja siten luo sellaisen tilanteen, jonka vallitessa puolueen auktoriteetti ehdottomasti alenee työläisten silmissä."

Fraktiolaisuuden täydellinen voittaminen on välttämättömiä edellytyksiä kommunististen puolueiden bolshevisoinnille.

"Taito toimia kollektiivisesti"—puhui тов. Stalin Amerikan kommunisteille—"yksityisten toverien valmeus alistaa tahtonsa kollektiivisen tahdon alaiseksi on juuri sitä, mitä meillä nimitetään todelliseksi bolshevistiksi miehuudeksi".

Puolueen vallankumouksellista auktoriteettivahvistaa bolshevisointi, järkkymätön ja horjumaton osallistuminen proletariaatin luokkataisteluihin ja näiden taistelujen oikea johto. Puolueemme tämän tarkoituksen mukaisesti tulee kaikissa kapitalistisissa maissa kiinnittää erittäin vakavata huomiota kantajoukkojen jatkuvaan bolshevisointiin. On "valittava parhaat ainekset vanhoista kantajoukoista, täydennettävä niitä uusilla voimilla, joita luokkataistelut nostavat alhaalta joukkojen keskuudesta, suunnitelmallisesti ja järjestelmällisesti kehitettävä itsekritiikkiä, mikä on tärkein ase puolueen kantajoukkojen vallankumoukselliseen uudestikasvatukseen ja bolshevistikseen karkaisuun" (IKKI:n X pleenumi). Tämän saman tehtävän тов. Stalin esitti Amerikan kysymystä käsitellessä seuraavin sanoin:

"On voimistutettava taistelua puolueen todella vallankumouksellisten kantajoukkojen takomiseksi ja puolueen todella vallankumouksellisten johtajain valitsemiseksi, sellaisten, jotka ovat valmiit lähemään taisteluun, viemään proletariaatin mukanaan ja jotka eivät reivaa purjeitaan myrskyn tullen eivätkä joudu pakokauhun valtaan, vaan menevät päin myrskyä".

Näin jo kommunistisen liikkeen vallankumouksellisen käytännön perustalla on VI yleismaailmallisen kongressin ajoista lähtien voinut nähdä, mistä perusaineksista on muodostunut Kominternin uusi suunta, mikä on nykyisen ajanjakson olosuhteiden ja vaatimusten mukainen. Siihen sisältyy, että kommunististen puolueiden tulee selvästi ja jyrkästi paljastaa omat vallankumoukselliset kasvonsa, kärjistää taistelua porvaristoa ja sosialidemokratiaa sekä vallankin sen "vasenta" sivustaa vastaan; taloudellisten ja poliittisten proletariaatin osittaistaistelujen bolshevistiksen johto ja taistelu oikeistovaaraa vastaan, mikä on pahin vaara puolueen sisällä, ja puoluejärjestöjen takominen proletariaatin vallankumouksen rautaiseksi taistelujärjestöksi.

Siinä tärkeimmät osat siitä "suuresta työvään luokan valmistuksesta tuleviin luokkataisteluihin, mitkä nykyisin ovat koko maailman kommunististen puolueiden perustehtäviä." (Stalin.)

O. V. Kuusinen.

Suomen vallankumouksen maatalouspolitiikasta.

Vallankumouksemme maatalouspolitiikan lähtökohdista.

Omistus- ja luokkasuhteet luokkavastakohtineen olivat Suomen maaseudullakin vuoden 1918 vallankumouksen aattona erittäin kärjistyneet. Maaomaisuuksista olivat parhaimmat, viljavimmat ja kaikinpuolin arvokkaimmat alueet, ennenkaikkea metsärikkaudet ja jopa koskivoimatkin keskittyneet harvojen suuryhtymäin, yksityisten suurkapitalistien ja suurmaaporhojen käsiin. Suurmaomaisuuksien ja suurtilojen omistajista oli muodostunut koko porvarillisen maatalouspolitiikan suuntalinjojen määrääjät ja sen politiikan käytännölliset johtajat. Suurmaanomistajain ominaispaino oli huomattavan suuri koko maan politiikassa. Monet porvarivallan suurkysymykset torpparivero- ja tullikysymyksistä lähtien aina „lujan järjestysvallan“, s. o. lahtarikomennon luomista koskevaan kysymykseen asti hoidettiin suurmaanomistajain tahdon ja etujen mukaisesti. Tästä oli seurauksena luokkavastakohtain kärjistyminen ja luokkataistelun kiihtyminen maaseudullakin. Kesällä 1917 löivät vallankumouksellisen luokkataistelun mainingit Suomen maakylillä varsin voimakkaina. Ja seuraavana talvena luokkataistelu kehittyi avoimeksi kansalaissodaksi, mikä on luokkataistelun kärjistynein muoto.

Huomautimme jo, että taloudellisesti arvokkaimmat maa-alueet ja metsärikkaudet jo silloin kuuluivat suurkapitalisteille. Näiden suurtilain jakautumisesta jo osaltaan kuvastuu maatalouden kapitalistinen luonne sekä suurmaaporhojen vaikutusvallan vahvuus. Noin kahdeksan ja puolisataa yhtiötä, yksityiskapitalistia ja suurmaaporhoa omistivat luokkasodan aattona yhteensä lähes

10,000 Suomen parhainta tilaa, jakautuen ne eri suurmaanomistajaryhmille seuraavasti:

355 kapitalistiyhtiötä ja yhtymää omisti yht. 8,088 tilaa eli 83% 391 yksityistä teoll. kauppakapital. omist. yht. 1,079 tilaa eli 11% 113 yksityistä suurviljelijää omisti yht. 588 tilaa eli 6%.

Yksistään noiden yllämainittujen kapitalististen yhtymäin omistamain 8,088 maatilan yhteispinta-ala oli lähes 2½ milj. hehtaaria. Ja siitä maa-alasta kuului kahdelletoista suuryhtiölle lähes 1½ miljoonaa hehtaaria.

Suurkapitalismin taloudelliset juuret olivat siis Suomessa jo ennen vallankumoustamme tunkeutuneet varsin syvälle maataloudenkin alalle. Maanomistajaominaisuudessaankin ulotti suurpääoma vaikutusvaltansa porvarillisen maatalouspolitiikan kaikille aloille. Puhumattakaan sen moninaisesta määräävästä vaikutuksesta, joka sillä pankki- ja rahalaitoksiensa kautta oli maatalouden alalla. Sanalla sanoen: teollisuus- ja rahakapitalistit yhdessä varsinaisten suurtilallisten kanssa olivat maatalouden todellisia valtiaita.

Tältä pohjalta siis on lähtöisin luokkataistelun siirtyminen maaseudulle, maaseudun työtätekevien suurten joukkojen osallistuminen luokkasotaan punaisten puolella. Ja tältä pohjalta ovat löydettävissä eräät varsin oleelliset peruslähtökohdat vallankumouksellemme ja ennenkaikkea sen agrariipolitiikalle.

Vallankumouksemme maatalouspoliittisista tehtävistä.

Edellä esittämästämme ilmenee että jo silloin oli olemassa suuri joukko sellaisia työtätekevän ja riistetyn maalaiskansan kysymyksiä, joiden ratkomiseen vallankumouksessamme olisi pitänyt kaikkien val-

lankumouksellisten joukkojen väellä, voimalla ja väkevyydellä häikäilemättömästi hyökätä. Eräitä maatalouden ja maaseudun työtätekeville tärkeitä keskeisimpiä kysymyksiä ratkaistiinkin nopeassa tempossa ja eräitä tärkeimpiä niistä jo heti vallankumouksemme alussa. Mutta eräitä kaikkein tärkempiä kysymyksiä jäi kokonaan toimenpiteittemme ulkopuolelle.

Vallankumouksemme oikeista oteista on ennen muuta mainittava silloisen maatalous- ja talonpoikaisspolitiikkamme keskeisimmän kysymyksen, torpparikysymyksen vallankumouksellinen ratkaisu todellisen torpparivapautuksen toteuttamisen kautta. Kansanvaltuuskunta julisti heti vallankumouksen alussa kokoamaan maanvuokraajaväestön maanomistajista riippumattomiksi. Ilman mitään maanomistajille maksettavaa korvausta heidät julistettiin maidensa ja tiluksiansa haltijoiksi. Viittaan kirjoitukseeni „Suomen Luokkasota“ teoksessa, missä olen tästä asiasta ja sen eri vaiheista esittänyt eräitä yksityiskohtaisia piirteitä.

Huomattava merkitys oli myöskin vuosiorjuuden lakkauttamisella. Heti vallankumouksen alussa, 1/II—18, julisti Kansanvaltuuskunta „lain tammikuun 30 päivänä 1865 annetun palkkaussäännön kumoamisesta“.

Tämä Kansanvaltuuskunnan julkaisema palkollissäännön kumoamislaki kuului seuraavasti;

„Suomen Kansanvaltuuskunnan päätöksellä säädetään:

Täten kumotaan tammikuun 30 päivänä 1865 annettu palkkaussääntö isännille ja palkollisille sekä asetukset tammikuun 28 päivästä 1879 ja joulukuun 28 päivästä 1888, joilla on tehty muutoksia palkkaussäännön eri pykäliin.

Henkilö, joka palkkaussäännön nojalla on pestautunut toiselle palvelukseen, on oikeutettu 14 päivän

irtisanomisaikaa noudattaen purkamaan palkkausvälipuheensa.

Tämä laki astuu voimaan heti“.

Muista maatalousoloja koskevista toteutetuista toimenpiteistä mainitsen vielä tielain, joka sekin ainakin tarkoituserältään oli oikea ja hyväksyttävä. Se ratkaisi tiekysymyksen pien- ja keskitalonpoikaiston etujen mukaisesti. Köyhä työtätekevä väestö maalla ja kaupungeissa vapautettiin maanteiden ylläpitokustannuksista ja teiden ylläpitokustannukset asetettiin asteettain ylenevän verotuksen kautta rikkaiden riistäjain kannettavaksi. Tällä toimenpiteellä luotiin pohjaa työläisten ja talonpoikain liitolle. Ja juuritässä pyrkimyksessään tielakia voidaan puolustaa, olkootkin, että se ja eritoten sen eräät yksityiskohdat eivät kestä bolshevistisen arvostelun edessä. Tielaista kuvastuu silloisen vallankumouksemme yleishenki. Se edellyttää riistäjaluokan säilymisen eikä riistäjaluokan perinpohjaista hävittämistä. Tielaisissa ei lainkaan korosteta riistäjain täydellistä kukistamista. Sen sijaan se tähtää riistäjain mahdollisimman ankaraan verottamiseen. Näin ollen se ei ollut loppuun asti proletariisen vallankumouksellisuuden pohjalle rakentuva. Mutta juuri tällaisena se olikin 1918 vallankumouksemme yleishengen mukainen.

Mainita tulee, että monet vallankumouksemme maatalouspolitiikan määräykset ja toimenpiteet välittömästi tähtäsivät vallankumouksen voittoisan etenemisen turvaamiseen. Selaisista, joko kokonaan tai osaksi maataloutta koskevista toimenpiteistä mainitsen vain viljan takavarikoimista ja puimista, syömäviljan käyttöä, perunain ja muiden juurikasvien käyttöä ja takavarikoimista, karjarehun takavarikoimista, suurten tulojen ym. verotusta, elintarvevarastojen tarkastusta, omaisuuden ulkomaalaisille siirtämistä yms. koskevat lait ja määräykset.

Näistä toimenpiteistä tarkoituksiinsa nähden on pelkkää byvää sanottava. Aseelliseen vallankumoukseen lähtiessä tulee kaikilla vallankumouksen rintaman ja „selkäpuolen“ eri osilla päähuomio kohdistaa vihollisen tuhoamiseen, sen täydelliseen lyömiseen, aseellisen vastavallankumouksen nopeaan ja säälimättömään murskamiseen. Sikäli kuin luokkasodassa voidaan puhua selkäpuolesta tulee myöskin tämän „selkäpuolen“ kaikkien toimenpiteitten palvelu tätä vihollisen tuhoamiseen tähtäävää pääasiana. Mikäli siis vallankumouksemme maatalouspolitiikka tätä lähintä päätehtävää palveli, niin tunnustus kaikesta sellaisesta. Edellämainitut toimenpiteet vississä määrässä olivat sellaisia.

Valittaa tulee kuitenkin sitä, että näillä ja muilla vallankumouksemme maatalouspolitiikan tehtävillä ei käytännössä ollut riittävää vallankumouksellista iskuvoimaa. Meiltä puuttui silloin vallankumouksellista puoluetta ja sen mukaista kumouksellista kouluutusta. Ihmekö siis, vaikkapa agraaripolitiikassakin jo peruslinjoja viitoitettaessa kompastuttiin tärkeimmissä peruskysymyksissä opportunistimin ja demokratian harhoihin vallankumouksellisen selvänäköisyyden asemesta. Tämän teoreettisen kompastuksen välittömänä käytännöllisenä seurauksena oli proletariaatin vallankumouksellisen alote- ja hyökkäyskyvyn halpautuneisuus ja riistäjain vallan perusjuuriin kohdistuvain iskujen suhteellinen heikkous.

Vallankumouksemme maatalouspolitiikan perusvirheistä.

Vallankumouksemme aikana takavarikoitiin useita kymmeniä hoidotta jääneitä riistäjäporhojen suurtiloja. Selvitettiin suuri joukko muita olojen pakosta ratkaistaviksemme työntyneitä kysymyksiä. Osa niistä ratkaistiin vallankumouksellisesti-

kin. Mutta meiltä kokonaan unohdettiin eräs varsin tärkeä tehtävä: kapitalistisen yksityisomistuksen lakkauttaminen. Me emme maatalouspolitiikan alallaakaan määrätietoisesti hyökänneet kapitalististen riistäjain, kartanoherrain ja suurmaaporhojen yksityisomistusoikeutta vastaan.

Me silloiset Suomen sosialidemokraatit olimme „marxilaisina“ paljonkin puhuneet „pakkoluovuttajain pakkoluovuttamisesta“, mutta vallankumouksen tullen ei osattu eikä uskallettu ottaa täyttä askelta rikaiden riistovallan taloudellisten perusjuurien hävittämiseksi. Silloisen sosdem. puolueemme puolueuuvosto kokoontui 4 päivä helmik. 1918—siis viikko työväen vallanoton jälkeen—jossa kokouksessa m. m. päätettiin:

„Tuotannon saattamisessa yhteiskunnan haltuun noudatettakoon tarpeellista varovaisuutta“.

Jo Karl Marx on lausunut, että maan kansallistuttamisen tunnuslause on radikaalisen porvariston johdonmukainen tunnuslause. Maan kansallistuttamisen tehtävä kuuluu siis porvarillisdemokraattisen vallankumouksen tehtäviin. Mutta meillä sos. dem. puolueuuvostokin erehtyi kumouksen alkamisen aikoina asettamaan varoituksineen riistäjäinkin yksityisomistuksen suojavahdiksi. Puolueuuvoston kokouksen päätöksissä tosin huomautettiin, että „ilkeämielisiltä tuotannon harjoittajilta“ on takavarikoitava heidän maatilansa ym. omaisuus. Jaettiin siis aseellisen vallankumouksen hetkellä riistäjät ilkeämielisiin ja ei-ilkeämielisiin ikäänkuin ei kapitalistinen riisto aina kohdistuisi työväenluokkaan tarpeellisella ilkeämielisyydellä.

Me emme silloin ymmärtäneet, että miten ilkeää vallankumouksen pilkkaamista se oli, kun puolue juuri tällaisella hetkellä, aseelliseen vallankumoukseen juuri lähdettyä,

saarnasi „varovaisuutta“ rikkaiden riistäjään yksityisomistukseen suhtautumisessa. Jos missä, niin juuri tässä väärässä suhtautumisessa kapitalistien yksityisomistukseen tuli räikeästi näkyviin oikean vallankumouksellisen puolueen puute. Edellämainittu sosdem. puolueenvoston päätös viitoitti vallankumouksellemme ja myös maatalouspolitiikalle peruslinjat. Mutta se viitoitti ne joko epäselvästi, puolinaisesti tai kokonaan väärin. Ennenkaikkea suhtautuminen riistäjään omistusoikeuden hävittämiseen oli kaikin puolin virheellinen ja väärä.

„Hoidottajääneiden tilojen työvään haltuun ottamisesta“ annettiin määräyksiä. Mutta muussa tapauksessa pa ei pahimpienkaan suurriistäjään suurmaatalouksiin kajottu. Tilanherrojakin vastaan siis hyökättiin, mutta vasta siinä tapauksessa, jos ne hetkeksi suvaitsivat keskeyttää riistämisenä ja siirtyivät esim. lahtarien rintamahommiin. Niiltä kuitenkin olisi pitänyt pyrkiä lyömään kynnet poikki sekä riistäjinä että lahtareina. Että niin ei tehty, oli vakava virhe. Tämän virheen vakavuutta emme osaa liaksi korostaa. Tarpeellisen selväksi se kuitenkin on saatava. Ilman sitä emme pysty vielä seuraavallakaan kerralla uudessa vallankumouksessamme tätä ratkaistavaksemme tulevaa mitä tärkeintä perustehtävää ratkaistamaan.

Mistä johtuivat virheemme?

Edellämainittua raskasta virhettä arvostellessa on sanottu, että se osaltaan johtui kapitalistisen omistusoikeuden pyhyyden vaistovaraisesta kunnioittamisesta. Selvää onkin, että vallankumouksellisen puolueen puutteesta johtunut vallankumouksellisen kouluutuksen puute ja sosialidemokraattinen kasvatuksemme aiheutti yleensä epäselvää ja puolinaista suhtautumista kapitalismiin ja „pyhään“ porvarilliseen

omistusoikeuteen. Suureksi osaksi juuri tältä pohjalta ovat kotoisin ne virheelliset käsitykset ja katsomukset, mistä virheellinen kannanotomme muodostui. Objektiivisiin olosuhteisiin katsoen olisi ollut edellytykset toimia kapitalismia vastaan päättävämminkin maataloudenkin alalla.

Kuitenkin tahtoisin väittää, että vallankumouksemme etujoukko ei toki välittömästi porvarillisen omistusoikeuden „pyhyyden“ lumoissa ollut. Yleensä pidettiin kapitalistisen yksityisomistuksen tuhoamista ehdottoman välttämättömänä. Mutta tätä käytännössä noudatettua päinvastaista „varovaista“ kantaa puolustettiin m. m. senvuoksi, kun pelättiin selvän, avoimen hyökkäyksen riistäjään omistusoikeutta vastaan nostattavan lahtarijoukkojen raivoa. Toiselta puolen ei horjumattomasti uskottu työtätekevän väestön vallankumouksellisuuteen. Joukkojen vallankumouksellinen voitontahto ja voitonvarmuus eivät olleet selvillä. Epäiltiin, että maaseudun työläis- ja torppariväestön suuret joukot eivät vielä olleet kypsyneet vastaanottamaan niin syvää leikkausta kuin mitä esim. yksityisen maanomistuksen lakkauttaminen on. Asiaa epäilemättä katseltiin liian paljon vauraamman talonpoikaiston kanalta.

Välillisesti siis vissillä tavalla kumarrettiin „omistusoikeuden pyhydelle“.

Suomenkin vanhalla sosdem. puolueelle, kuten sosdem. puolueille yleensä, oli ominaista väärä suhtautuminen talonpoikaiskysymykseen. Yhtenä osotuksena tästä on se, että me ennen vallankumousta pidimme talonpoikaiston kokonaisuudessaan työväenluokalle vieraana, jopa sen vihollisenakin. Ei nähty lainkaan tai ei ainakaan oikeassa valaistuksessa jo silloin talonpoikaiston keskuudessa tapahtunutta differenssioitumista, talonpoikaiston yhteiskunnallista erilaistumista eli jakaantu-

mista. Näin ollen ei osattu talonpoikaiston eri kerroksiin suhtautumista varten löytää oikeita menetelytapoja. Ei osattu määrätietoisesti tehdä työtä köyhän talonpoikaiston nostattamiseksi taisteluun riistäjiä vastaan. Eikä vielä vallankumouksen aikanakaan osattu ottaa selvää kurssia maakaupialistien riistomahdin nujertamiseksi työläisten ja köyhäin talonpoikain yhteisillä voimilla.

Nyt jälkeinpäin noita asioita tarkastellessa on meille kaikille riidattoman selvää se, että päättävä ja leppymätön hyökkäys kapitalistisen riistokomennon taloudellisten elinjuurien hävittämiseksi maataloudesakin on ehdottoman välttämätön. Riistäjäporhujen riistokomennon elinjuurien täydellisen tuhoamisen kautta olisimme jo v. 1918 vallankumouksessamme suuresti lisänneet maaseudun proletaarisemman väestön vallankumouksellista voitontahtoa ja taistelukurssia. Yksityisomistuksen kumoamisaskel oikein otettuna olisi jo aivan välittömästi vahvistanut vallankumouksen voimia ja lujittanut vallankumouksen rintamaa. Se toimenpide olisi ollut perustan laskemista vallankumouksen voittoisalle etenemiselle. Riistäjain omistusoikeuden hävittäminen olisi ollut vissinä iskuna kapitalismin sydämeen. Se olisi ollut vallankumouksellista pohjan luomista sellaiselle maaolojen järjestelmälle, joka sosialismiin siirtymisen mielessäkin olisi ollut mahdollisimman sopiva.

Kuinka menettelivät bolshevikit Lokakuun vallankumouksessa?

Lokakuun voittoisa vallankumous tapahtui lähes kolme kuukautta ennen vallankumouksemme alkua. Se poisti yksityisen maanomistuksen Venäjältä heti proletaarisen vallankumouksen ensimmäisenä päivänä. Lenin osoittaa, että tämä toimenpide oikeastaan merkitsi vasta porvarillis-demokraattisen vallanku-

mouksen loppuun saattamista. Sillä maan kansallistuttamisen tunnus oli radikaalisen porvariston tunnus. Se mitä Lenin sanoo bolshevikien suhteesta talonpoikaiskysymykseen teoksessaan „Luopio Kautsky ja proletaarinen vallankumous“ on erikoisen opettavaa meille. Kehottaisin tässä yhteydessä erikoisesti tutustumaan mainitun teoksen seuraaviin kohtiin:

„Talonpoikaissäestön kanssa porvarillis-demokraattisen vallankumouksen loppuun,—talonpoikaissäestön köyhimmän, proletaarisen ja puoliproletaarisen osan kanssa eteenpäin kommunistiseen vallankumoukseen. Sellainen on ollut bolshevikien politiikka, ja se on ollut ainoata marxilaista politiikka“.

„Suoranaista marxilaisuuden pilkkaa on ollut Kautskyn väite, että valtion suurtilojen siirto ja niiden luovuttaminen pieninä lohkoina vuokralle vähämaisille talonpojille toteuttaisi „jonkun verran sosialismia“. Me olemme jo sanoneet, että sellaisessa toimenpiteessä ei ole vähääkään sosialismia. Mutta vieläkin enemmän: sellaisessa toimenpiteessä ei ole edes loppuunsaatettua porvarillis-demokraattista vallankumousta“.

„Bolshevikit pysyivät uskollisina marxilaisuudelle, eivätkä yrittäneet (vaikka Kautsky meitä siitä syyttää, tosin esittämättä todistuksen varjoakaan) „hypätä“ yli porvarillis-demokraattisen vallankumouksen. Bolshevikit ennen kaikkea auttoivat radikaalisimpia, vallankumouksellisia, proletariaattia lähinnä olevia talonpoikaissäestön porvarillis-demokraattisia ideologeja, nimittäin vasemmistolais-sosiaalivallankumouksellisia, toteuttamaan toimenpiteen, joka tosiasiallisesti oli maan kansallistuttamista. Maan yksityisomistus poistettiin Venäjällä 26/10—1917 s. o. proletaarisen, sosialistisen vallankumouksen ensimmäisenä päivänä.“

Täten on laskettu perusta, joka on mahdollinen kapitalismin kehityksen kannalta (eikä ristiriidassa Marxin kanssa, sitä Kautsky ei voi väittää), ja samalla on muodostettu maaolojen järjestelmä, joka sosialismiin siirtymisen mielessä on mahdollisimman taipuisa. Porvarillis-demokraattiselta kannalta katsoen vallankumouksellinen talonpoikaismäestö Venäjällä ei voi mennä sen pitemmälle: tältä kannalta katsoen eikä mikään ole sen „ihanteellisempaa“ kuin maan kansallistuttaminen ja maankäytön tasa-arvoisuus, mitään „radikaalisempaa“ (tältä näkökannalta) ei voi olla. Juuri bolshevikit, vain bolshevikit, proletariaarin vallankumouksen voiton voimasta, auttoivat talonpoikia saattamaan porvarillis-demokraattisen vallankumouksen todella loppuun. Ja vain täten menetellen he tekivät mahdollisimman paljon helpoittaakseen ja jouduttaakseen siirtymistä sosialistiseen vallankumoukseen“.

„Maan kansallistuttaminen, minkä proletariaatin diktatuuri on toteuttanut Venäjällä, on mitä suurimmassa määrässä turvannut porvarillis-demokraattisen vallankumouksen saattamista loppuun, — vieläpä siinäkin tapauksessa, että vastavallankumouksen voitto palauttaisi olot takaisin kansallistuttamisesta jakoon (tätä kysymystä olen erikokoisesti selvittänyt marxilaisten agrariohjelmaa vuoden 1905 vallankumouksessa koskevassa kirjassani). Ja sitäpaitsi maan kansallistuttaminen on antanut proletariaatille valtiolle mahdollisimman hyvät mahdollisuudet siirtyä maanviljelyksessä sosialismiin“.

Näin Lenin.

Noihin Leninin lauseisiin sisältyvän opetuksen valossa eivät suinkaan meidän vallankumouksemme maatalouspolitiikan virheet, joista edellä jo eräitä esimerkkejä esitin, lievene.

Leninin lausuntojen lisäksi esitän Lokakuun vallankumouksen maata-

louspolitiikasta eräitä esimerkkejä. Eräät niistä olivat meillä jo osittain vallankumouksemme aikana tunnettuja — julkaisihan esim. Kansanvaltuuskunnan Tiedonantaja-lehti tammikuulla 1918 annetun Venäjän „työ-
tätekevän ja riistetyn kansan julistuksen“, mutta niiden esimerkiksi kelpaavaisuutta ei ymmärretty.

Jo marraskuun 11 p:nä 1917 julkaisi Venäjän Kansankomissarien Neuvosto toisen yleisvenäläisen neuvostojen edustajakokouksen hyväksymän maalaan, joka suhtautui riistäjäin omistusoikeuteen seuraavasti:

„Maan yksityisomistus kumotaan ikiajoiksi. Maata ei saa myydä eikä ostaa vuokrata pois tahi pantata eikä yleensä millään muullakaan tavalla luovuttaa. Kaikki maat luovutetaan ilman korvausta, muutetaan koko kansan omaisuudeksi sekä jätetään kaikkien maasta toimeentulonsa hankkivien työntekijäin käytettäväksi. Tässä omistusalalla tapahtuneesta kumouksesta kärsineille myönnetään ainoastaan oikeus saada yhteiskunnallista apua siltä ajalta, jonka he tarvitsevat mukautuakseen uusiin elinehtoihin.

Kaikki maan syvyyydet, malmit, nafta, hiili, suola ym. ja samoin myös metsät ja vedet, joilla on yleisvaltakunnallinen merkitys, siirtyvät yksinomaan valtion käytettäväksi. Kaikki pikkujöet, järvet ja metsät ym. siirtyvät kuntien käytettäväksi sillä ehdolla, että niitä hoitavat paikalliset itsehallintoelimet“ (Vuoden 1918 tammikuun 6 p:n lain mukaan asetettiin entisten paikallisten itsehallintoelimien sijalle paikalliset työväen, sotilasten ja talonpoikain neuvostot).

Nämä esimerkit Lokakuun vallankumouksesta tässä yhteydessä riittäkööt. Ne osoittavat, että Suomen tappioon päättäneen vallankumouksen ja Lokakuun voittoisan vallankumouksen ensimmäiset askeleet riistäjäin taloudellis-yhteiskun-

nallisiin rintapieliin käymisessä eivät ainoastaan kulkeneet eri tempossa, mutta ne suuntautuivat eri urillekin. Ottakaamme opiksi virheemme.

Miten lahtarien tiloja hoidettiin punaisessa Suomessa?

Edellä esitetystä olemme jo havainneet, että vallankumouksessamme käytiin käsiksi maaseudun rikkaiden riistäjäporhujen röstösaaliiseen, maaomaisuuksiin ja tiloihin vasta siinä tapauksessa, jos asianomainen riistäjäpaholainen suvaitsi olla niin „ilkeämielinen“, että jätti riisto- ja nylkyrikomennon hetkeksi kesken ja tilansa hoitoa vaille, joko menemällä lahtarien rintamalle tai pakenemalla työläisteurastajaksi valkoisen Suomen puolelle. Että toki tällaisissa tapauksissa käytiin lahtari- ja riistäjäporhujen omaisuuteen käsiksi, oli se aivan paikallaan ja on se eräänlaiseksi myönteiseksi puoleksi punaisille luettava.

Kansanvaltuuskunnan antamat hoidotta jääneiden tilain takavarikoimista koskevat määräykset ovat myöskin suurin piirtein katsoen paikallaan, sillä niiden määräysten mukaan tuli tällaiset tilat ottaa työväenvallan omaisuudeksi. Siinä mielessä Kansanvaltuuskunnan Maatalousasiain osasto hoidotta jätettyjä tiloja koskevassa asiassa yleensä toimi. Lahtarikapitalistien tilojen takavarikoiminen ja hoidon järjestäminen oli yksi Kansanvaltuuskunnan Maatalousasiain osaston päätyöaloista. Kokemukseni sanoo, että asiassa yleensä toimittiin vallankumouksellisessa mielessä.

Mutta useita esimerkkejä on myöskin siitä, että alemmat elimet eivät aina tässä asiassa pysyneet tilojen vallankumouksellisen takavarikoimisen linjalla. Esim. Hämeenlinnän „punainen kuvernööri“ Väinö Kivisalo „Hämeen kansalle“ osottamassaan laajassa julistuksessa puhui kaikesta muusta paitsi ei vallankumouksesta.

Ja Kansanvaltuuskunnan Tiedonantajan 17 n: ssa 20/2—18 oli julaituna autioiksi jätettyjen talojen hoitoa koskeva erään punaisen lääninvaltuuskunnan tiedonanto otsikolla:

„Autioiksi jätetyt talot. — Työväestön huolehdittava taloista ja omaisuudesta.“

Määräyksessä sanotaan:

„Koska tietoomme on tullut, että eräissä paikoissa läänissämme on isäntäväki poistunut taloistaan ja jättänyt karjan ja kaiken omaisuutensa ilman huolta ja hoivaa, niin kehoitamme tällaisissa tapauksissa työväenjärjestöjä valitsemaan kolmihenkisen toimikunnan, joka ottaa autioiksi jätetyn talon hoidon huolekseen siihen saakka, kunnes talon isäntäväki kotiutuu. Mutta ennenkuin talon hoitoon ryhdytään, on tehtävä tarkka luettelo karjasta ja kaikesta muusta omaisuudesta, joka on kahden läsnäolleen ja jäävittömän todistajan nimellään varmennettava. Omaisuudesta ei saa mitään hävittää, paitsi mikä on tarpeen talon ylläpitämiseksi, mutta niistäkin on tarkka tili vaadittaessa tehtävä. Joka tapauksessa on tarkoin huolehdittava, että talous tulee hyvin hoidettua ja karja ruokittua. Toivomme, että paikalliset työväenjärjestöt ottavat ylläolevan tarkoin huomionsa ja toimivat tässäkin suhteessa tarkasti ja tunnollisesti ettei vaan mitään omaisuutta pääse pilautumaan ja häviämään. (Harvennukset lainauksessa ovat allekirjoittaneen.)

On selvää, että ylläolevan kaltaiset määräykset olivat ja ovat kemiallisen puhtaita kaikesta vallankumouksellisuudesta. Edellä siteerattu määräyskin perustuu kaikilta osiltaan riistäjäin omaisuuden tunnollisen hoitamisen järjestämiseen.

Ja tätä „tunnollisuutta“ piti toteuttaa kansalaissodan kuumimpana kautena!

Moinen määräys tuntuu eräänlaiselta porvarillisen holhouslautakunnan ohjekirjelmältä. Vallankumouksellisen hallintoelimen määräykseksi sitä on vaikea uskoa. Kansanvaltuuskunnan Maatalousosaston määräykset toki edellyttivät proletaarisen vallankumouksen edun huomioonottamista. Tässä ylläesitettyssä määräyksessä ei sitä edellytystä ole. Siinä sensijaan kehoitetaan tunnollisesti hoitamaan riistäjain omaisuutta „siihen asti kunnes isäntäväki kotiutuu“. Ja kuitenkin tuli pyrkiä vallankumouksessa siihen, että mokoma lahtari-isäntäväki ei olisi milloinkaan päässyt entisen riistokomentonsa harjoittajina kotiutumaan.

Mitä opetti lahtarien terrori?

Tässä yhteydessä on korostettava erästä tärkeää asiaa. Tarkoitin sitä, että lahtarit jotenkin poikkeuksetta tappoivat kaikki ne punaisten asettamat tilanhoitajat, jotka heidän käsiinsä joutuivat. Useat tilakomiteat ja tilanhoitajat hoitivat lahtarien hoidotta jättämää omaisuutta todellakin niin tunnollisesti, että ei nauhan nenää siitä hävinnyt. Ja mikäli sitä eräissä tapauksissa jouduttiin vallankumoustarkoituksiin ottamaan, niin tilanhoitajain tahdosta ja aloitteesta ei sekään tapahtunut.

Mutta siitä huolimatta lahtarien terrori kohdistui yhtä verisesti kaikkiin, jotka vain tavalla tai toisella olivat kapitalistien tilain hoitoon osallistuneet. Lahtaripyövelit tuhosivat yhtä armottomasti opportunistin ja sovittelijan kuin reilun vallankumouksellisenkin.

Tämä jos mikä osoittaa havainnollisesti, että silloin kuin luokka luokkaa vastassa vallankumouksen ja luokkasodan rintarilla aseet käsissä ratkaistaan luokkain välisiä sovittamattomia ristiriitoja niin silloin ei ole „tunnollisten“ varotuk-

sien antamisen aika. Korostettakoon tässäkin, että luokkasodassa ei tosiasiaassa olerintaman selkäpuolta. Ja mitä tunnollisuuteen tulee, niin vihollisen päättävä, häikäilemätön tuhoaminen on suoritettava tunnollisesti ja kunnollisesti. Se on ainoa „tunnollisuus“, mistä vallankumouksessa on kysymys. Epäröinti ei sovi. Puolustuskun on vallankumouksen joukkojen aseellisen nousun surma. Pitää iskeä ja hyökätä. Ja kaiken tämän tulee tapahtua siinä mielessä ja sellaisella kurssilla, että voittanut lahtari ei pääse meille lakia lukemaan.

Tämä opetus on syytä muistaa kaikessa, myöskin vallankumouksen maatalouspolitiikan alalla.

Työläisten ja talonpoikain taisteluliitto.

Proletariaatti voi historiallisen taistelutehtävänsä, kapitalismin kukistamisen ja proletariaatin diktatuurin pystyttämisen, voittoisasti suorittaa vain liitossa köyhän talonpoikaiston kanssa. Tätä tunnusta ei v. 1918 vallankumouksessamme osattu asettaa. Torppariväestö kyllä oli proletariaatin liittolaisena. Sen asiaa vanha sosialidemokratia ajoi ja sen kanssa eräänlainen taisteluliitto muodostettiinkin.

Useissa vallankumouksen aikaisissa julistuksissa sekä julkaisuissa enemmän tai vähemmän selvästi käännyttiin kyllä varsinaisten talonpoikainkin puoleen. Mutta kuten sanottu selvää taisteluliiton tunnusta ei työtätekeväälle talonpoikaistolle annettu. Ei sitä kyetty edes itselle selvittämään eikä asettamaan.

Ensimmäinen, vallankumouksemme maatalousväelle osoittama julistus julkaistiin Kansanvaltuuskunnan Tiedonantajan 1:ssä n:ossa, 1/2—18 epävirallisen maatalouskomitean nimessä. Siinä jonkun verran viitotettiin palkkatyöläisten ja maaseudun työtätekevien yhteisen taisteluliiton

välttämättömyyttä. Esitettiin joukko sellaisia tehtäviä ja suunnaksia, jotka olisivat olleet omansa tätä liittoa lujittamaan. Mutta jokatapauksessa oli heikkoutemme se, että ei vielä silloinkaan vallankumouksellisella selvänäköisyydellä työläisen ja talonpojan liitolle pohjaa luotu. Kansanvaltuuskunnan Tiedonantajassa julaistuissa julistuksissa ja kirjoituksissa 6/3—18 sekä 13/4—18 esitettiin hämärästi työläisten ja talonpoikain yhteisen taisteluliiton tarpeellisuus ja kutsuttiin talonpoikia yhteiseen rintamaan. Viimeksimainitussa julistuksessa huomautettiin m. m. seuraavaa:

„Talonpojat! Häpeäksi meille on se, jos joku Mannerheim tai Svinhufvud (Siianpää) hallitsee. Muodostakaa talonpoikain ja työläisten neuvostohallitus sillä teidän etunne on meidänkin etumme. Vieraan maan rautainen nyrkki uhkaa niin teitä kuin meitäkin“.

Useat edellämainituista vallankumouksen aikana annetuista laeista ja asetuksista myös tähtäsivät työläisten ja talonpoikain liiton luomiseen. Nimenomaan tieläin tarkoituksena oli voittaa vallankumouksen puolelle köyhän ja keskivarakkaan talonpoikaisväestön parhaiston.

Kuten edelläsanoitusta selviää, oli luokkasodan aikana olemassa joitakin pyrkimyksiä työläisten ja talonpoikain taisteluliittoa kohti. Sen tarpeellisuus alkoi näkyä selvemmin vasta taisteluitten pitkälle jatkuttua. Tämä taistelukokemuksien opetus ilmenee m. m. eräistä lahtareitten rintaman selkäpuolelle tarkoitetuista tiedonannoista.

Luokkasodan rintamilla teollisuus- ja maatyöläisten rinnalla taisteli suuret joukot torppareita ja pientalonpoikia. Tämä oli työläisten ja köyhän talonpoikain aseveljeyttä taistelussa yhteistä riistäjä-vihollista vastaan. Se loi pohjaa työläisten ja köyhän talonpoikain taisteluliitolle enemmän kuin parhaatkään puheet.

Suuri puute oli se, kun ei jo aikoja ennen ryhdytty tälle taisteluliitolle pohjaa rakentamaan. Tässä kuten kaikessa muussakin tulee näkyviin vallankumouksellisen puolueen puute Suomen proletariaatilla ei vielä silloin ollut puoluetta, joka olisi jo ennakolta riittävällä tarmolla, selvänäköisyydellä ja päättäväsyydellä koonnut voimia työläisten ja köyhän talonpoikain yhteisen taisteluliiton pohjalla porvariston kukistamista sekä työläisten ja talonpoikain neuvostovallan luomista varten. Porvaristo oli talonpoikais-
toon nähden valppaampi. Se agiteerasi, kiihotti ja provosoi talonpoikaistoa mukaansa pitemmän aikaa ja epäilemättä saavutti tässä tuloksiakin. Monet köyhätkin talonpojat taistelivat lahtarien riveissä omaa ja koko köyhän kansan asiaa vastaan.

Luottamus joukkoihin.

Vallankumouksemme maatalouspolitiikasta, kuten useista muustakin vallankumouksemme toiminnoista, kuvastuu selvästi se, että meillä ei silloisessa „kansanvaltaisessa sosdem. puolueessamme ollut vallankumouksellista luottamusta joukkoihin. Tämän luottamattomuuden ja kumouksellisesti liikehtivien joukkojen pelon—joka on ominaista sosialidemokratialle yleensä—voisi osoittaa monilla esimerkeillä, mutta viittaamaan vaan edellä esitettyyn lääninvaltuuskunnan tilojenhoito-määräykseen. Siinä klassillisessa esimerkissä mitä isällisemmällä huolenpidolla tolkutetaan, ettei kansalaissodan aikanaakaan saa tehdä riistäjäin omaisuudelle mitään pahaa, vaikka vallankumouksen etu siihen käisi käymistä vaatisikin. Tämä isällisen varoittava henki ilmeni monissa muissakin vallankumouksemme siviilipuolen määräyksissä. Ja kyllä sellaista henkeä yritettiin levittää punakaartin keskuudessaakin. Ylempänä toisessa yhteydessä puheena ollut Puolue-neuvoston kokous 4/2—18 päätöksi-

neen on tyypillinen näyte siitä joukkoihin luottamattomuudesta, joka jo silloisessa sosdem. puolueessa vallitsi. Nykyinen porvarillinen sosdem. puolue pelkää tietysti kumouksellisia joukkoja vieläkin enemmän. Se julistaa ne vihollisikseen. Niin nyt. Mutta jo 1918 pelättiin, että sorrettu ja riistetyt joukot kerran liikkeelle päästyään tulevat vain hävittämään. Ei uskottu eikä luotettu siihen, että samat joukot, mitkä pystyvät vanhan ja kuolemaan tuomitun hävittämään, ne samat joukot, jotka pystyvät vanhan lyömään rauniokasaksi, ne samat joukot pystyvät myöskin tilaisuuden tullen rakentamaan uutta ja uusille perusteille. Venäjän proletaarisen vallankumouksen etujoukko, bolshevikit, luottivat työväen joukkoihin. Ja tälläkin hetkellä sosialismin rakentamisen myrskyisä eteneminen osaltaan osoittaa, että sitä luottamusta joukoille ei ole turhaan annettu.

Lenin terävästi pilkkasi sellaisia vallankumouksellisia, jotka eivät luota työväen kumouksellisiin joukkoihin. Tällaisia joukkojen kädestä taluttajiksi ja lapsenpiijoiiksi pyrkijöitä on ollut myöskin Venäjän vallankumouksellisten keskuudessa, vieläpä aivan kansalaissodan kautenaikin. Kerrotaan, että Leninin luokse tuli tovereita esittämään, että sitten kun vallankumouksen aseellinen kausi on mennyt ohi tulee viipymättä palauttaa „lainalainen järjestys“. Näille tällaisille Lenin painavasti huomautti:

„On valitettavaa jos miehet, jotka haluavat olla kumousmiehiä, unohtavat, että lainalaisin järjestys historiassa on vallankumouksen järjestys.“

Tällaista opetusta ja huomautusta me kumouksellisiksi opettelevat suomalaiset olisimme eritoten vallankumouksemme aikana 1918 kaivaneet niin hyvin maatalouspolitiikkasamme kuin yleensä. Mutta silloin

me emme sitä opetusta saaneet. Tai paremmin sanoen: me emme vuonna 1918 sitä opetusta vielä ymmärtäneet. Pitäkäämme nyt tarkka huoli siitä, että opimme leniniläisesti „vallankumouksen lainalaisen järjestyksen“ läksyt.

— Eräitä johtopäätöksiä.

Vallankumouksemme maatalouspolitiikka karakterisoi 1918 vallankumoustamme yleensä. Meille vallankumouksemme maatalousasioissa toimineillekin työnsi silloin olosuhteitten pakko kannettavaksi sellaisen „nakruskan“, jonka toteuttajiksi emme olleet vähääkään valmistuneet. Ja niin luullakseni tapahtui monille vallankumouksemme muillakin aloilla toimineille. Kuljimme tehtävästä toiseen ilman vallankumouksellista ohjelmaa, ilman käytännöllisiä kumouksellisia ohjeita. Kanustimenamme oli proletariaatin vallankumouksen voitto, mutta sen voiton ehtoja ja edellytyksiä emme läheskään riittävästi tunteneet, tai käsitimme ne joissakin tapauksissa kokonaan väärin. Ainakin maatalouspolitiikkamme toteuttamisessa löivät vallankumoukselliset ja demokraattiset menettelytavat painia keskenään. Se ilmenee eräistä niistäkin esimerkeistä, joita edellä esitin. „Ilman vallankumouksellista teoriaa ei ole vallankumouksellista käytännöäkään“, on Lenin sanonut. Vallankumouksemme maatalouspolitiikkakin osaltaan osotti tämän lauseen paikkansa pitävyyden.

Vallankumouksessamme ja sen maatalouspolitiikassakin tuli näkyviin, paitsi vallankumouksellisen teorian, myöskin vallankumouksellisen puolueen puute. Rärkeimmin tämä puute tuli näkyviin löperön pehmeässä suhtautumisessa riistäjän taloudellisen vallan perusjuuriin: kapitalistiseen yksityisomistukseen.

Tämä kumouspuolueen puute on nyt poistettu. Suomen proletariaatin

johtaja, Suomen Komm. Puolue on lähes 11 ja puolivuotias. SKP, Komin-
ternin osasto, johtaa Suomen prole-
tariaatin uuteen vallankumoukseen.
Se johtaa työtätekevät voittoon.
SKP ei tule neuvottomana eikä
sisäänkäyntilupaa anovana pysähty-
mään kapitalistisen riistokomennon
eikä riistäjain omistusoikeuden
eteen. SKP on aina selvästi ja kuu-
luvasti tuonut esille ohjelmansa ja
mielipiteensä riistäjain omaisuuden
pakkoluovuttamiseen ja koko riisto-
komennon lopettamiseen nähden.

Viime kesän eduskuntavaalienkin
edellä Suomen kompuolue esiintyi
omalla vaaliohjelmallaan, vaikka
sillä ei ole ollut koskaan tilaisuutta
omien ehdokkaiden asetteluun, koska
puolue ei lahtarien lakien mukaan
ole vaalioikeutettu lahtari-Suo-
messä.

Mainituksa SKP:n vaaliohjelmassa
m. m. sanotaan:

„SKP samalla avonaisesti selittää,
ettei se koko 11-vuotisen olemassaolonsa aikana ole koskaan tahtonut-
kaan eikä vastakaan tahdo pysyä
lahtariperustuslakien puitteissa eikä
tyytyä lahtaridiktatuurin asettamiin
rajoihin, vaan on toiminnassaan
pubkaissut lahtarilaillisuuden puitteet
aina joka paikassa, kun sitä
ovat vaatineet työväen luokkaedut
ja niihin perustuneet puolueen val-
lankumoukselliset tehtävät. Niin
tulee puolueemme vastakin menette-
lemään taistelussa kumotakseen koko
valkoisen diktatuurin perustuslaki-
neen ja työväen diktatuurin toteut-
tamiseksi.“

„SKP:n ohjelma on määritelmä
siltä toiminnan pääsuunnasta ja
niistä perustehtävistä, mitkä nykyi-
nen historiallinen kausi on asetta-
nut vallankumouksellisen työväen
ratkaistavaksi taisteluliitossa köyhän
talonpoikaiston kanssa, työtätekevien
vapauttamiseksi heille yhä sietämät-
tömämmäksi tulleesta kapitalistien,
suurtilallisten ja manttaaliporhojen
riistosta ja porvariston verisestä
diktatuurista. Tämän mukaisesti

**SKP:n ohjelman perussisältö on seu-
raava:**

1) Työväen on valmistauduttava
aseelliseen vallankumoukseen, por-
varillisen valtion parlamentteineen,
lahtarihallituksineen ja muine sor-
tavine lisäkkeineen hajottamiseksi
ja kukistamiseksi, liitossa köyhän
talonpoikaiston kanssa, sekä prole-
tariaatin diktatuurin, toisin sanoen:
työväen, talonpoikain ja sotilaitten
neuvostovallan sijalle pystyttä-
miseksi. Tämän vallan ensimmäisenä
päätehtävänä on: a) valtion ja kir-
kollisten maiden lisäksi pakkoluo-
vuttaa suurtilallisten, manttaalipösö-
jen ja tukkiyhtiöiden maat ja irtai-
mistot, koskematta kuitenkaan
maataan viljelevän työtätekevän
talonpoikaiston maahan ja omaisuu-
teen, vaan päinvastoin taata vähä-
maisille ilman korvausta lisämaata
riistäjiltä pakkoluvutetuista maista;
b) vallata kapitalistien pankit, muut
rahalaitokset ja suuret kauppalii-
kkeet työväen ja talonpoikain neu-
vostovallan käytettäväksi ja hoitoon,
d) järjestää työväen ja talonpoikain
Punainen Armeija neuvostojen tur-
vaksi kaikkia ulkoisia ja sisäisiä
vallankumouksen vihollisia vastaan,
minkä kaiken kautta lasketaan pe-
rustus sosialistisen yhteiskunnan
rakentamiselle.

2) On kaikin tarkoituksenmukaisin
keinoin edistettävä ja kannatettava
kansainvälistä vallankumousta, var-
sinkin puolustamalla Sosialististen
Neuvostotasavaltojen Liittoa, maail-
man työväestön ja köyhän talonpoi-
kaiston vapaustaistelun tärkeintä
tukikohtaa, kaikkia imperialististen
suurrosvojen ja niiden kätyrien
hyökkäyksiä vastaan.

Tämä on proletaarisen vallanku-
mouksen ja sosialismin ohjelma. Se
on työtätekevien luokkien
vapautuksen ohjelma tais-
telussa kapitalististen riis-
täjain ja loisten luokkaa
vastaan, joka ohjelma Neu-
vostoliitossa jo on toteu-

tettu työväenluokan ja työ-tätekevän talonpoikaiston vallankumouksellisen taisteluliiton sankarillisilla ponnistuksilla.*

Mielestäni ei tämä kaipaa selitelyjä. Siinä on esitettyä toimintamme pääsuunta ja perustehtävämme. Kun opimme teoreettisesti

ja käytännöllisesti tämän ohjelman toteuttajiksi, niin selvä on, että Suomen proletariaatin uuden voittoisan vallankumouksen tullen on vallankumouksen maatalouspolitiikan alallakin iskuissa kumouksellista pontta ja bolshevistinen tyyli työssä.

Kalle Lepola.

Tov. Em. Jaroslavskin puhe V. I. Leninin kuoleman 6-vuotispäivän johdosta vietetyssä suruistunnossa.

1. Miljoonaisten joukkojen leniniläinen kokemus.

Toverit, me olemme aina joka vuosi tänä suuren johtajamme kuolinpäivänä tarkastelleet sitä tietä, jota olemme kulkeneet Leninin kuoleman jälkeisinä vuosina ja yhäkin kuljemme. Tämä tarkastelu ei ole mitään kirjallista tarkastelua. Lenin oli kaikkein vähimmin sellainen mies, joka puolusti kirjallista tarkastelua. Hän oli vallankumouksellisen toiminnan mies. Hän tarkasteli jokaista kumousteoriaa siltä kannalta, miten se auttaa sosialismin voittoon. Tässä suhteessa Lenin oli Marxin ja Engelsin johdonmukaisin, paras oppilas ja heidän työnsä jatkaja. Tätä Leninin opia, leniniläisen tien oikeaperäisyyden tarkastelua suorittaa yhdessä puolueemme kanssa joka vuosi muidenkin maiden, eikä ainoastaan meidän maamme työväenluokka.

Maailman työväenluokka, koko maailman ja meidän maamme lukuisat työtätekevät joukot tulevat omasta kokemuksestaan vakuutetuiksi siitä, että vain leniniläistä tietä kulkiessa saavat työtätekevät voiton porvaristosta.

Lenin on kasvattanut bolshevikkeja useamman kuin yhden polven. Ne vanhat toverit, se vanha bolshevikikaarti, joka yhdessä Leninin kanssa rakensi puoluetta, yhdessä

Leninin kanssa taisteli maanalaisuuden aikana, se nuorempi leniniläisten polvi, joka tuli riveihin Lokakuun päivinä ja heti sen jälkeen, ja lopuksi se polvi, joka on syntynyt Lokakuun päivinä jo joka nyt jo astuu tietoisesti kommunismin puolesta taistelijain riveihin,—kaikki nämä eri polvet ovat oppineet ja oppivat käsittämään Leninin opia todella kumoukselliseksi teoriaksi, teoriaksi, joka tekee mahdolliseksi mobilisoida ja organisoida joukot kumouksellisen marxilaisuuden hengessä, johtaa ne taisteluun kommunismin puolesta, joka tekee mahdolliseksi tarkastaa miljoonien kokemuksen avulla jokaisen uuden vaihekauden oikeaperäisyys kuljettaessa kommunismia kohti.

Kun me v. 1917 asetimme kysymyksen vallanotosta, niin konkreettiset, käytännölliset tiedot eivät vielä silloin olleet riittävän selvät. Itse Lenin sanoi silloin, että meillä ei ole vielä olemassa tällaista konkreettista sosialismin rakentamistietä. Noin pari kuukautta ennen Lokakuun vallankumousta hän kirjoitti: „Emme vaadi, että Marxin ja marxilaisten pitää tietää tie sosialismiin kaikkia konkreettisia yksityiskohtia myöten. Se olisi jaarittelua. Me tiedämme tuon tien yleisen suunnan, me tiedämme mitkä luokkavoimat vievät sosialismiin, mutta konkreettisesti, käytännöllisesti

sesti tämän osoittaa vain miljoonien kokemus sitten kun he käyvät asioihin käsiksi." (K. t. XXI nide, s. 113.)

Mutta taisteluehtojen kaikista vaikeuksista huolimatta, huolimatta siitä, että meidän piti alkuvuosina tapella paljon rintamalla, että emme voineet syttyneen kansalaissodan vuoksi ryhtyä suorittamaan taloutemme perinpohjaista uudestijärjestämistä,—kaikesta tästä huolimatta asetti Lenin heti alusta alkain kysymyksen tuollaisen uudestijärjestämissuunnitelman laatimisesta, sen kokeilemisesta, lähtien siitä, että sen tarkistaa miljoonaisten joukkojen kokemus. Hän painosti erikoisen voimakkaasti sitä, että meillä ei vielä ole olemassa tuollaista suunnitelmaa.

„Luoksemme saapuu tovereita Saksasta”,—sanoi Lenin,—„selvittämään itselleen sosialistisen järjestelmän muotoja. Meidän on toimittava siten, että voisimme todistaa ulkolaisille tovereillemme oman voimamme, jotta he näkisivät, että me emme ole menneet vallankumouksessamme vähääkään todellisuuden rajojen ulkopuolelle, jotta voisimme antaa heille kumoamatonta ainehistoa. Olisi naurettavaa esittää meidän vallankumoustamme kaikille maille ihanteellisenä, kuvitella, että se on tehnyt joukon nerokkaita keksintöjä ja toteuttanut sarjan sosialistisia uudistuksia. Minä en ole tätä keneltäkään kuullut ja vakuutan, että emme sitä keltään kuulekaan. Meillä on olemassa käytännöllistä kokemusta kapitalismin hävittämisen ensiaskelten ottamisesta maassa, jossa on erikoiset suhteet proletariaatin ja talonpoikaiston välillä.” (K. t., XVI n., s. 135.)

Kas näin käsitti тов. Lenin silloin meidän toimintamme. Meillä ei ollut silloin taistelumme alussa kokemusta sosialistisesta rakennustyöstä, sosialistisesta uudestijärjestämisestä.

Nyt kun olemme ryhtyneet toteuttamaan tuollaista suunnitelmaa,

tulee meidän huolellisesti tarkastaa, miten Lenin on asettanut ne perustehtävät, joita me nyt ratkaisemme.

Me ratkaisemme tällä hetkellä hyvin tärkeitä ja suuremmoisista tehtäviä, joihin olemme käyneet käsiksi vasta joitakin vuosia opettajamme kuoleman jälkeen. Leninin eläessä ei ollut vielä olemassa niitä aineellisia mahdollisuuksia, jotka olisivatsallineet ryhtyä toteuttamaan tällaista perinpohjaista kansantalouden uudestijärjestämistä, jollaista me nyt suoritamme sosialistisen hyökkäyksen pohjalla, korkeamman tekniikan ja joukkojen suuremmoisen innostuksen perusteella. Tänään on välttämättä keskusteltava sellaisista kuin luokkien hävittäminen, kulakiston likvidoiminen, sosialismin rakentamistiet, maan teollistuttaminen, ennenkaikkea Leninin osuustoimintasuunnitelma ja maatalouden sosialistinen uudestijärjestäminen.

2. Lenin luokkien hävittämisestä.

Puolue on aina ottanut ohjelmaansa luokkien hävittämiskysymyksen. Vain sosdemit voivat ajatella sosialistisen yhteiskunnan luomista ilman luokkien hävittämistä. On itsestään selvää, että sen jälkeen, kun proletariaatti on ottanut vallan käsiinsä, kukistanut kapitalistien ja tilanherrojen vallan, on se pakotettu asettamaan tämän kysymyksen paljon selvemmin ja konkreettisemmin.

Lenin sanoi usein, että luokkien hävittäminen ei ole mikään niin helppo juttu kuin monet alkuvuosina kuvittelivat. Me olemme tämän työn jo alkaneet, mutta sen loppuun saakka vieminen merkitsee, että koko kansantalous on muutettava sosialistiseksi. Kirjoituksessa „Tervehdys Unkarin työläisille” Lenin kirjoitti: „Luokkien hävittäminen on pitkäaikaisen, vaikean ja sitkeän luokkataistelun tehtävä, joka pääomavallan kukistamisen jälkeen, porvarillisen valtioko-

neiston hävittämisen jälkeen ja proletariaatin diktatuurin pystyttämisen jälkeen ei häviä (kuten kuvittelevat vanhan sosialismin ja vanhan sosialidemokratian typerät edustajat) vaan se muuttaa vaan muotoaan, tullen monessa suhteessa entistä katkerammaksi" (K. t., XVI s. 227). Hän esitti, että kapitalistien ja tilanherrojen luokan kukistamisen jälkeen jää vielä olemaan pikkuporvaristo, jää kulakki, että ilman pientavaratalouden hävittämistä, ilman miljoonien ja miljoonien pikkutalouksien uudestijärjestämistä ei mikään sosialismin toteuttaminen ole mahdollista.

Kun Lenin näki rautatieläisten yleisvenäläisessä edustajakokouksessa (1921) tunnuksen, jossa sanottiin, että „työväen ja talonpoikain valta ei lopu koskaan“, käytti hän puheenvuoron jossa selvitti miten väärä tuollainen tunnus sosialismin kannalta katsoen on. Hän selitti työläisille, että tätä (socialismia) varten on ehdottomasti hävitettävä luokat. Tien luokkien hävittämistä kohti näki Lenin siinä, että proletariaatti osaa löytää ennen kaikkea monimiljoonaisesta talonpoikaistaloudesta sellaisia kerroksia, joiden kanssa se voi solmia liiton, proletariaatin ja puolproletariaatin sukulaiskerroksia, että proletariaatti, nojautuen tähän liittoon, voisi päästä sovintoon talonpoikaiston perusjoukon kanssa, joka, vaikka onkin kokoonpanoltaan pikkutavaratuottajia, ei ole silti riistäjiä kokoonpantu—eivät käytä palkkatyötä. Lenin puhui kesällä 1918 ja paljoo myöhemminkin, että jos emme olisi osanneet nostaa proletariaatin vallankumousta, s. o. kehittää ja organisoida luokkataistelua maaseudulla, niin olisi työemme ollut aivan keltotonta. Hän sanoi, että ensimmäisenä etappina on vallan valtaaminen kaupungissa ja toisena, mikä on socialismia varten kaikkein tärkein—on maaseudun proletariaatin aineiden erittely ja nii-

den yhdistäminen yhteen proletariaatin kanssa maaseudun porvaristoa vastaan.

Kuten tiedätte, on puolueemme kaikki nämä kumousvuodet toiminnut juuri proletariaatin ja maaseudun työtätekevien lujan liiton luomisen suuntaan. Siihen tähtäsi aikoinaan köyhälistökomiteain organisointi ja köyhälistön vetäminen neuvostoihin. Siihen tähtäsi viime vuosina tehty köyhälistön luotolla varustamistyömme, sen rahoittaminen, sen vapauttaminen maatalousverosta ja nyt köyhälistöryhmien ja maatyöläisten organisointi. V. l. Lenin piti itse proletariaatin diktatuuria juuri proletariaatin ja vähälukuisten työtätekevien kerrosten luokkaliiton muotona, liittona pääomaa vastaan, liittona, jonka tarkoituksena on kapitalismin täydellinen kukistaminen, porvariston vastarinnan ja sen valtansa palauttamisyritysten täydellinen murskaaminen. Tämä liitto,—sanoi Lenin,—on välttämätön socialismin saavuttamiseksi ja lujittamiseksi.

Kuinka voi enää tämän jälkeen pitää itseään marxilais-leniniläisenä ja väittää, että on muka olemassa jokin tie, jota kulkiensa mukaan päästään „rauhallisesti“ socialismiin ilman, että murskataan kapitalismin jätteet, ilman, että kapitalismi kiskotaan juurineen ylös!

Lenin ei koskaan ajatellut siten, että miljoonat pienet talonpoikaistaloudet voidaan järjestää uudelleen, rakentaa socialistinen talous ilman terävää luokkataistelua. Puolueohjelmassa Lenin eritellessään proletariaatin suhdetta muihin luokkiin maaseudulla, painosti erikokoisesti suhteita kulakkiin.

„Kulakkeihin, maalaisporvaristoon nähden“,—sanotaan puolueohjelmassa,—„on V. K. P:n politiikkana päättäväinen taistelu heidän riistopyrkimyksiään vastaan ja heidän kommunistista neuvostopoliittikkaa vastustavan toimintansa kukistaminen.“

Lenin asetti kysymyksen vieläkin terävämmin: se, joka ei osaa vetää rajoja talonpoikaiston eri kerrosten välille, se ei osaa myöskään määrittellä oikeata suhdetta noihin eri kerroksiin nähden, se ei voi kerta kaikkiaan olla sosialisti. Koko sosialismin ydin proletariaatin diktatuurin vallitessa on siinä, että osaa suhteessa talonpoikaistoon vetää nuo rajat. „Luokkien hävittämiseksi pitää ensiksikin syöstä vallasta tilanherrat ja kapitalistit.“ Tämän tehtävän,—sanoi Lenin,—me olemme tehneet hyvin. Mutta mikä on toinen tehtävämme, hävittääksemme luokat, on poistaa ero työväen ja talonpoikaiston väliltä ja tehdä kaikki työmiehiksi“.

Ensiaikoina pelottivat tällaiset puheet erästä talonpoikaiston osaa—omistaja-talonpoikia. Näiden talonpoikain lukumäärä, jotka käsittävät, että heidän paikkansa työtoverina ja sosialistisen yhteiskunnan jäsenenä on työläisen rinnalla, yhä lisääntyy. Lenin sanoi usein, että tämä toinen tehtävämme on verrattoman paljon vaikeampi, pitkäaikaisempi, sillä sen täyttämiseksi pitää koko kansantalous järjestää uudelleen sosialistisille perusteille.

Siirtymistä yksilöllisestä, eristyneestä pikkutavarataloudesta suureen yhteiskunnalliseen talouteen voidaan joillakin hätäisillä hallinnollisilla päätöksillä,—puhui Lenin—ainoastaan hidastuttaa. Jos me olisimme aikoneet suorittaa tällaisen siirtymisen vv. 1918—20, kansalais sodan aikana, tilanteessa, jolloin aineelliset edellytykset kokonaan puuttuivat, niin koko homma olisi tietenkin mennyt myttyyn. Voittamaan porvariston täytyy proletariaatin ratkaistakseen tämän toisen vaikeamman tehtävän, ajaa talonpoikaistoon nähden seuraavanlaista politiikkaa:

„Proletariaatin täytyy erottaa työtätekevä talonpoika omistaja-talonpojasta ja työtäraatava talon-

poika keinottelija-talonpojasta. Tässä rajojen vedossa on sosialismin koko ydin“ (K. t., XVI n., s. 351—352).

Siksipä onkin yritykset esittää Leniniä siten, niin kuin hän olisi muka viimeisinä vuosinaan, eräissä viimeisissä kirjoituksissaan kokonaan unohtanut kulakin—revisionismia. Teille kaikille on selvää, että ajatus siitä, että hän heitti elämänsä lopulla koko vallankumouksellisen marxilaisuuden, kaiken vallankumouksellisen marxilaisen perusteen yli laidan, teille on selvää, että se merkitsee leninismien vete-loittämistä, että se merkitsee leninismien perusteiden revisioimista. Lenin ei missään tapauksessa voinut, eikä koskaan edes ajatellutkaan unohtaa näitä väitteitään vaan hän päinvastoin osoitti, että sitä, joka ne unohtaa ei voida pitää sosialistina, sitä joka unohtaa, että juuri kulakkiaainesten olemassaolo on sinä perustana, jolla yhä uudelleen syntyy kapitalismia, sitä, joka unohtaa, että kommunismi voi voittaa ainoastaan katkerassa taistelussa juuri noita maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan. Artikkelissaan „Talous ja politiikka proletariaatin diktatuurin kaudella“ osoitti Lenin, että talonpoikaistalous pysyy edelleenkin pienenä tavara-tuottajana.

„Siinä on olemassa kapitalismin perusta, joka on varsin laaja ja jolla on hyvin syvällä olevat ja vahvat juuret. Tällä perustalla kapitalismia säilyy ja syntyy uudelleen taistellen mitä katkerimmin kommunismia vastaan“ (XVI n., s. 349).

Ajatella siten, että näiden kapitalististen ainesten taistelu kommunismia vastaan on vältettävissä, merkitsee jo alkeellisimpienkin leninismien aakkosten yli laidan heittämistä. Kirjoituksessaan „Kansan pettämisestä vapauden, tasa-arvoisuuden ja veljeyden tunnuslauseilla“ Lenin painosti luokkataistelun terävöitymisen välttämättömyyttä. Hän kirjoitti, että epätoi-

voinen, mitä suurimpaan julmuuteen saakka menevä luokkien taistelu on väistämätön. „Joko kieltäytyä vallankumouksesta yleensä taikka sitten täytyy tunnustaa, että taistelu omistavia luokkia vastaan tulee olemaan kaikista vallankumouksista kaikkein katkerinta“ (K. t. XVI, s. 220). Siihen aikaan kun perustimme ensimmäisiä kommuuneja, arteleita ja neuvostotalouksia, jolloin ne olivat vielä heikkoja, näki Lenin jo meidän eri talousmuotojemme välisen kilpailun, joka myöskin lopulta kehittyy mitä katkerimmaksi taisteluksi.

Millään muulla tavoin ei hän kuvitellut itselleen näiden sosialististen muotojen voittoa. Kominternin KK:n toimintaselostuksessa XI puoluekokouksessa hän puhui kommunistisesta kilpailusta katsoen asiaa talousmuotojen ja yhteiskuntajärjestöjen kannalta.

„Tämä ei ole kilpailua. Tämä on epätoivoista, hurjaa, jollei juuri viimeistä, niin kuitenkin sitä lähen-televää taistelua elämästä ja kuolemasta kapitalismin ja kommunismin välillä“ (K. t. XVIII, II osa s. 42).

Leninin kuoleman jälkeen meillä eräät puoluevoerit nauroivat tälle väitteelle sanoen: miten asia voi olla noin, kun sosialismi yhä enemmän ja enemmän voittaa, yhä enemmän ja enemmän valloittaa joukot, mutta luokkataistelu meillä vaan kärjistyy, tulee yhä katkerammaksi! Lenin jo silloin ikäänkuin ennakoita näki nuo opportunistiset vastaväitteet ja puhui: jos te astate vakavasti kysymyksen talou-temme sosialististen ja kapitalististen muotojen välisestä kilpailusta niin se tulee olemaan taistelua elämästä ja kuolemasta.

Näin toverit, asetti Lenin noina vuosina kysymyksen luokkien taistelusta ja luokkien hävittämisestä. Silloin eivät vielä olleet kehittyneet meidän sosialismin rakentamissuunnitelmamme. Me tappelimme silloin vielä rintamalla. Silloin piti saada paljon vaikeimmissa oloissa aikaan

sopimus keskivarakkaan kanssa, vaikeimmissa siksi, että tehtaamme seisovat ja emme voineet vielä silloin, kuten Lenin myöhemmin sanoi, yhtyä yhteen keskivarakkaan kanssa, siihen aikaan ei ollut vielä olemassa liittoa neuvostotaloutemme, suurten tehtaittemme ja sähkölaitostemme ja pienten talonpoikaistalouksien välillä. Lenin asetti silloin jyrkästi kysymyksen rajojen vetämisestä eri luokkien välille, kysymyksen liitosta talonpoikaiston proletaaristen ja puolproletaaristen kerrosten kanssa ja liitosta keskivarakkaan kanssa. Tällä tavoin asetti hän silloin kysymyksen kula-kiston voittamisesta, luokkien hävittämisestä.

Siihen aikaan Lenin jo määritteli neuvostotalouksiemme merkityksen, kommuunien, arttelien paikan ja merkityksen yksilöllisen pientalonpoikaistalouden uudestijärjestämisessä. Hän puhui etupäässä silloisten neuvostotalouksiemme ja kommuuniemme kasvatuksesta ja propageeraavasta merkityksestä, noiden järjestöjen kokemuksen ja esimerkin merkityksestä...

„Vain esimerkin avulla voidaan osoittaa, miten yhteiskunnallinen talous on parhaiten järjestettävissä. Mutta näyttääkseen jollekin mallitaloutta, täytyy sellainen talous ensin järjestää“ (K. t., s. 377).

Lenin osoitti myös, että meidän täytyy vielä hyvin paljon oppia keskivarakkaalta talonpojalta talousasioissa. Meillä ei ollut silloin vielä kokemusta, jolla olisimme voineet opettaa talonpoikaa, eikä ollut aineellisia perusteitakaan sitä varten, ei voitu silloin sovelluttaa maatalouden korkeata tekniikkaa, koneita ja traktoreita.

3. Miten Lenin käsitti työväenluokan ja talonpoikaiston liiton.

Voisi esittää kymmeniä sivuja Vladimir Iljitshin teoksista, satoja lainauksia siitä, miten тов. Lenin asetti

kysymyksen liitosta työmiesten ja talonpoikain välillä. Ne lainaukset te tiedätte. Lenin osoitti silloin neppiin siirryttäessä ja nepin ensivuosina, että meillä ei vielä ole tätä liittoa työläisten ja talonpoikain kanssa. Hän osoitti, että „on löydettävä sellaisen liiton muoto—se on nepin perus—, ratkaisevin ja kaiken muun alaisekseen alistava tehtävä—liiton aikaansaaminen uuden talousmuodon, jota me aloimme rakentaa,—verrattain huonon, verrattain taitamattoman, mutta kuitenkin alkamamme talousmuodon ja talonpoikaisen talouden välillä, josta elävät miljoonat talonpojat. Tätä liittoa ei ole vielä ollut, se on ennenkaikkea tunnustettava ja tämän käsityksen alaiseksi on alistettava kaikki.“

Ja kuten hänellä oli tapana vakuuttaa kuulijansa, palasi hän useasti saman puheen aikana, useasti pitemmänkin ajan kuluessa yhä uudestaan ja uudestaan tähän samaan ajatukseen, koettaen istuttaa koko puolueeseemme, kaikkien eturivin työläisten, kaikkien talonpoikien mieleen, että nimenomaan tämä on perustavin ja päätehtävä. Tämän ohessa Lenin osoitti, miten otamme jo ensiaskeleita siihen suuntaan, että neuvostotaloutemme ja arttelimme saisivat puolelleen talonpoikaisjoukkojen myötätunnon kansantalouden uudestirakentamisen asiassa. Puheessaan neuvostojen edustajakokouksen organisatio-jaostossa hän sanoi: „Me otamme vasta ensiaskeleita neuvostotalouksien saattamiseksi kiinteään yhteyteen talonpoikaisväestön ja kommunististen ryhmien kanssa“ (Kootut teokset XVI siv. 432).

Hän osoitti, että jos kommuunimme eivät pysty olemaan esimerkkinä niitä ympäröiville talonpoikaistalouksille, niin silloin ne eivät täytä tehtäväänsä.

„Talonpojalle, joka on ei ainoastaan meillä, mutta myöskin kaikkialla maailmassa käytännön mies ja realisti—hänelle on meidän annet-

tava konkreettisia esimerkkejä osoitukseksi siitä, että „kommuuni“ on kaikista parhain“, sanoi Lenin puheessaan „Työstä maaseudulla“ (K. t. XVI, siv. 151).

Mutta silloin oli meillä olemassa vasta yhteiskunnallistutetun suur-talouden ensioraat, ensimmäiset idut: nämä oraat ja idut olivat äärettömän mitättömiä ja Lenin suunnitteli, että on laskettava muutamia automaattiauroja pelloillemme, haaveili traktoreista, harrasti kaikkia pikkutoimenpiteitäkin talouden uudestijärjestämiseksi. Siihen aikaan hän katsoi, että:

„Me emme ole vielä suorittaneet tärkeintä, mikä on tehtävä: näyttää, että proletariaatti pystyttää suurtuotannon ja yhteiskunnallisen talouden niin että talonpoikaisto johdettai-siin sen kautta korkeimpaan talousjärjestelmään. Meidän on, todistet-tuamme ensin, että kykenemme val-lankumouksellisella järjestäytymi-sellä torjumaan riistettyihin kohdis-tetun väkivallan, se sama on mei-dän nyt todistettava toisellakin alal-la, luoden sellaisen esimerkin, joka vaikuttaisi ei vain sanoilla, vaan näyttäisi itse työssä laajoille talon-poikaisjoukoille ja pikkuporvarilli-sille aineksille ja muille, että kaksin-kertaisesti voittanut proletariaatti voi luoda kommunistisen järjestel-män, sen perustan“ (K. t. XVIII, 2 nidos, siv. 196).

Jo tällä kaudella asetti Lenin selvästi kysymyksen maan teollistut-tamisesta. On totta, että hän ei esi-tä tehtävää niin laajasti kuin me sen nyt jälkeempäin Leninin kuole-man jälkeen voimme asettaa, mutta hän teroittaa jokaisessa esiintymi-ssään, että ilman varojen kasaa-mista tätä siirtymistä ja hajallaan olevan teollisuuden uudelleen pystyt-tämistä, sen uusille perusteille, pal-jon korkeamman tekniikan pohjalle rakentamista, sähköistämisen perus-teille rakentamista varten,—ilman sitä emme selviydy sosialistisen uudestirakentamisen tehtävästä. Le-

nin näki, että näinä uudestirakentamisen alkuaikoina meitä vastassa on talonpoikaiston epäluottamus yhteiskunnallisen suurtaloutemme järjestämisyrityksiin nimenomaan sen tähden, että talonpojat ovat tottuneet siihen, että yhteiskunnallinen suurtalous—se on tilanomistajataloutta.

„Talonpoika ajattelee, sanoi Lenin että „jos kerran on suurtalous, niin se merkitsee, että minä olen taas batrakkii“. Tietysti se on virheellistä,—sanoi Lenin— mutta talonpoika vihaa suurtalous-käsitystä, muistaen, miten tilanherrat riistivät kansaa. Tämä tunne on järellä, se ei ole vielä kuollut“ (K. t. XVI, siv. 150).

Siksi Lenin vaati mitä voimakkainta yhteiskunnallistutetun talouden tunnetuksi tekemistä. Propagandaa ei sanoissa, vaan teoissa.

„Jos me ennen harjoitimme propagandaa yleisillä totuuksilla, niin nyt teemme me sen teoilla. Se on—myöskin saarnaa, mutta saarnaa teoilla—mutta ei joidenkin yli-ihmisten yksityistoimintojen mielessä, jota me niin paljon pilkkaamme anarkistien aikakaudella.“

Jotta jokainen neuvostotalous olisi esimerkiksi, mallina, jotta se voisi olla esimerkiksi jokaiselle talonpojalle, että se avustaisi talonpoikaa tavalla tai toisella täytyy kommuunin, —sanoi Lenin— „kehittyä siihen suuntaan, että kosketuksesta siihen muuttuisivat talonp. talouden ehdot, saaden sieltä taloudellista apua, ja että jokainen kommuuni, artteli tai osuuskunta osaisivat panna alun näiden ehtojen parantamiseksi ja käytännölliseksi ratkaisemiseksi, osoittaen talonpojalle, että se tuo näillä muutoksilla vain apua heille“ (K. t. XVI, siv. 397).

Me tiedämme, että heti kun olimme selviytyneet sotilaallisista vaikeuksista, asetti Lenin kysymyksen maamme sähköistämisestä. Hänen välittömän ohjauksensa alaisena on

tehty sähköistämissuunnitelma. Me voimme nyt ylpeydellä sanoa, että 10-vuotissuunnitelma tulee täytetyksi ei ainoastaan määräaikana, vaan tulee myös ylitetyksi. Nyt voimme jo asettaa paljoo laajemman rakennustyösuunnitelman sähköistämisen ja suurten sähköasemien rakentamisen alalla. Volhovstroilta siirryimme Dnjeprostroille. Dnjeprostroilta siirryimme lähivuosina Volgostroille. Lenin kuoli kuusi vuotta sitten, jolloin olimme juuri aloittaneet jälleenrakentamisen viisivuotiskauden. Olimme vasta saaneet ensimmäisiä saavutuksia sillä tiellä. Olihan teollisuutemme paljon jälessä sodan edellisistä normeista. Metalliteollisuutemme antoi Leninin, kuolinvuotena, v. 1924 noin 10—15 pros. sodanedell. teollisuudesta. Ja juuri näissä oloissa me ryhdyimme valmistamaan maatalouden sosialistisen uudestirakentamisen ohjelmaa, jonka toteuttamiseen kävimme seuraavina vuosina. Mutta kysymyksen maan sähköistämisestä, koneiden rakentamisesta ja sosialistisen teollisuuden johtavasta osuudesta osotti Lenin selvästi. Kansankomissarien neuvoston selostuksessa 20 p. jouluk. 1920 puhui hän lennokkaasti siitä, että:

„kommunismi on neuvostovalta plus koko maan sähköistäminen. Muuten jää maamme pikkutalonpoikaiseksi maaksi ja meidän täytyy tämä selvästi tajuta“ (K. t. XVII, siv. 217).

Puheessaan nuorisoliiton IV:ssä edustajakokouksessa v. 1920 Lenin viittasi siihen, että kommunistista yhteiskuntaa ei voi rakentaa kehittämättä teollisuutta ja maataloutta, ei vanhaan malliin, vaan uudempiäaikaiselle tieteelliselle pohjalle ja tämän perustana, sanoi hän, on sähkö. Vain silloin, „kun tapahtuu koko maan sähköistäminen, kun te tämän tehtävän omaksutte, vain silloin te voitte rakentaa itseänne varten sen kommunistisen yhteiskunnan, jota ei vanha polvi voi rakentaa“ (K. t. XVII, siv. 319).

Kominternin IV:ssä kongressissa hän myös painosti tätä ajatusta. Me tiedämme, sanoi hän, että „Venäjän pelastuksena ei ole ainoastaan hyvä sato talonp.-taloudessa,—se on vielä vähän“ (eräät toverithan sitoivat kaiken kohtalon tähän kysymykseen — tuleeko hyvä sato. — E. J.), „eikä ainoastaan kevyen teollisuuden hyvä tila, joka varustaa talonpoikaistoa kulutustarpeilla,—se on myöskin vähän“ (K. t. XIII, II nidos, siv. 95). Te näette, kuinka Lenin ruoskii niitä tovereita, jotka tähän puoleen kohdistivat pääpainon, kysymykseen sadosta ja kevyestä teollisuudesta. Lenin puhui: meille on välttämätöntä myöskin raskas teollisuus, tarvitaan useiden vuosien työ sen saattaamiseen hyvään kuntoon. Ilman raskaan teollisuuden pelastamista, ilman sen jälleenrakentamista me emme voi rakentaa sosialismia, me häviämme itsenäisenä maana yleensä, puhui Lenin. Sentähden puolue menetteli oikein asettaessaan kysymyksen raskaasta teollisuudesta ja sähköistämisestä iskutehtäväkseen. Meille on annettu lyhyet määräajat. Niin kansainvälinen kuin sisäinenkin tilanne vaativat, että menisimme nopeasti eteenpäin, että nopeasti toteuttaisimme suunnitelmat. Työläisten ja talonpoikain innostus vaatii sosialistisen uudestirakentamissuunnitelman toteuttamista ei 5:ssä vaan 4:ssä — kolmessa vuodessa,—sen innostus kulkee kokonaan leniniläistä linjaa, se on kehitetty, läpiajettu leninismin hengessä.

Lenin määritteli kommunismin työn tuottavuisuuden korkeimman muodon kehittämisen tehtäväksi, jolloin työväenluokka, vallattuaan valtiovallan, luo, työn tuottavuisuuden korkeinta tekniikkaa, hyväksikäyttävien työläisten vapaaehtoisien ja tietoisien yhtymisen yhteistyöskentelyn pohjalle. Ilman etumaista tekniikkaa ei voi olla kommunismia, ei voi olla puhettakaan kommunismista yleensä.

Lenin asetti kysymyksen sosialistisen vallankumouksen voitosta raskaan teollisuuden ja erikoisesti konerakennusteollisuuden kehityksen yhteydessä. Hän sanoi:

„Keskiparakas talonpoikaisto tulee kommunistisessa yhteiskunnassa vain silloin puolellemme, kun me olemme helpottaneet ja parantaneet hänen elämänsä taloudellisia ehtoja. Jos me vain voisimme huomenna antaa satatuhatta ensiluokkaista traktoria, varustaa ne bensiinillä, varustaa ne koneenkäyttäjillä (te hyvin tiedätte, että toistaiseksi tämä on vielä mielikuvitusta), niin silloin talonpoika sanoisi: minä puolustan kommunismia. Mutta tämän suorittamiseksi on ensin voitettava kansainvälinen porvaristo, on pakotettava se antamaan meille ne traktorit tai kohottaa työn tuottavuutta suuttamme siinä määrin, että me voisimme itse ne tuottaa“ (K. t. XVI, siv. 153).

Tämä merkitsee, joko me voitamme maailman porvariston, tai tulemme itse voitetuksi. Tähän sisältyy myöskin vastaus niille puolueemme arvostelijoille, jotka syyttivät meitä kansallisesta rajoittuneisuudesta, jotka puhuivat siitä, että Lenin muka ei ole lausunut ajatusta sosialismin rakentamisesta maassamme ilman koko maailman proletariaatin vallankumousta. Hän sanoi — joko niin, tain näin: joko meidän on itse annettava 100 tuhatta traktorinkäyttäjää, annettava bensiiniä ja silloin rakennamme itse, mutta jos emme osaa itse, niin silloin on vain yksi ainoa toivo — maailman vallankumouksen voitto. Lenin puhui suurena saavutuksena Kominternin IV:ssä kongressissa siitä, että kykenimme säästämään 20 milj. ruplaa ja sijoittamaan ne pääomarakennuksiin. 20 milj. ruplaa! Ja nyt me suunnittelemme 5-vuotissuunnitelman aikana sijoittaa pääomarakennuksiin kymmeniä miljoonaa ruplaa. Jokainen suurempi tehtaamme maksaa nyt 100—150 milj.

ruplaa. Tässä suhteessa meillä on nyt kerrassaan toiset mittasuhteet.

Kiirehtien eteenpäin, on minun sanottava, että me olemme suunnitelleet 5-v. suunnitelman mukaan rakentaa, laskea ulos jo toimivista ja rakenteilla olevista tehtaista 450 tuh. traktoria. Tällainen on eroavaisuus niiden vaatimattomien toiveiden välillä, jotka olivat silloin Leninillä, joiden vallitessa hän myönsi sosialismin voiton maassamme mahdolliseksi ja niiden jättiläisaskelien välillä, jotka me olemme Leninin kuoleman jälkeen harpanneet, nimenomaan siksi, että meidän tiemme oli oikea, se oli miljoonien ja taas miljoonien kokemuksilla tarkistettu.

Näin Lenin ajatteli elämänsä loppuun asti, näistä hän kirjoitti viimeisissä kirjoituksissaankin. Kirjoituksessa „Parempi vähemmän, mutta parempaa“ hän sanoi.

„Jos säilytämme talonpoikaiston johdon työväenluokan käsissä, niin saavutamme me ankaran taloudellisen säästäväisyyden hinnalla valtiossamme sellaisen mahdollisuuden, että pieninkin säästö varataan suurkoneteollisuuden, sähköistämisen kehittämiseen ja Volhovstroin ym. loppuunrakentamiseen.“

Ja nyt, jolloin meillä on pelloilamme noin 60 tuhatta toimivaa traktoria, jolloin meillä on perustettu ja perustetaan satoja kone-traktoriasemia, jolloin me rakennamme suuremmissa tehtaissa sellaisten monimutkaisten koneiden kuin kombainien valmistumista varten, on kysymys—kysymys siirtymisestä talonpoikaishävöksen, loppuun ajetun kaakin selästä, sähköhävöksen, traktorin selkään, —tämä kysymys ei ole kaukaisen tulevaisuuden kysymys, se ei ole pelkkä mielikuva. Lenin sanoi, se on sosialismi, jonka me sovellutamme jokapäiväiseen elämään synkimmänkin kylän talonpojan pellolla.

Tämän yhteydessä Lenin selitti, että ankaran säästäväisyyden tun-

nuslause ei silti ol lenkaan johda talonpoikaisen rajoittuneisuuden välttämiseen, kuten sen on voinut joku ymmärtää, — päinvastoin, ainoastaan juuri näin meillä on mahdollisuus päästä ei pientalonpoikaisen maan tasolle, eikä yleisen rajoittuneisuuden tasolle, vaan ylösnousevan suurkoneteollisuuden tasolle.

4. Kollektiiviset taloudet ja Leninin osuustoimintaohjelma.

Eräiden tovereiden mielestä ei Lenin kiinnittänyt tarpeellista huomiota neuvostotalouksiin, suuriin viljatehtaisiin, jotka ovat tulleet käytäntöön vasta Leninin kuoleman jälkeen. Minun on sanottava suoraan, että tässä asiassa, kysymyksen asettamisessa suurista neuvostotalouksista kuuluu Leninin kuoleman jälkeen suuri ansio tov. Stalinille. Oli paljon sellaisia tovereita, jotka vielä äsken epäilivät, että nimenomaan tämä tie, kansantalouden kiireellisen uudestijärjestämisen tie, sellaisten järjestöjen muodostamisen tie, kuten neuvostotalous „Gigant“ y. m. suuret neuvostotaloudet, kokonaisten piirien täyskollektivisoinnin järjestäminen tällä hetkellä, että tämä on valtatie sosialismiin. Meidän on puolueessamme täytynyt kestää raskas taistelu oikeistolaisia vastaan tässä kysymyksessä, jolloin he sanoivat, ettei tämä ole valtatie sosialismiin, että koll. taloudet ja neuvostotaloudet eivät anna lähivuosina välttämätöntä määrää tavaraa, viljaa, että meidän tulee vielä pitkän aikaa elää, niin sanoen kulakin armoilla. Oikeistolaiset sanoivat: „Maa kärsii viljanpuutetta ei sen vuoksi että koll. taloudet kehittyvät, vaan niiden kehittymisestä riippumatta.“ Tämä viljanpuute tulee kärjistymään, jos keskitämme kaikki maaseutupolitiikkamme saavutukset lähivuosina yksinomaan kollektivisoinnille saavutuksiin.

Kirjoituksessaan Työ- ja Puolustusneuvoston tehtävistä paikallisille

neuvostoelimille esitti Lenin toisessa kysymyssarjassa seuraavanlaisia kysymyksiä: „Maatalouden nousu: a) talonpoikaistalous; b) neuvostotaloudet, c) kommuunit, d) arttelit, e) osuuskunnat, f) yhteistalouden muut muodot“ (K. t. XIII, I osa, siv. 247).

Tietysti yksilöllisten talonpoikaistalouksien suuri, miljoonainen meri oli silloin huomion keskipisteenä ja eikä muuten olisi voinutkaan olla. Mutta heti „talonpoikaistalouden“ jälkeen asetti Lenin neuvostotaloudet ensimmäiselle tilalle. Ja kun puolue siirtyi neuvostotalouksien rakentamisen tielle, kun puolue alkoi rakentaa suuria vilja-tehtaita niin se seurasi juuri tätä Leninin ohjelmaa, joka asetti etutalalle neuvostotaloudet yhteiskuntatalouksien eri muotojen muodostamisessa.

Mitä Lenin ajatteli itse neuvostotalouksista? Pietarin läänin maa- ja metsätyöläisten kokouksessa pitämässään puheessa asettaa hän kysymyksen seuraavasti:

„Neuvostotalous asettaa tehtäväkseen opastaa maaseutuväestöä itsenäisesti valmistamaan ja muokkaamaan uuden järjestyksen yhteistyöjärjestyksen, jonka vallitessa ei voi syntyä uudelleen rikkaiden ryhmää ja sortaa köyhälistöjoukkoja, kuten on aina ennen tapahtunut, ja ei ainoastaan meidän maaseudullamme, mutta kaikissa vapaimmissakin tasavalloissa. Tiedätte aivan hyvin, kuinka paljon kyliin jäi keinottelija-talonpoikia, jotka sodan aikana hyötyivät satoja tuhansia ruplia, säästään kerenskejä (Kerenskin rahoja), laskeakseen ne uudelleen kiertämään ja riistääkseen köyhää talonpoikaa. Millä lailla tulee taistella tätä vastaan? Ei mitenkään muuten kuin siirtymällä yhteistalouteen“ (K. t. XX, II osa, siv. 220).

„Vain silloin“, — sanoi Lenin —, „kun me saamme talonpoikaiston luottamaan valtiotalouteen, vasta silloin voi sanoa, että olemme kulkeneet

vaikeamman osan tiestämme. Mutta me emme väisty Denikiniä ja Koltshakkia vastaan käytävän taistelun tieltäkään.“

Kuunnioittaen Leninin muistoa ja kääntyen taisteluun osallistuvien työtätekevien joukkojen puoleen, voimme sanoa, emme yhdeksikään minuutiksi, yhdeksikään tunniksi emme ole väistyneet tältä Leninin viitoittamalta tieltä.

Voiko siis, jos muistaa miten Lenin asetti kysymyksen neuvostotalouksista, asettaa Leninin osuustoimintaohjelma vastakkaiseksi tätä tietä talouden sosialistiselle uudestirakentamiselle, kuten tekevät oikeistolaiset, vedoten muka Leninin „poliittiseen testamenttiin“?

Oikeistolaiset vetoavat erikoisesti Leninin kirjoitukseen „Osuustoiminnasta“, jossa hän sanoi, että jo yksistään osuustoiminnassa on meillä kaikki ainekset sosialismin rakentamista varten. Meidän on ennen kaikkea mitä ratkaisevimmalla tavalla taisteltava Leninin osuustoimintaohjelman opportunistista käsittely-yritystä vastaan. Tämän ohjelman opportunistinen käsittely on seuraavanlainen: osuustoiminta on neuvostovallan aikana ainoa tie sosialismiin, jonka lisäksi jotkut rohkeimmat vielä asettaa kollektiiviset taloudet ristiriitaan osuustoiminnan kanssa. Mutta koll. taloushan on tuotannollinen osuustoiminnallistuttamisen muoto. Maataloudelliset koll. taloudet ovat osuustoiminnan muoto, joka kaikista syvimmin mullistaa talouden niin hankinta-, jako-, kuin kulutusosuustoiminnassakin. Tässä näkyy parhaiten proletariaatin vallankumouksellistuttava osuus, suuren sosialistisen koneteollisuuden johtava merkitys, tässä toteutuu proletariaatin ohjaava osuus kaikista selvemmin.

Nyt saavutetusta kokemuksesta näemme, miten proletariaatin osuus on kasvanut. Ne 25 tuh. henkeä, jotka me nyt lähetämme koll. talouksia järjestämään, työläisbrikaa-

dien osanottajat—se on pisara meressä verrattaessa työläisten suu-remmoiseen virtaukseen maaseudulle, työläisten joukkosiirtymiseen maaseudulle, siihen sos. talouden uudestirakentamistyöhön, joka meillä on edessä. Tämä on nimenomaan se täydellinen liitto suurten tehtaiden sosialistisen talouden, peltotalouden välillä, jolloin Pohjois-Kaukaasia, Ukraina, Keskinen Volga, Kesk. Mustanmullan alue, Ivano-Vosnesenskin piiri ja kokonainen sarja vielä äsken takapajuisia piirejä—siirtyvät täyskollektivisoinimisalueiksi, asettavat tehtäväkseen tulevan vuoden aikana suorittaa täyskollektivisoinimen loppuun. Tämähän merkitsee, että talonpoikaiston luottamus työväenluokkaan on valtavasti kasvanut. Kas tämän takia Leninin osuustoimintaohjelman asettaminen ristiriitaan kollektiivisen talouden ja suurten neuvostotalouksien kanssa on leninismmin vastaista. Sitä vähemmän on leniniläinen yritys selittää nyt järjestämämme kollekt. taloudet ei-sosialistisiksi likeyrityksiksi. Voi tietysti olla valhe-koll. talouksia, voi esiintyä myös kulakkien yrityksiä päästä näihin koll. talouksiin yksilöllisen rikastumisen tarkoituksessa ym. ym., mutta perustana on kuitenkin joukkojen valtava liike kansantalouden uudestirakentamiseksi, se on liikettä tiellä sosialismia kohden, vaikka vielä esiintyisikin horjumista sellaisten ihmisten keskuudessa, jotka eivät ole vielä täydellisesti vakuutettuja tämän tien oikeudesta. Mutta ei ole unohdettava: nyt he tulevat koll. talouksiin vasta sen jälkeen, kun me järjestimme suuren jättiläiskollektiivisen talouden, joka antoi jo ensimmäisenä vuotenaan noin 64,000 tonnia viljaa, sen jälkeen kun talonpoikaisto tuli vakuutetuksi yhteiskunnallistutetun suurtalouden paremmuudesta, silloin kuin he näkivät, että työskentely koneilla, traktoreilla, kombaineilla tuottaa

suuren helpotuksen talonpojan työlle, muodostaa koko työn toisenlaiseksi. Voiko väheksyä sitä, mikä nyt tällä alalla tapahtuu, jolloin ympäri maan järjestetään iskujoukkojen kokouksia ja nämä eivät ole ainoastaan iskuryhmiä,—vaan ne ovat iskujoukkoja, jotka ovat ottaneet tehtäväkseen maatalouden uudestirakentamisen. Tämä työläisten innostus tartuttaa talonpoikaisten joukot, jotka myöskin ryhtyvät leninismin sanansaattajiksi, sosialistisen uudestirakentamisen leniniläisen ohjelman käytännöllisiksi toteuttajiksi.

Voiko väheksyä sellaista tosiasioiden merkitystä, että tällä hetkellä pidetään talonpoikaiston kollektivisointikokoukset usein suurissa työpajoissa, kuten esimerkiksi Donin Rostovissa, Seljmastroilla (maatalouskonetrakennustehdas), Stalingradissa Traktoritehtaalla,—voimme olla näkemättä sitä valtavaa sysäystä proletariaatin johtavan osuuden voimistumiseksi, joka meillä nyt on käynnissä, nyt kun on kulu-
nut kuusi vuotta Leninin kuolemasta.

5. Rajoittamispolitiikasta kulakin luokkana hävittämiseen.

Juuri tämän tähden puolue, nojautuen saavutettuihin voittoihin, asetti itselleen sellaisen tehtävän, kuin täyskollektivisoinimen tempon ja vauhdin lisääminen: ohjelman toteuttaminen ei 5:ssä vuodessa, vaan 2—3 vuodessa, niin että vv. 1931-32 voisi piirien täyskollektivisoinimen suorittaa loppuun. Keskuskomitean mielestä on „meillä olemassa aineellinen pohja kulakkituotannon vaihtamiseksi koll. talouksien tuotantoon, voimakkaan eteenpäin menon pohja sosialistisen maanviljelyksen muodostamiseksi, puhumattakaan neuvostotalouksista, joiden kasvu ylittää kohta kaikki suunnitelmat. Jo sekin asiointila, että me voimme kiirehtää maaseudun kollektivisoi-

mista, tilanne, jolla on ratkaiseva merkitys SSSR:n kansantaloudelle, antoi puolueelle täydellisen perustan siirtyä käytännöllisessä työssään kulakkien riistopyrkimyksien rajoittamispolitiikasta kulakkien luokkana hävittämispolitiikkaan.“

Ehkä Lenin ei asettanutkaan kysymystä luokkien hävittämisestä siten, kun sen asettaa nyt puolueemme KK? Ehkäpä me tässä peräännyimme Leninin opetuksista? Viitataan vain muutamiin kohtiin Vladimir Iljitshin teoksissa todistaakseni, että tässäkin kysymyksessä me olemme kokonaan ja täydellisesti sillä tiellä, jonka Lenin meille osoitti. Kominternin II edustajakokoukselle agraarikysymyksestä esittamiensä teesien alkuperäisessä luonnoksessa Lenin kirjoitti:

„Sosialismin voiton kapitalismin yli, sosialismin voimistumisen voi laskea taatuksi vasta silloin, kun proletaarinen valtiovalta hävitettään lopullisesti kaikkinaisen riistäjien vastarinnan ja, taattuun itselleen ehdottoman varmuuden ja täydellisen alistuvaisuuden, järjestää uudelleen kaiken teollisuuden kollektiivisen suurtuotannon uusimmalle (sähköistämiseen perustuvalla) teknilliselle perustalle. Vain tämä antaa mahdollisuuden sellaiseen radikaaliseen apuun, teknilliseen ja sosiaaliseen, jota kaupunki antaa takapajuiselle ja hajanaiselle maaseudulle, jotta tämä apu loisi aineellisen perustan maanviljelys- ja yleensä maataloustyön tuotannon suuremmoiselle kohoamiselle, näin innostaen pikkumaanviljelijöitä esimerkin avulla ja henkilökohtaisella hyödyllä siirtymään suureen, kollektiiviseen ja koneelliseen maatalouteen“ (K. t. XX, II osa, siv. 404).

Te näette nyt: vain silloin kuin proletaarinen valtiovalta on hävitetty lopullisesti riistäjien kaikenlaisen vastarinnan ja taannut itselleen ehdottoman lujan ja täydelli-

sen alistumisen, ainoastaan silloin kuin se tämän tekee, voi se todellisesti uudestijärjestää taloutensa sosialistisille raiteille. Tämä on sellainen tehtävä, jota ilman ei voida nyt maataloutta kollektivisoida. Kulakit tulevat kaikki keinoin häiritsemään, vastustamaan ja kaikki keinoin yrittämään hajoittaa koll. talouksia sisältäpäin. Lenin asetti jo v. 1918 kysymyksen kulakin hävittämisestä terävästi. Julistuksessaan: „Toverit työläiset, käymme viimeiseen ratkaisevaan taisteluun“ Lenin sanoi:

„Luja liitto ja yhteys maaseudun köyhälistön kanssa, myönnytykset ja sopimukset keskivarakkaan kanssa, näiden kulakkien säälimättömän kukistaminen, näiden verenimijäin, vampyyrien, kansan nylkijäin, keinottelijain, jotka hyötyvät nählästä, kas siinä tietoisien työläisen ohjelma,—kas tässä työväenluokan politiikka“ (E. Jarosl. alleviivaus). Tässä on se, jota Lenin nimitti tietoisien työläisen ohjelmaksi, työväenluokan ohjelmaksi!

Ja IV nuorisoliittoedustajakokouksessa Lenin sanoi, että ilman tämän tehtävän suorittamista ei ole talouden sosialistinen uudestijärjestely mahdollinen.

„Jos talonpoika asuu erikoisella maatilkulla (palstalla) ja säilyttää itselleen liikenevän viljan, s. o. viljan, jota ei hän, eikä hänen karjansa tarvitse ja kaikki muut jäävät ilman leipää, niin silloin talonpoika muuttuu jo riistäjäksi.“

„Täytyy olla niin“—puhui Lenin— „että kaikki tekisivät työtä yhteisen suunnitelman mukaan yhteisellä maalla, yhteisissä tehtaissa ja yhteisen järjestyksen mukaan. Onko tämä helppo tehdä? Te näette, ettei tässä voi saavuttaa ratkaisua yhtä helposti, kuin oli tsaarin, tilanheran ja kapitalistin pois ajaminen. Proletariaatin täytyy kasvattaa, opastaa osa talonpoikia, vetää mu-

kaan työtätekevät talonpojat, niin että voitaisiin hävittää niiden talonpoikien vastarinta, jotka ovat rikkaita ja elävät toisten tarpeiden kustannuksella (K. t. XVII, siv. 322).

Kun me viime vuosina käyttimme pakkotoimenpiteitä viljakeinottelijoihin nähden, niin ajattelivat eräät, että se on perääntymistä leniniläiseltä tieltä, leniniläisistä neuvoista. Lenin ivasi ankarasti tämänlaisia käsityksiä pakkotoimenpiteisiin nähden proletariaatin diktatuurin kaudella. Mistä syntyi, sanoi hän, porvaristo?

„Porvaristo syntyy tavaratuotannosta. Tämän tavaratuotannon pohjalla talonpoika, jolla on satoja puutia liikaa hänelle tarpeetonta viljaa, eikä luovuta sitä työläisvaltiolle nälkäisen työläisen auttamiseksi, keinottelee sillä. Mitä tämä on? Eikö tämä ole porvaristoa? Eiköhän se tästä myöskin synny? Tässä kysymyksessä, kysymyksessä leivästä, niistä nälän tuskista, josta kärsii koko teollinen Venäjä, auttavat heitä ne, jotka syyttävät meitä perustuslain väärinkäytöstä. He piilottavat näiden sanojen taakse työläisten ja talonpoikien sopimuksen“. (K. t. XVI siv. 427).

Sitäkin enemmän: Lenin selitti, että taistelu leivästä on taistelu sosialismin puolesta. „Tuntuu“—sanoi Lenin,—„että tämä taistelu on vain taistelua leivästä, mutta itseasiassa se on — taistelua sosialismin puolesta“ (K. t. XV, siv. 342). Siksi toverit, ne päätökset, joita puolue on näinä vuosina hyväksynyt, ovat kokonaisuudessaan leniniläisiä päätöslausemia, jotka jatkavat Leninin asiaa. Olisihan vaikea käsittää, että Lenin ei 6 v. perästä sanoisi enää yhtään mitään meille. Lenin löysi jokaisessa uudessa vaiheessa uuden sanan, uuden tunnuslauseen. Kuusi vuotta on kulunut siitä, kun Leninin ääni sammui. Mutta puolue, kuten ennenkin, näkee Leniniltä ohjeet jokaisessa käänteessä. Ja se, mitä näiden kuuden vuoden ajalla on

tehty—se on uutta, joka on lähtöisin Leninin opin hengestä ja perusajatuksista.

6. Kapitalistinen pula ja vallankumouksellisen aallon nousu.

Pysähdyn lyhyesti vielä yhteen kysymykseen, — niihin muutoksiin kansainvälisessä tilanteessa, jotka myös osoittavat miljoonaisten joukkojen kokemuksen tarkistaman leniniläisen tien oikeaksi. Mitä sanoi Lenin kansainvälisestä tilanteesta viimeisissä kirjoituksissaan? „Kysymys on siitä, onnistummeko me pienen ja kääpiömäisen talonpoikaistuotantomme ja sen hajanaisuuden varassa kestäämään siihen asti, kunnes länsi-Europan kapitalistiset maat jouduttavat kehityksensä sosialismin.“ Mutta hän ei ollenkaan laskenut siten, että kysymys on ainoastaan siitä, että meidän on pakko odottaa. Päinvastoin hän asetti eteemme tehtävän, että me emme vain odottaisi sitä aikaa, jolloin näissa maissa „kypsy“ sosialismi, vaan että me rakentaisimme sosialistista taloutta.

„Taistelun kulku riippuu lopputähdessä siitä, että Venäjä, Intia, Kiina jne. muodostavat väestön enemmistön. Ja nimenomaan tämä väestön enemmistö kulkee viime vuosina sanomattomalla vauhdilla kohti taistelua vapautuksensa puolesta, niin että tässä suhteessa ei voi olla varjoakaan epäilyksestä minkälainen tulee olemaan koko maailman käsittävän taistelun lopullinen ratkaisu. Tässä mielessä on lopullinen sosialismin voitto täydellisesti ja ehdottomasti taattu“ (K. t. XVIII, 2 osa, siv. 137).

Sallikaa minun palauttaa mieleen tärkeimmät tosiasiat.

Ennenkaikkea siirrymme me Leninin kuoleman jälkeen „kolmannen kauteen“ jonka alku Leninin eläissä oli tuskin havaittavissa. Tänä aikana on esiintynyt kokonainen sarja suuresta merkityksestä olleita

tapahtumia, kuten Englannin kaivostyöläisten lakko ja Kiinan vallankumous. Sodan päätyttyä esiintyneen pulan jälkeen on meillä nyt uusi kapitalistinen pula, joka on paljoa syvempi merkitykseltään, pula joka alkoi Pohjois - Amerikan Yhdysvalloista ja joka nyt on tullut maailman pulaksi, ei ainoastaan teollisuudessa, mutta myöskin maataloudessa. Sen laajuus, sen syvyys ovat useissa suhteissa paljoa merkityksellisempiä kuin sodan jälkeisten pulien ja jokaiselle on selvää, että koko uuden sodan uhka kasvaa. Mutta on myös selvää, että Leninin kuoleman jälkeen on erityisesti viime vuosina tapahtunut kommunististen puolueiden järkkymätön bolshevisoituminen. Te varmaankin kuulitte tt. Cachinin ja Gottvaldin puheet, jotka pidettiin Tšhekkö-Slovakian ja Ranskan parlamentissa, kun nämä kommunistit heittivät taisteluhaasteen koko kapitalistiselle maailmalle, jolloin he sanoivat: „niin me opimme bolshevikkeilta, miten teiltä nujerretaan niskat“.

Tämä kommunististen puolueiden bolshevisointi, joukkojen vallankumouksellisen mielialan kasvu, osoittavat sen, että lähenee paljon laajemman liikkeen vyöry kuin se, mitä näissä maissa esiintyi sodan jälkeen, lähenee vallankumoustaistelujen uusi sarja. Paljon kypsyneempänä ja syvällisempänä tulee tämä uusi liike esiintymään myöskin siirto- ja puolisiirtomaissa. Meidän on sanottava, että se työ, joka on suoritettu maamme teollistuttamisen, talouden sosialistisen uudistarakentamisen hyväksi viime vuosien aikana, on parasta „propagandaa“, se on sosialistisen maailmanvallankumouksen voimakkain vipusin.

Viisivuotissuunnitelmamme vakuuttaa muiden maiden työläisiä enemmän kuin mikä muu tahansa. Mutta se ei vakuuta vain työläisiä, vaan se alkaa vakuuttaa myös Amerikan ja muiden maiden maatalous-

pulasta kärsiviä talonpoikiakin. He tulevat vakuutetuiksi siitä, että siirtyminen yhteiskunnallistettuun suurtalouteen on ainoa pelastuksen tie raskaasta asemasta. He näkevät, että kapitalismin vallitessa voidaan siirtyä vain kapitalistiseen suurmaatalouteen, joka tuhoaa, orjuuttaa talonpoikaiston miljoonaiset joukot.

Ainoa maa, jossa yhteiskunnallistettuun suurtalouteen siirtyminen on mahdollinen tuhoamatta miljoonia pieniä ja kääpiötalouksia, päinvastoin niiden kulttuurisen ja aineellisen aseman parantamisen tietä, se on—SSSR. Juuri tämän tähden päätöslauselmamme nostattavat taisteluun miljoonia, ei ainoastaan työläisiä, mutta myöskin miljoonaisia talonpoikaisjoukkoja.

Haluan loppulausunnossani vielä alleviivata sen, mikä meille on nyt suuresta merkityksestä. Ei ole epäilystäkään siitä, että havaitsemme proletarisen vaikutuksen kasvavan maamme sisällä. Proletariaatin johtava osuus kasvoi nimenomaan sen tähden, että me asetimme maamme teollistuttamistehtävät kaikessa laajuudessaan, samoin traktoriasemien ja kollektivisoimisen tehtävät. Kasvoi SSSR maailman merkitys, kuten maan, joka kulkee ylöspäin, kohoa, samaan aikaan kuin kokonainen sarja kapitalistisia maita, kapitalismin jättiläiset elävät toiveidensa sortumisen aikaa, menettäen toiveet uudesta kukoistuksestaan. Maamme teollistuttaminen—se on tärkein. Sen kasvua me emme voi, emmekä saa heikentää minuutiksikaan. Kollektivisointitemppo on ratkaisevin tässä asiassa. Kysymystä „kuka voittaa“ ei ole unohdettava. Vauhdin lisäämisellä ratkeaa kysymys, kuka voittaa tässä taistelussa—sosialistinen vallankumousko vai kapitalismi?”

Innostus, joka meillä nyt vallitsee, jolloin iskubrikaadeista siirryttiin ei ainoastaan iskuverstaasiin (työpaikkoihin), vaan tehtaakokonaisuudessaan siirtyvät iskujoukoiksi, se

innostus valtaa nyt talonpoikaisjoukot, siirtyy muiden työläisten ja työtätekevien talonpoikien keskuuteen ja tätä innostusta meidän on tehostettava kaikin keinoin, kehitettävä ja järjestettävä.

Kulttuurivallankumous, jota Lenin meille neuvoi, kehittyi lähi vuosina oikealla tavalla, ryhtyessämme ratkaisemaan perustehtäviä. Kulttuurivallankumous tällä hetkellä, — se ei ole ainoastaan lukutaidottomuuden hävittämistä vaan se on sitä, että me koulutamme satoja tuhansia kollektiivisten talouksien järjestäjiä, siirrämme maaseudulle kymmeniä tuhansia eturivin työläisiä. Kas tässä on todellinen, syvällisin kulttuurivallankumous.

Miljoonien kokemuksilla tarkistimme tähän mennessä Leninin osoittamaa tietä ja nyt asettuvat tälle tielle kymmenet ja sadat miljoonat kaikkialla maailmassa. Lenin sanoi erään kerran: Me ryömmimme kainalosauvojen varassa. Nyt meillä kasvoivat neuvostojen siivet. Ja meidän on huolehdittava, että nämä neuvostojen siivet kasvaisivat ei ainoastaan meillä, vaan myöskin muiden maiden proletariaatilla.

Me toimimme sosialismin jokapäiväiseen elämään, sanoi Lenin. Mutta se ei ole vielä kaikkialla siellä missä sen pitäisi olla. Ryhtykäämme työskentelemään kommunistisesti, leniniläisesti, niin että meillä olisi oikeus sanoa, että todellakin toimimme sosialismin kaikkialle jokapäiväiseen elämään.

Lopetan Leninin sanoilla, jotka hän on kirjoittanut Lokakuun vallankumouksen 4:ksi vuosipäiväksi. Hän kirjoitti:

„Antaa vaan kuolevan porvariston ja sen mukana laahustamaan pikkuporvarillisen demokratian koirien ja sikojen heitellä meitä kirouksilla ja ivalla neuvostojärjestelmän rakennustyöemme epäonnistumisista ja virheistä. Me emme

minuutiksikaan unohda sitä, että häiriöitä ja virheitä meillä on taloudellisesti ollut paljon ja tehdään paljon. Vielä ei päästä ilman epäonnistumisia ja virheitä tällaisessa uudessa, sellaisessa maailman historiallisessa uudessa asiassa kuin on ennen tuntemattoman valtiojärjestykseen muodostaminen. Me tulemme horjumatta taistelemaan puutteittemme ja virheittemme korjaamiseksi, vielä kaukana todellisuudesta olevien neuvostoperiaatteiden järjestämiseksi käytännössä. Mutta meillä on oikeus ylpeillä siitä, että meidän osaksemme on tullut juuri alottaa neuvostovaltion rakentaminen, aloittaa tällä uusi aika maailman historiassa, uuden luokan herruuden aika, luokan, jota riistetään kaikissa kapitalistisissa maissa, ja kulkea kaikkialla uuteen elämään, voittoon porvariston yli, proletariaatin diktatuuriin, ihmiskunnan vapautukseen kapitalismin ikeestä, imperialistisista sodista (K. t. XVIII, I osa siv. 366).

Me olemme oikeutettuja tekemään tämän ilmoituksen puolueen nimessä, johon kuuluu tällä hetkellä enemmän kuin milj. työläistä, jossa on noin 1,700,000 jäsentä. Näinä Leninin päivinä meidän puolueeseemme liittyi useampia kymmeniä tuhansia proletareja. Yksistään Moskovassa antoi enemmän kuin 10 tuh. työläistä anomuksen puolueeseen liittymisestä noin parin viimeisen viikon aikana. Puolueeseen, kuten ennenkin tulevat työläiset pitkäaikaiseen tuotannolliseen toimintaan osallistuneina, tulee parhain osa työväen luokasta. Kaikki maassamme pidetyt työläisten ja talonpoikain konferenssit ovat osoittaneet, että puolueemme ympärille kerääntyy koko työväenluokka, kaikki se parhain mitä meidän monimiljoonaisessa talonpoikaistossamme on, joka katkoo kahleitaan menneisyyden kanssa ja astuu sosialismin leniniläiselle tielle.¹

Puoluekoneiston uudelleen järjestäminen.

Neuvostoliiton Kommunistisen (b) Puolueen Keskuskomitean neuvottelukokoukseen tammikuun 13 p:nä osallistuivat kansallisten keskuskomiteain, alueiden, piirikuntien ja piirien edustajat. Kokouksessa kuultiin тов. Kaganovitshin selotus Neuvostoliiton Kommunistisen (b) Puolueen Keskuskomitean koneiston uudelleen järjestämisestä ja тов. Molotovin selotus neuvostojen uusista tehtävistä maaseudun laajan kollektivisoinnin yhteydessä. Jälkimmäinen kysymys käsiteltiin toistamiseen neuvostojen ja toimeenpanevien komiteain yleisvenäläisessä neuvottelukokouksessa, joka kutsuttiin koolle SSSR:n TPK:n presidiumin päätöksellä tammikuun 20 p:nä. Tämän kirjoituksen puitteissa tarkastelemme vain puoluekoneiston uudelleen järjestämistä bolshevististen järjestörakennepеруспериаatteiden valossa ja puolueemme tästä kysymyksestä antamien määräysten mukaan.

Neuvostoliiton Kommunistisen (b) Puolueen järjestö rakenne ei ole mihinkään määrättyyn, alati samanlaisena pysyvään kaavaan valettu. Sen peruseriaatteet: yhtenäisyys, keskitys ja kuri ovat perusteiltaan muuttumattomia, mutta käytännöllinen elämä luo kunakin ajankohtana sellaiset järjestömuodon puitteet, jotka parhaiten soveltuvat kunkin hetken taloudellisiin ja poliittisiin otteisiin. Tämä onkin eräs kaikkein huomattavimmista bolsheviikkipuolueen järjestö rakenteen erikoisuuksista.

Toisin on II Internatsionaalen sosialidemokraattisissa puolueissa. Niiden järjestö rakenne on enemmän tai vähemmän määrättyyn, kiinteään muotoon puettu, jollaisena se säilytetään kautta aikojen, ollenkaan katsoimatta siihen, kuinka sellaiset muodot palvelevat työväenluokan taistelun tarpeita ja vaatimuksia. Mutta sosialidemokraattiset puolueethan

eivät asetukaan etumaisen taistelujärjestön johtavaan asemaan proletariaatin diktatuurin pystyttämiseksi ja siksi ei järjestömuoto heillä näyttele mitään aktuaalia osaa. Se on vain ikäänkuin järjestöelämän pelkkä runko joukkojen yhteenliittämiseksi, järjestön, joka ei ole tarkoitettukaan taisteluelimeksi.

Venäjän bolsheviikkipuolueen luoja ja järjestäjä тов. Lenin, kirjoitti jo v. 1902 kirjassaan „Mitä tehdä“ puolueen järjestämistä suunnitellessaan siitä, millaista järjestötyyppiä työväenluokka tarvitsee Hän sanoi:

„Tarvitsemme vain sellaista järjestöä, joka turvaa sosialidemokraattiselle taistelujärjestölle välttämättömän joustavuuden, s. t. s. kyvyn viivastelemättä soveltautua mitä erilaisimpiin ja nopeasti vaihteleviin taistelu-ehdoin, taidon toiselta puolen välttää taistelua avoimella kentällä vihollisen suurta ylivoimaa vastaan, silloin kun se on koonnut yhteen kohtaan kaikki voimansa, mutta toiselta puolen osata käyttää hyväkseen tämän vihollisen hitautta ja hyökätä hänen kimppuunsa siellä ja silloin, kun se kaikkein vähimmän odottaa hyökkäystä“.

Puolueen joustavuudesta ja sen kyvystä osata nopeasti orientoitua kirjoittaa Lenin myöskin maailmansodan aikana. Hän osoittaa länsieuroopalaisille sosialidemokraattisille puolueille, että niiden on muututtava laillisista, julkisista järjestöistä illegaalisiksi, salaisiksi, maanalaisiksi puolueiksi voidakseen taistella porvaristoa vastaan. Näin kirjoitti hän järjestöstä ja sen joustavuudesta (II Internatsionaalen romahdus v. 1915):

„Ottakaamme nykyajan sotajoukko. Kas siinä yksi parhaimmista järjestöistä. Mutta se on hyvä vain siksi, että se on joustava ja kykenee antamaan miljoonille ihmisille yhtenäisen tahdon. Tänään

nämä ihmiset istuvat kodeissaan maan eri tahoilla. Huomenna annetaan mobilisointikäskeä ja he kokoontuvat määrättyille paikoille. Tänäpä he lepäävät juoksuhaudoissa, joskus lepäävät kuukausimääriäkin. Huomenna käyvät he toisessa järjestyksessä hyökkäykseen. Tänäpä he tekevät ihmeitä kuulilta ja shrapnelleilta piiloutuessaan. Huomenna he osoittavat ihmeitä avoimessa taistelussa. Tänäpä heidän etumaiset joukkonsa asettelevat miinoja maahan, huomenna he siirtyvät tuhansia virstoja eteenpäin ilmassa olevien lentäjien osoituksen mukaan. Sitä voi todellakin nimittää järjestöksi, kun miljoonat ihmiset saman päämäärän vuoksi, saman tahdon elähyttämistä vaihtavat kanssakäyntinsä ja toimintansa muotoa, vaihtavat paikkaa ja toimintatapojaan, vaihtavat työvälineitään ja aseitaan tilanteen muutoksen mukaisesti ja taistelun vaatimuksesta."

Järjestöllinen joustavuus, kyky järjestää nopeasti uudelleen rivinsä, siirtyminen maanalaisesta järjestömuodosta julkiseen ja päinvastoin säilyttämällä yhtenäinen johto, tahto ja toiminta, siinä puolueemme järjestön yksi perusominaisuus.

Puolueen poliittiset tehtävät määrittelevät kunakin ajankohtana puolueen järjestörakenteen muodot. Puolue on proletarin diktatuurin runko. Ilman puoluetta, sen johtavaa toimintaa ei voi olla proletariaatin diktatuuria. Puolue toteuttaa johtoaan taloudellisen rakennustyön alalla yleisten poliittisten ohjeiden kautta, ohjeiden, jotka antavat suunnan taloudelliselle toiminnalle, sekä kommunististen kaaderien kautta, jotka työskentelevät neuvosto ammatillisissa ja taloudellisissa järjestöissä.

Puolueemme taloudellista politiikkaa kontrolloi elävä elämä. Että tällä hetkellä on puolueen toteutta-

ma politiikka oikea, sen on käytäntö selvästi osoittanut. Se ankara taistelu, jota puolue on viime aikoina käynyt omassa keskuudessaan ilmenneitä vasemmisto- ja oikeistovirtauksia vastaan, on sitä karaissut ja terästänyt sen tosi-leniniläistä politiikkaa. Puolue on voittoisasti suoriutunut sosialistisen rakennustyön perusehtojen, maan teollistuttamisen ja maaseudun kollektivisoinnin puolesta käydyssä taistelussa. Ankara puolueen sisäinen taistelu mitä kärjistyneimmän luokkataistelun oloissa ja kulakkien vastarinta on karaissut ja koulinnut puoluekaaderin aktiiviset voimat ja nostattanut ne miljoonien köyhien talonpoikain johtoon.

Suuremmoisista saavutuksistaamme huolimatta on meidän tunnettava myöskin heikkoutemme varsinkin taloudellisen elämän johdon alalla. Ja, kuten Stalin on sanottu, "kysymys kaadereista on nyt sosialistisen rakennustyön ratkaisevin probleemi" ja siksi on päähuomio kohdistettava siihen. Jo XI puoluekokouksessa Lenin puhui siitä, että nyt kun meidän politiikkamme on oikea, on huomio keskitettävä ihmisiin, ihmisten valintaan. Tämä kysymys on nyt edessämme vieläkin kirkkaampana.

Keskuskomitean marraskuun pleenumissa hyväksyttiin joukko toimenpiteitä kaaderien valmistamiseksi. Päätösten perusajatus sisälsi sen, että meidän on valmistettava proletariaasia spesialisteja eikä tehtävä sitä vain siksi, että neuvostovalta tulisi turvatuksi proletariaisen luokkahengen omaavilla tekniikoilla, insinööreillä ja muilla spesialisteilla, vaan siksi, että viisivuotissuunnitelman toteuttaminen asettaa eteemme niin suuremmoisesta rakennustyön vauhdin, että sen läpäisemiseksi tarvitaan suuri joukko uusia kaadereita. Viisivuotiskaudella valmistetaan 2400 uutta teollisuuslaitosta. Tov. Kaganovitshin selostuksessa mainitaan, "että jo nyt on alettava hakea niihin laitoksiin työnjohtajia,

tirehtöörinä y.m. Jonkun sähköase-
man tirehtöörin tehtävänsä asetta-
minen on paljon vaikeampi kuin sa-
dan henkilön mobilisointi. Ihmisiä ei
pidä tutkia paperien eikä kysymys-
kaavakkeiden mukaan, vaan elävinä
ihminä. Jos me alamme tutkia
näitä eläviä ihmisiä, niin me rikas-
tumme ja turvaamme itsemme re-
serveillä. Ja tutkittuamme nämä
kaaderit tulee meidän järjestää hei-
dän valmennuksensa ja uudelleen
valmennuksensa. Opiskelu ja kaade-
rien valmistaminen tulee tapahtua
järjestelmällisesti, eikä käsityömäi-
sesti. Ihmisten tutkiminen ja
opettaminen siinä kaksi
tosiasiaa kaaderiproblee-
min ratkaisemiseksi.“

Miksi puoluekoneisto uusitaan.

Jo edellä mainittu kaaderien val-
mentaminen sekä maaseudun kolle-
ktivisoinnin nopea tempo vaativat
puoluekoneiston uudelleen järjeste-
lyä. Entinen puoluekoneisto ei voi-
nut riittävän hyvin ja tarpeellisella
joustavuudella suoriutua niistä mo-
nimutkaisista tehtävistä, jotka ny-
kyinen murroskausi asettaa puolueen
eteen. Vain ne, jotka eivät tunne
Bolsheviikkipuolueen järjestöraken-
teen perusperiaatteita, kyselevät
syytä koneiston uusimiseen. Ne taas,
jotka avoimin silmin seuraavat yh-
teiskunnallis-taloudellista kehitys-
tämme, ne pitivät välttämättömänä
uudelleenjärjestelyn. Esim. puolueen
johtavien elinten neuvottelukokouk-
sessa esiintyi yleisenä mielipiteenä
juuri elävästä elämästä esitettyjen
kokemusten pohjalla se käsitys, että
puoluekoneisto oli eräiltä osiltaan
muodostunut kehityksen esteeksi ja
kaipaa sen vuoksi uusimista. Sosia-
listisen järkipäristyttämisen tulee
luonnollisesti kuvastua myöskin puo-
luekoneistossa. Siis järkipäristyttä-
minen ja tarkoituksenmukaisuus—
siinä perussyy puoluekoneiston uu-
simiseen.

Puolueen Keskuskomitean päätök-
sessä 17/1—30 lausutaan tästä seu-
raavaa;

„Puolueemme Keskuskomitean ja
paikallisten puoluejärjestöjen koneis-
to on välttämätöntä järjestää uudel-
leen ennen kaikkea siksi, että rekon-
struointikauden aikana puoluejohdon
suuret ja monipuoliset tehtävät, vati-
ollisen, taloudellisen, puolue- ja kult-
tuurielämän kaikinpuolinen kehitty-
minen vaativat sitä. Kaaderien vali-
nta- ja valmistelutehtävä kaikkia toi-
minta-alojavarhien on astunut puolueen
eteen kaikessa terävyydessään rat-
kaistavaksi. Rinnan tämän kanssa
vaativat massojen oma-alotteisuuden
luova kehittyminen, iskuryhmät,
kollektivisointi, itsekritiikin laaja
vauhti ja puolueen sisäinen demok-
ratia puoluekoneiston työn jatkuvaa
parantamista ja uusien työmetoodien
ja muotojen järjestämistä paikka-
kunnilla. Keskuskomitea katsoo vält-
tämättömäksi K.K:n ja paikallisten
järjestöjen koneiston uudelleen jär-
jestämisen siten, että se voisi me-
nestyksellä ratkaista uudet, vakavat
tehtävät ja erikoisesti kaaderien
valinta-, jaottelu- ja valmis-
tustehtävät. Siksi on välttä-
mätöntä yksinkertaistuttaa ja su-
pistaa koneistoa ja määritellä sen
työtä toiminnallisten tunnusten mu-
kaisesti.“

Keskusjohdon uusi organisatiomuoto.

Puolueemme keskuskomiteassa oli
tähän saakka 9 eri osastoa, uudelleen
järjestelyn jälkeen jää vain 7. Kes-
kuskomitean kaavio on seuraavan-
lainen:

1. Organisaatio-neuvonta-
osasto, johon keskittyy koko puo-
lueen organisaatiotyön johto, puolue-
rakenteen kokemusten yleistäminen,
(itsekritiikin kehittäminen), paikal-
listen puoluejärjestöjen työn tarkas-
telu ja ohjaus, sekä välitön yhteys
niiden kanssa, tiedoittaminen, tilas-
toiminen ja puoluekoneiston kaade-
rien valinta ja jaottelu.

2. Jaottelu-osasto, johon keskittyy kaikkien hallinnollis-taloudellisten ja ammatillisten kaaderien valinta ja valmistelu, lukuunottamatta niiden työalojen kaadereja, joista K.K:n muut osastot pitävät huolta (propaganda ja kulttuuri-osasto, organisatio-instruktio-osasto y. m.).

3. Kulttuuri- ja propaganda-osasto, johon keskittyvät kulttuurisen rakennustyön johto, kansanvalistuksen, sanomalehdistön, marxilais-leniniläisen propagandan järjestely ja puolueen jäsenten aattellis-bolshevistinen kasvatus, kaaderien valinta ja jaottelu kansanvalistuslinjalla, valistuslaitoksissa, sanomalehdistössä, kommunistisissa yliopistoissa jne.

4. Agitatio- ja joukkokamppailujen osasto, johon keskittyvät joukko-agitatio, kaikkien joukkokamppailujen, niin lyhyt kuin pitempiä aikaistenkin järjestely (neuvosto- ja ammattiliittojen uusinta-vaalikamppailut, sosialistinen kilpailu, iskuryhmät, kollektiivisten sopimusten kamppailu, kustannushintojen alentaminen, työn tuottavaisuus, kollektivisoiminen, kylvökamppailu, viljanhankinta y. m.), erilaisten vapaaehtoisten järjestöjen toiminnan tarkkailu ja vastaavien kaaderien valinta ja valmistelu. Tässä osastossa on oma sektorinsa joukkotyöskentelyä varten työläis- ja talonpoikaisnaisten keskuudessa.

5. Keskuskomitean salainen osasto.

6. Hallinto-osasto.

7. Leninin Instituutti.

Lakkautetuksi tulivat siis K.K:n maaseututyön osasto ja naisosasto. Miksi nämä osastot lakkautetaan? Keskuskomitean määräyksessä lausutaan näistä seuraavaa:

„Kollektivisoinnisiikkeen kehittyminen, neuvostotalouksien järjestely, Maa-asiain Kansankomisariaatin muodostaminen, puolue- ja ammattiliittotyöntekijäin suuren joukon lähettäminen maaseudulle, työläisprikaa-

dien ja kultturiyhdistysten työn parantaminen voimistivat niin paljon järjestöllisiä yhteyksiämme maaseudulle ja liittivät kaupungin ja maaseudun kiinteään yhteistyöskentelyyn, tehden siten tarpeettomaksi jakaa kaikkea puoluettyötä erikseen kaupungissa ja maaseudulla. Tämän vuoksi lakkautetaan K.K:n maaseututyön osasto ja työn johtoa maaseudulla voimistutetaan K.K:n vastaavien osastojen taholta: puolueen sisäistälinjaa—organisatio-neuvonta, ja joukkokamppailujen linjaa—agitatio- ja joukkokamppailujen osastolla j. n. e.“

Maaseututyön osasto, joka oli muodostettu pääasiassa köyhälistöryhmien järjestämisestä varten ja osastoksi, joka yhdisti eri liittotasavaltujen kokemukset maatalouspolitiikassamme, kun ei ollut olemassa koko Liittoa käsittävää Maa-asiain Kansankomisariaattia, on tällä hetkellä tullut myös tarpeettomaksi maaseudulla parin viime vuoden aikana saavutettujen tulosten vuoksi. Nyt ei yksi osasto voi enää suoriutua maaseudun järjestämisestä. Koko puoluekoneiston tulee omalla linjallaan työskennellä kaupunkia ja maaseutua varten. Olemme tulleet ajankohtaan, jolloin räikeä ero kaupungin ja maaseudun välillä alkaa poistua, jolloin kaupunki ja maaseutu alkavat yhä enemmän ja enemmän lähettää toisiaan. Esim. kaupungissa suoritettavaa kollektivisointia on vaikea eroittaa maaseudun kollektivisoinnista ja siksi tulee tähän työhön kiinnittää kaikki puolueen, ammattiliittojen ja nuorisoliiton voimat.

Naisosaston lakkauttamisesta on Keskuskomitean päätöksessä sanottu seuraavaa:

„Katsoen siihen, että työskentelyllä työläis- ja talonpoikaisnaisten keskuudessa on tällä kaudella tärkeä merkitys, tulee sitä työtä suorittaa K.K:n kaikkien osastojen. Erikoista joukko-agitatiotyötä naisten keskuu-

dessa tulee jatkaa pääasiassa niiden joukkokamppailujen menestyksellisen toteuttamisen näkökannalta, joita puolue järjestää kaupungissa ja maaseudulla. Tämän vuoksi naisosasto järjestetään uudelleen naisten sektoriksi agitatio- ja joukkokamppailujen osastossa.

Naisosaston lakkauttaminen on kohdannut hyväksymistä sekä vastustusta. Useat ovat sitä mieltä, että naisosastot olisi voitu lakkauttaa aikoja sitten. Toiset taas ovat sillä kannalla, että työskentely naisten keskuudessa on saavuttanut niin valtavan vauhdin, että yksin naisosastojen voimilla on mahdoton sitä suorittaa. Siksi on työ järjestettävä niin, että puolueen kaikki osastot joutuvat tätä työtä suorittamaan. Naisosastot ovat kymmenvuotisen olemassaolonsa aikana suorittaneet suuremman työn työtätekevien naisten vetämiseksi neuvostoihin, ammattiliittoihin ja puolueeseen. Ja sen vuoksi, että nyt jo meillä alkavat naiset aktiivisesti osallistua kaikilla valtiollisen, taloudellisen ja puolue-elämän aloilla, katsotaan naisosastojen kehityksen päättyneen. Neuvostoissa työskentelee naisia 301,999, ammattiliitoissa 3,078,000, näistä tehdaskomiteoissa 56,608, alempaa ammattiliiton aktiivia on 290,000, puoluekomiteoissa naisten lukumäärä v. 1929 kohonnut 20,1%, v. 1927 vain 7,1%. Tietysti nämä lukumäärät eivät ole mitään riittäviä, mutta juuri siitä syystä tulee tällä hetkellä koko puolueen, sen kaikkien elinten työskennellä naisten tietoisuuden kohottamiseksi, heidän mukaan vetämiseksi. Tov. Kaganovits lausuukin selostuksessaan: „On aika jo alkaa vetää naisia mukaan ei vain naisina vaan kasvaneina, kehittyneinä ja täysivertaisina työntekijöinä ja me tiedämme että naisten keskuudesta on kasvanut jo satoja, tuhansia, sellaisia työntekijöitä, jotka eivät vähimmässäkään määrässä jää miehistä jälkeen.“

Delegaattikokoukset jäävät edelleen toimimaan, vieläpä Idän naisia varten, jotka ovat vasta päässeet yhteiskunnallisen elämän alkutaipaleelle, on kokeiltava eri toimintamuotoja. Ja tov. Kaganovitsh jatkaa: „Jos joku käsittää naisosastojen lakkauttamisen siten, että puolue kiinnittäisi täten vähemmän huomiota työskentelyyn naisten keskuudessa, ja tästä olisi tuloksena se, että jotkut alkaisivat syrjäyttää naisia, niin puolue on kyllin voimakas antaa ratkaisevan iskun tällaisille mielipiteille ja puolue kohottaa työskentelyn naisten keskuudessa samoin kuin nostokastoiminnankin rekonstruktiokauden vaatimuksia vastaavalle kannalle.“

Keskuskomitean entiset tilasto- ja tiedotus-osastot yhdistetään agitatio- ja neuvonta-osastoon.

Uutta järjestelytyötä vastaavasti tulee Keskuskomitean osastoille laadittavaksi uudet ohjesäännöt, minkä ohella on välttämätöntä kokonaan lopettaa osastojen omat teknilliset koneistot.

K.K:n osastot ja vastaavat sektorit suorittavat kaaderien valinta- ja jaottelutyötä ei ainoastaan kaaderien valintaa ja jaottelua silmälläpitäen, vaan ovat myöskin vastuussa niin teknillisten kuin johtavienkin kaaderien valmistamisesta ja niiden jatkovalmennuksesta. Sitäpaitsi tulee K.K:n osastojen, keskittymällä hallitseville kukkuloille, suuresti voimistaa johtoa tilasto- ja jaotteluosastoissa suorittamalla niissä ennakkovalmistelutyötä.

K.K:n neuvoja (instruktööri) laitoksen tulee myöskin erikoistua eri aloja vastaavasti siten, että yksi kolmas osa instruktööreistä (viisi, kuusi henkeä) käytetään yleisiä ohjaus- ja tarkastelutöitä varten.

Kaikki osastot soveltavat työnsä vastaavissa kysymyksissä K.K:n ohjeiden täyttämisen tarkastelun, yhdistämällä tämän työn K.K.K:n ja T.T.T:n työhön. Tämä koskee niin paikallisten järjestöjen, kulttuuri- ja

valistuskysymysten, kuin myöskin neuvosto-, talous- y.m. alojen työn tarkastelua.

Paikallisten järjestöjen tuli suorittaa koneistonsa uudelleen järjestely kahden viikon kuluttua K.K:n määräyksen jälkeen. Organisaatiohyro valtuutettiin suorittamaan uudelleen järjestely kaupunkien ja kyläpiirikomiteain koneistossa sekä puoluejatsheikoissa K.K:n uudelleen järjestelyä vastaavasti. Tätä järjestelyä on jo alettu suorittaa ja hakea niitä muotoja, jotka parhaiten vastaisivat kunkin työpaikan ja laitoksen vaatimuksia, samalla sopeutuen niihin yleisiin järjestöpuutteisiin, jotka keskusliemien taholta annetaan.

Jos tarkastelemme puoluekoneiston uudelleen järjestelyä järkiperaistytämisen kannalta, niin havaitsemme selvästi sen tarkoituksenmukaisuuden, mikä siitä on tuloksena. Vain jotkut esimerkit toteavat tämän. Kun esim. K.K:n organisaatio-jaottelu osasto käsitteli kaikkien eri alojen kaaderien valinnan ja kaiken alemman puolueuön järjestöllisen johdon, niin on aivan luonnollista, että parhaimmatkaan voimat eivät voineet suorittaa tätä työtä tarkoitustaan vastaavasti. Siksi K.K. jakoi esim. kaaderien jaottelun kaikkien osastojen kesken kunkin toiminnan mukaan. Sillä kukapa voisi paremmin määrittellä esim. toimittajat sanomalehtiin kuin se osasto, joka johtaa sanomalehdistön työtä. Tai kuka voisi paremmin valikoida instruktöörit ja toimitsijat tehtäviinsä, kuin se osasto, joka tuntee kunkin paikkakunnan olot ja tarpeet. Ja juuri tätä seikkaa silmällä pitäen on K.K suorittanut puoluekoneiston uudelleen järjestely.

Alue- ja piirikuntain uusiminen.

Leningradin Aluekomitean byron päätöksellä on alue-, piirikunta- ja piirikomiteain koneisto muutettu siten, että kaikissa likvideerataan kaksi osastoa: maaseututyön- ja nais-

osastot. Alue- ja piirikuntakomiteoissa muodostetaan neljä osastoa: 1) hallinnollis- taloudellisten kaaderien valmistus- ja jaotteluosasto, 2) agitatio- neuvonta- instruktio- osasto, 3) kulttuuri- ja propaganda- osasto ja 4) joukkotyön osasto. Sitäpaitsi jakaantuu kukin aluekomitean osasto useihin sektoreihin. Ensimmäiseen osastoon kuuluvat seuraavat sektorit: 1) Puolueen sisäisen rakenteen ja puoluekaaderien valintasektori, 2) tarkastus- ja instruktiosektori, 3) tiedotussektori 4) tilastosektori. Toiseen osastoon kuuluvat: 1) talous- ja liikennekaaderien sektori 2) maatalouskaaderien sektori, 3) ammattiliikkeen ja kooperatiivikaaderien sektori, 4) suunnittelu- ja hallinnollisten kaaderien sektori, 5) kaaderien luettelointi- ja reservien valmistussektori. Kolmannen osastoon kuuluvat: 1) kulttuuri- ja kansanvalistussektori, 2) propagandasektori, 3) sanomalehti- ja kirjallisuussektori, 4) kulttuurikaaderien sektori. Neljänteen osastoon kuuluvat: 1) puolue-, ammattiliitto- ja vapaaehtoisten yhdistysten joukkotyön sektori, 2) neuvostojen ja kooperatiivien joukkotyön sektori, 3) työläis- ja talonpoikaisnaisten sektori. Tämän rakennuksen ylimpänä huippuna on sihteeristö.

Piirikomiteain koneisto jakaantuu välittömästi sektoreihin. Entisten osastojen asemesta tulee kuusi sektoria. Minkä nimellisiä sektoreja kuhunkin piiriin tulee, se riippuu kunkin piirin erikoisuuksista. Puolueen aluekomiteain lähiajan tehtävänä on yleistää puolueen tehdasjatsheikkain kokemukset uudelleenjärjestämisestä ja laatia tuotantolaitoksille puoluekomiteain, kollektiivien, työpaikkajatsheikkain ja ryhmien uusi rakennekaava.

Puolueen alue-, piirikunta ja piirikomiteat tulevat epäilemättä uudelleen järjesteltynä olemaan paljon joustavampia, herkempiä ja kevyempiä. Ne tulevat ulottamaan toimin-

tansa pienimpiinkin työpaikkoihin, kaikkein alimpiin puolueryhmiin ja soluihin. Ohjaava työskentely tulee tapahtumaan entistä enemmän elävän yhteyden kautta kuin kirjallisten ohjeiden ja päätöslauseiden muodossa. Samalla kun puolueen alempien järjestöjen työn tarkastelu ja puolueen antamien ohjeiden toteuttaminen tulee asetetuksi huomattavasti korkeammalle tasolle.

Puolueen järjestö rakenne suunnitelma (sektoreineen).

Alempien puoluejärjestöjen taholta on jo viime vuoden kuluessa jonkun verran kokeiltu uusia työmetodeja ja muotoja. Niinpä on «Elektrosila»—niminen tehdas laatinut erikoisen kaavion uudesta sektorijärjestelmästä. Kun tämä kaavio esittää aika huomattavassa määrässä uutta ja tulenee joillain korjauksilla olemaan perustana tulevalle järjestörakennemuodolle, esitämme siitä muutamia piirteitä.

Mitä sektorijärjestelmä sisältää? Siitä joku sana.

Puoluekomitean yhteyteen järjestetään joitakin sektoreita, jotka johtavat työlaitoksen taloudellisen ja yhteiskunnallisen elämän eri aloja. Ensi tilalle asetetaan taloudellinen sektori. Sen tehtävänä on mobilisoida puolueaktiivi johtamaan taloudellisen työn eri aloja. Esim. kontrolloimaan kustannushintojen alentamista, johtamaan perusrakennustyötä ja johtamaan sosialistista kilpailua.

Sektori työskentelee kokonaan vapaaehtoisuuden perusteella. Puoluekomitean asettamat toverit kokoavat ympärilleen ryhmän tovereita, jotka omaavat taipumusta taloudelliseen työhön. Tämä ryhmä tutkii aineiston, kontrolloi puolueen ja hallituksen antamien direktiivien täyttämisen ja mobilisoi niiden täyttämiseen laajat työläisjoukot. Jos esim. tehtaan tulisi vuodessa alentaa kustannushintoja 10% ja tehtävä on täytetty vain puolella niin,

taloudellisen sektorin tulisi silloin tutkia syyt tehtävän puolitiehen jäämiseen, avustaa talouselimiä poistamaan ehkäisevät tekijät, ja mobilisoida tämän kysymyksen ympärille laajat työläisten ja puolueen jäsenten joukot. Joukkojen mobilisointi taloudellisten tehtävien piiriin tapahtuu yksinomaan tuotannollisten neuvottelujen kautta. Taloudellinen sektori asettaa toverit johtamaan tuotannollisten neuvottelujen eri alojen työtä (iskuryhmiä, yksilöllisiä ja ryhmäkilpailuja, keksintöjä, insinööri—teknillisen seksian työtä jne).

Suuri merkitys on myöskin sektorilla, joka huolehtii puolueen kasvusta ja työstä kandidaattien keskuudessa. Sen tehtäviin kuuluu puolueetoman aktiivin luettelointi, järjestelmällinen työ puolueeseen vedettävien kaaderien kanssa, kandidaattien kuorituksen, opiskelun tarkastus jne.

Puoluekomiteassa on myöskin sektori neuvosto—kooperatiivi aktiivia varten. Se johtaa työtä, tarkastaa ohjeiden täyttämistä, johtaa LSPO:n kunniapäällikkyystyötä jne.

Työlaitosten agitproptyö järjestetään kokonaan uudelleen. Työskentely saa nyt joukkoluonteen. Aikaisemman järjestelyn aikana tuli agitpropin tehdä kaikki yksin. Nyt sektoria johtava toveri kokoaa ympärilleen agitaktiivin, mobilisoi keskustelijat, selostajat ja valitsee agitatiotyöhön sellaiset henkilöt, jotka todella pitävät siitä työstä. Suunnilleen samalla tavalla järjestetään propagandasektori. Sektorin johtaja kerää vuoden alussa ympärilleen propagandatyöhön innostuneet toverit. Muodostaa vapaaehtoisuuden pohjalla vuoden varrella prikaadeja ajan vaatimien kysymysten mukaisesti. Jos esim. osanotto opiskelussa laskee, tai opiskelijat käsittelevät aineiston huolimattomasti, niin iskuryhmä tutkii syyt ja tekee omat käytännölliset ehdotuksensa.

Sektorijärjestelmän vallitessa on mahdollisuus kehittää yhä uusia ja

uusia työaloja. Sangen tarpeellista on sellaisten sektorien järjestäminen kuin esim. yhteyttä varten ulkomaalaisten kanssa, kaaderien valmistamista; vähemmistökansallisuuksien työtä varten y. m.

Suurissa työpaikoissa, joissa on useampia satoja kommunisteja, aiotaan järjestää useampia kollektiiveja pitäen silmällä tehtaan eri osastoja. Kollektiiveihin ajatellaan viittä sektoria: taloudellisen työn, puolueen kasvun ja kandidaattien keskuudessa työskentelyn, kulttuuri-elämäntapakysymysten, sanomalehti ja kirjeenvaihto, sekä tuotannollisten neuvottelujen sektori. Useissa Leningradin piirijärjestöissä näyttää alimmista puoluejärjestöissä sektorien luku vaihtelevan neljän ja yhdeksän välillä.

Työpaikkajatsheikkain työskentely muuttuu myöskin perinpohjin. Uuden järjestelmän aikana ne tulevat käsittelemään esim. tuotannollisia kysymyksiä joka päivä, kun ne ennen kuulivat vain selostuksia kerran kahdessa- kolmessa kuukaudessa. Näin päästään todella siihen, että niin puolue työ kuin työläisten taloudellistenkin kysymysten käsittely tulee laajojen joukkojen ulottuville. Kun tähän saakka pieni ryhmä, usein pari kolme ihmistä, johti työtä, niin nyt tulevat laajat puoluekaaderit vedetyksi työhön mukaan.

Sektorijärjestelmä antaa myös mahdollisuuden puolueaktiiville spesialisoitua jollekin määrätyle alalle. Ennen kaikkea se takaa puoluekoneiston joustavaksi ja sosialistisen rakennustyön tempoon sopeutuvaksi.

Edellä esitetyt puoluekoneiston uudelleen järjestämisen kaaviot ovat, sikäli kun on kysymys alemmista puoluejärjestöistä, vielä sangen ehdollisia. Mutta kuten jo edellä mainitsin, vastaa „Elektrosilan“ kaavio aika suuressa määrässä puolueemme Keskuskomitean suunnitelmaa ja pitää se siis suurin piirten paikkansa. Luonnollista ja bolshevistisen järjestöperiaatteen mukaista on tietenkin se, että vasta elävä elämä muovailee lopullisesti ne muodot, joihin puoluejärjestömme kiteytyy. Parhaillaan käydäänkin vilkasta mielipiteiden vaihtoa sanomalehdissä ja puoluekoneistossa kokeillaan samaan aikaan uudestijärjestelyä.

Nykyisenä murroskautena, jolloin kollektivisoinnin nopea vauhti siirtää maaseutua uusille, sosialistisille, raiteille ja kulakkien samoin kuin muidenkin kapitalististen aineiden hyökkäykset ovat kiivaimmillaan, on puoluekoneistomme joustavasti reageerattava tapahtumiin ja toimittava sen mukaan.

Lyyli Latukka.

Neuvostot uudessa etapissa.

Tov. L. M. Kaganovitshin puheesta koko Neuvostoliittoon käsitteänessä neuvostorakennus kysymyksistä pidetyssä neuvottelukokouksessa.

— Tällä hetkellä,—puhuu tov. Kaganovitsh,—neuvostojen toiminnan sisällön määrää kollektivisoinnin jättiläismäinen vauhti. Neuvostojen on kiinnitettävä huomionsa maaseudun sosialistiseen uudestirakentamiseen.

Puheet siitä, että neuvostot ovat tarpeettomia täyskollektivisoinnin piil-

reissä, johtuu neuvostojen tehtävien ymmärtämättömyydestä vallankumouksen kaikilla etapeilla, sen suuren historiallisen merkityksen käsittämättömyydestä, mikä niillä on ja mikä niillä täytyy olla, sekä niiden luonteen ymmärtämättömyydestä. Toiselta puolen tämä johtuu ilkeästä yrityksestä tarkistaa neu-

vostovaltion ja neuvostosysteemin perusteita.

Vladimir Iljitsh puhui neuvostoista mitä suurimpana voimana, joka antoi meille mahdollisuuden pystyttää proletariaatin diktatuurin. Kirjassaan „Pitävätkö bolshevikit käsissään valtiovaltaa?“ kirjoitti hän Lokakuun vallankumouksen aattona: „Jos vallankumouksellisten luokkien luova voima ei olisi luonut neuvostoja, ei proletaarinen vallankumous olisi ollut mahdollinen“. Jos kansan luova voima ei olisi luonut tätä järjestöä, joka antoi meille koneiston, joka antoi muodon proletariaatin liitosta talonpoikaiston kanssa, joka antoi meille paljon sisältävän muodon mobilisoida joukkojen aktiivisuus, ei proletaarinen vallankumous Venäjällä Leninin mukaan olisi ollut mahdollinen.

Se, joka ehdottaa nyt neuvostojen likvidoimista luullen, että vallankumous on päättynyt, se on oikea opportunisti, se luopuu proletariaatin diktatuurista.

— Kansalaissodan aikana—jatkaa тов. Kaganovitsh,—jolloin me järjestimme köyhälistökomiteoita, oli välttelyä neuvostojen likvidoimisesta ja niiden vaihtamisesta köyhälistökomiteoihin. Silloin asetettiin tämä kysymys luokkavoimien kehittämisen yhteydessä kansalaissodassa, taistelussa Lokakuun vallankumouksesta tointunutta kulakkia vastaan. Neuvostojen käytön asemasta uutena muotona, joka myöhemmin näyttelisi ratkaisevaa osaa, ajattelivat jotkut, että kulakkien likvidoimisen yhteydessä on poistettava myöskin neuvostot. Me taistelimme silloin päätävästi tätä vastaan ja jospa meillä maaseudulla ei olisi ollut kyläneuvostoja, emme me olisi kansalaissodasta voitokkaasti suoriutuneet. Neuvostot olivat silloin sinä työläisten ja talonpoikain välisen sotilaspoliittisen liiton muotona, jota toteutettiin kansalaissodan aikana.

Neuvostojen toiminnan elävöittämiskamppailu, joka aloitettiin v. 1924,

auttoi meitä todella laajentamaan neuvostovallan tukikohtia ja yhdistämään neuvostojen ympärille laajoja työläis-, köyhälistö- ja keskivarakkaiden talonpoikain joukkoja. Kansantalouden jälleenrakentamiskausi päättyi erittäin onnistuneesti kaupungeissa ja maaseudulla siksi, että vedimme mukaan laajoja joukkoja.

Tällä hetkellä tulee meidän korostaa, että kyläneuvostot ovat jääneet jällelle kollektivisoimisliikkeen tehtävistä, maaseudun sosialistisen uudelleen rakentamisen perustehtävistä.

Toimeenpanevan Keskuskomitean puhemiehistö julkaisi viime vuoden syyskuussa lentokirjansen, joka sisälsi suunnitelman kyläneuvostojen uudesta asemasta. Tässä suunnitelmassa oli selvästi sanottu, että „maatalouden alalla kyläneuvostot kokoavat batrakkien, köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikain joukkoja maaseudun sosialistiseen uudestirakentamiseen“. Suunnitelmassa oli terotettu kysymystä kollektivisoinimisesta ja neuvostojen tehtävistä sen yhteydessä. Tämä suunnitelma olisi meidän pitänyt perinpohjin käsitellä. Ikävä kyllä jää se vieläkin vain suunnitelmaksi ja käytännössä ei asia ole muuttunut. Neuvostot eivät ole kääntäneet huomiotaan kollektivisointiin. Ja miksi? Senvuoksi, että puolue- ja neuvostojärjestöjen huomio tähän kysymykseen on kokonaan riittämätön. Meidän täytyy suoraan sanoa: jos puoluejärjestöt eivät käy neuvostojen työn uudestijärjestelyn johtoon, niin ei siitä tule mitään. Neuvostojen elävöittämiskamppailussa me saavutimme suuria tuloksia siksi, että puolue tarttui asiaan ja työväenluokka puolueen ja neuvostohallituksen johdolla ryhtyi toimimaan.

Siirtyessään kuvaamaan nykyhetkeä ja puolueen politiikkaa maaseudulla, тов. Kaganovitsh sanoi, että me kulemme dialektisen kehityksen määräämää tietä: sotakommunismista vapaaseen tavaravaihtoon, sallimalla

kapitalisteja visseillä rajoituksilla. Väärin olisi ajatella, että kun me kerran sallimme Nepin, sallimme me myös kapitalismin rajattoman kehityksen. Jo aivan Nepin alussa rajoitettiin meillä kapitalismia yhdellä ja toisella tavalla. Mitä enemmän me menemme eteenpäin, sitä enemmän me sitä rajoitamme. Nyt siirrymme kulakiston rajoittamispoliitikasta sen luokkana likvidoimiseen.

Pienten, yksityisten talonpoikaistalouksien tukemisesta, tai kuten Iljitsh sanoi, „pienien ja kääpiötalouksien“ tukemisesta me siirrymme nyt maatalouden yhtenäiseen kollektivisointiin. Myrskyinen teollistuttamisprosessi on yhdistetty kylien myrskyiseen täyskollektivisointiin. Ilman teollistuttamista ei voi tapahtua kollektivisointia. Teollistuttaminenhan vaatii juuri kollektivisointia, sillä se ei voi saada tukipaikoikseen pieniä ja kääpiötalonpoikaistalouksia. On välttämätöntä tehdä jyrkkä käännös suuren sosialistisen maataloustuotannon raiteille.

Juuri tämän vuoksi meidän täytyy kääntää kaikkien järjestöjemme, myöskin kaupunki- ja kyläneuvostojen huomio tähän tehtävään.

Kaupukineuvostot eivät vielä näyttele sitä osaa, jota niiden tulisi näyttellä, kaupunkineuvostot eivät ole vielä tulleet proletariaatin voimien yhdistäväksi keskukseksi teollistuttamisen ja maatalouden kollektivisoinnin ympärille. Kaupukineuvostot työskentelevät hyvän järjestyksen aikaansaamiseksi, mutta niillä ei ole kaupungin sosialistisen uudestirakentamisen perspektiivejä, niillä ei ole suuntaviivoja omasta työstään kulttuurisen rakennustyön alalla. Jos kaupungissa sijaitsee suuri, 5—10 tuhatta työläistä käsittävä tehdas, jolla on koko liittoa käsittävä merkitys, niin huolehtiminen tästä tehtaasta lankeaa trustin johtajalle; puoluekomitea ei tästä asiasta paljon huolehdi, ja kun neuvoston tulisi kuulla selostuksia siitä kuinka edis-

tyy teollistamis- ja finanssisuunnitelman täyttäminen, kuinka edistyy työntuottavaisuuden kohottaminen, kustannushintojen alentaminen j.n.e.,—niin mitään tällaista ei tapahtu.

Kyläneuvostot, jotka myöskin työskentelivät huonosti ja jotka eivät täyttäneet tehtäviään kunnollisesti, osottautuivat kykenemättömiksi nopeasti soveltautumaan ja ehtimään mukaan kollektivisoimisliikkeen valtavan kasvun kanssa pääasiassa siksi, että batrakit ja köyhälistö eivät esittäneet niissä ratkaisevaa, aloitteentekevää osaa. Kollektivisoimisliikkeen johtoasemassa on tietysti proletariaatti. Batrakkien ja köyhien täytyy proletariaatin ja puolueen johdolla näytellä kollektivisoimisliikkeessä johtavaa osaa. Ja juuri ne neuvostot, joissa osottautui olevan enemmistö keskivarakkaita, joissa työntekijät olivat heikkoja, joita me ohjasimme oikein huonosti, eivät suurimmassa historiallisessa käänteessä, käännöksessä maatalouden sosialistiseen uudestirakentamiseen, olleet tehtäviensä tasalla.

Edelleen тов. Kaganovitch esitti paljon tosiasioita kyläneuvostojen käytännöllisestä työstä. Nämä tosiasiat ovat kootut neuvostorakennus- ja oikeusinstituutin erikoisesta luettelosta, joka oli jaettu neuvotelukokouksen osanottajille.

On sarja tosiasioita,—puhui тов. Kaganovitch,—jotka osoittavat, että eräät neuvostot ovat jo päässeet sisälle kollektivisoimiskysymykseen. Armaviirin piirissä on erään kyläneuvoston johdolla tehty suuremmoinen työ sosialistisen kilpailun järjestyksessä: suoritettu inventaarion yhteiskunnallistuttaminen, tehty sopimuksia y.m. Tsheljabinskin piirissä on myöskin sosialistisen kilpailun järjestyksessä kyläneuvosto tehnyt paljon sopimusten aikaansaamiseksi, järjestänyt kaksi maatalousarttelia sekä osaston kuudesta traktorista. Tällaisia tosiasioita kyläneuvostojen hyvästä työskentelystä on Neuvos-

toliiton eri piireistä. Niitä on myös täyskollektivisoinnspiirin ulkopuolelta. Esim. Vjatkan kyläneuvosto Habarovskin piirikunnasta, järjesti asukkaiden toivomuksesta kulutusyhtymän ja seuraa tarkasti sen työtä. Se järjesti myös lääkin-täpункtin, ja piirikunta on aikonut järjestää myös kätilöpункtin. Kaikki nämä ovat esimerkkejä kyläneuvostojen hyvästä työskentelystä,—jollaisia neuvostoja, totta kyllä, on vähän.

Mutta saavutuksista puhuessamme emme saa heikentää huomiotamme puutteisiin, vaan on mitä voimakkaammin korostettava epäkohtia.

Keskeisimpänä on kysymys siitä, että kyläneuvostot eivät ryhtyneet kollektivisoinnin johtoon ja kun kollektiivisia talouksia jo muodostui, niin kyläneuvostot eivät tiedä mitä niille tehdä. Miksi ilmeni puheita kyläneuvostojen likvidoinnista? Siksi, että kyläneuvostot eivät hyökänneet, vaan perääntyivät. Kyläneuvostot eivät tehneet mitään, mutta kollektiivisia talouksia muodostui ja ne alkoivat työnsä. Tulok-sena oli se, että kyläneuvosto menetti huomattavan osan asemistaan, joita sillä oli, valloittamatta uusia. Ja kollektiivisissa talouksissa kehitty sellainen mieliala, kuin ei meillä olisikaan tarvis kyläneuvostoja. Pää-töslauselmassa meidän täytyy sanoa tiukasti, että kysymys kyläneuvostojen likvidoinnista ei kaipaakaan väit-telyä. Täytyy sanoa, että kysymys kyläneuvostojen likvidoinnista neuvostovaltiossa ei kaipaakaan väittelyä, ja se, joka esiintyy kyläneuvostojen likvidoinnin puolesta, se repii rikki proletarisen diktatuurin perusteita.

Mutta ei riitä se, että laki kieltää väittelyn kyläneuvostojen likvidoinnista. Täytyy toteuttaa tämä laki siten, että kyläneuvostot ehdottomasti tietävät mitä tehdä ja miten tehdä. Tätä kysymystä ei saa ratkaista vain määräyksellä.

Mikä on neuvostojen tehtävä? Maa on meillä kansallistutettu. Neuvos-

to---on valtiovallan elin. Maan isäntänä, määrääjänä, on valtio kokonaisuudessaan. Ei minkäänlaisella kollektiivisen talouden hallinnolla ole oikeutta ilman kyläneuvostoa jakaa maata.

Sitten, suunnitelmat ja aktiivinen työskentely. Jos sanomme yksinkertaisesti, että kyläneuvosto tarkastaa suunnitelmat, antaa ohjeet y.m., on se tietysti hyvä. Kyläneuvoston tulee tarkistaa suunnitelmat, ja kollektiivinen talous katsoo että sekuuluusuurastaan sen velvollisuuksiin. Nyt harkitsemme kollektiivisessä taloudessa, tuotannollisessa neuvottelussa harkitsemme ja sitten vielä kyläneuvosto harkitsee. Tässä on määrättävä jonkinlainen järjestys. Minkälainen? Kollektiivinen talous ei saa luottoa ilman kyläneuvoston vahvistusta. Siinä kyläneuvostolle vaikutuskeino.

Siementen karjalle syöttäminen, vaihtaminen puhdaslajisiin, siementen luotolle anto j.n.e.—näitä kysymyksiä täytyy kyläneuvostojen asiallisesti valmista ja antaa niissä tukeaan. Ne ovat kollektivisiin talouksiin nähden valtion elimiä. Kas silloin talonpoika tulee pitämään arvossa kyläneuvostoja, silloin hän tulee tuntemaan, että hän saa aineellisia etuja ei yksistään kollektiivisen talouden välityksellä, vaan kyläneuvoston kautta, joka on valtion elin.

Kaikkein monimutkaisin ja kaikkein vaikein kysymys on hyvän järjestyksen, asuntojen, klubien, koulujen, sairaaloiden j.n.e. järjestäminen. Näihin asti on päätös siitä, että tehtaajat osoittavat avustusta syrjäseutujen kyläneuvostoille jäänyt toteuttamatta. On rakennettava asuntoja. On rakennettava sairaaloita. Kenen ne täytyy rakentaa? Kollektiivisen talouden hallinnon vaiko kyläneuvoston? Tietysti kyläneuvoston. Nehän huolehtivat kylän hyvinvoinnista, nehan huolehtivat sähköistämisestä. Viiden vuoden kuluu-tua, mutta mahdollisesti aikaisemminkin on osa maaseutua ja ky-

liä sähköistetty. Neuvostotalouksien ympärille tullaan rakentamaan uusia kaupunkeja. Meidän eteemme avautuvat mitä suurimmat perspektiivit. Juuri tämän täytyykin muodostaa kyläneuvostojen työ-ainehiston.

Kyläneuvostot tulevat saamaan oman budgettinsa ja täytyy ajatella kiinteästi näiden budgettien tulo-puolta.

Lopuksi kysymys kaadereista. Me lähetämme 25,000 työläistä kollektiivisiin talouksiin. Valmistamme heitä työskentelyä varten kollektiivisissa talouksissa. Mutta jos kollektiivisessa taloudessa tulee olemaan moskovalainen proletaari ja kyläneuvostossa istuu entinen kirjuri, niin tietysti eivät minkäänlaiset päätöslauselmat ja puheet auta. Meidän on asetettava kysymys kaadereista kyläneuvostoja varten. Tähän asti on erittäin vähän tähän suuntaan toimittu. Toimeenpanevan Keskuskomitean yhteyteen järjestettiin kursit 300 hengelle, mutta alueet ja piirikunnat jätettiin huomioon ottamatta. Kului kahdeksan kuukautta Neuvostojen edustajakokouksesta ja me valmistimme vain 1000 henkeä. Mikä häpeä!

Kysymys kaadereista on meidän viipymättä ratkaistava. Tulee järjestää sosialistinen kilpailu alueitten kesken. Piirikuntia, jotka eivät ole tehneet mitään tällä alalla tulee häväistä sanomalehdissä. Piirikuntien toimeenpanevain komiteain puheenjohtajien, jotka eivät kahden viikon ajalla järjestä kursseja alemmille toimitsijoille, kuvia tulee julkaista lehdissä ja kirjoittaa heistä: „kas tässä puheenjohtaja, joka lyö laimin neuvostojen työn parantamisen, joka ei järjestänyt kursseja, joka on byrokraatti ja ajattelee vain itseään“.

Jos me asetamme kysymyksen kaadereista vanhaan tapaan, niin kaikki osoittautuu turhaksi. Kas siksi pitäneet ja tuleekin suorittaa uusi mobilisointi: 240,000 kaupunkineuvoston jäsenestä erottaa 10,000 henkeä kyläneuvostojen tiliin. Opettai-

simme heitä puoli vuotta taikka käytäisimme kolmen kuukauden kurssit ja lähettäisimme [maaseudulle.

Kysymys köyhälistön järjestämisestä on edessämme kaikessa terävyydessään. Jotkut toverit puhuvat kun kerran köyhä ja keskivarakas ovat menneet kollektiivisiin talouksiin, niin se merkitsee sitä, ettei siellä tarvitse järjestää köyhälistöryhmiä, eikä yleensä kyläneuvostossa tarvitse köyhälistöryhmiä järjestää. Näin ei saa puhua. Kyläneuvoston tulee järjestää köyhälistö-batrakiryhmä perustuekseen, työnsä kehittämisen perustaksi.

— Mitä on kollektiivinen talous: onko se pikkuporvarillisen tai sosialistisen tyyppin talous? Tähän kysymykseen antoi tov. Stalin vastauksen puheessaan marxilaisten agraarikkojen kokouksessa: se on ehdottomasti sosialistisen talouden tyyppi. Mutta merkitseekö se sitä, että kollektiivisissa talouksissa ei ole pikkuporvarillista psykologiaa, että keskivarakas heti kollektiiviseen talouteen tultuaan muuttuu toiseksi? Merkitseekö se sitä, ettei kollektiivisissa talouksissa tule olemaan luokkataistelua? Luokkataistelua tulee olemaan, mutta se saa uusia muotoja. Kulakki tulee vaikuttamaan kollektiivisten talouksien elämään ja työhön monella tavalla, sukulaisten ja naapurien kautta (tarkoitaa sukulaisia entisen yhteiskunnallisen aseman mukaan). Me emme saa tässä kysymyksessä rakentaa minkäänlaisia idyllejä, minkäänlaisia illusioneja, vaan tulee kollektiivisissa talouksissa todella liitos keskivarakkaan kanssa lujittaa sen vanhojen tottumusten uudelleen muokkaamista, nojautumalla köyhien ja batrakien ydinjoukkoon.

Tältä näkökannalta katsottuna, kun meillä on ihmisiä, jotka puhuvat kulakkien likvidoimisesta, nämä ihmiset, ensiksi eivät ota huomioon kyläneuvostojen merkitystä esiintymällä periaatteettomasti ja toiseksi, he heijastavat itsestään proletariaa-

tille ja proletariaatin diktatuurille vierasta ideologiaa.

Esittämällä joukon kirjeitä ja otteita sanomalehdistä, jotka puhuivat „neuvostovallan kuolemisenestä täyskollektivisoinnin piireissä“, tov. Kaganovitsh puhuu, että sellainen on tyhmää, eikä kestä minkäänlaista kritiikkiä.

Meidän tämän päivän tunnuksenamme on ei proletariaatin diktatuurin heikentäminen, vaan lujittaminen. Me lujitamme proletariaatin diktatuurien elimiä, me lujitamme niitä joukkojen itsetoiminnan kehittämisen uusilla muodoilla, sosialistisella kilpailulla, iskurymillä ja kollektivisoimiseilla.

Kulakkien likvideeraamisen tunnusta ei saa käsitellä tunnuksena, jonka me toteutamme parissa kuukaudessa. Tämä prosessi on erittäin vaikea ja ankaraan taisteluun yhdistetty. Se on sidottu taisteluun talonpoikaiston perusjoukoista. Se on sidottu taisteluun kulakkien neuvostovastaisen liikkeen johtajia vastaan.

Juuri siksi meidän tulee päätös- lauselmassa kyläneuvostojen tehtävistä sanoa lujemmin ja lyödä lujemmin likvidaattoreita. Juuri siksi, että tämä liike tulee alhaalta tulee meidän suoraan sanoa, että se kollektiivinen talous, joka ajattelee rau-

hallisesti likvideerata kyläneuvostot, se palvelee kulakkien asiaa ja kääntyy neuvostoja vastaan. Niin tulee sanoa.

Meidän tulee käytännössä parantaa työskentelyä ja sen vuoksi meidän tulee suorittaa neuvostojen uusintavaalit eikä suorittaa niitä mekaanisesti. Siitä on nyt kysymys. Muistakaa, että me aloimme neuvostojen elävöittämiskamppailunmyöskin osatunnuksilla, tunnuksilla yksityiskohtien korjaamisesta. Eikä se tapahtunut sattumalta. Se oli käytännöllinen lujittamistunnus, se oli joukoille osoitus siitä, että me emme leikittele. Neuvostojen uusintavaalit, joita me nyt suoritamme eivät ole tavalliset uusintavaalit, vaan, sanoisinko, ne ovat kelvottomien ihmisten puhdistamista, ihmisten jotka ovat osoittautuneet mahdottomaksi suoriutumaan uusissa tehtävissä, niiden pois puhdistamista, jotka eivät luonteensa vuoksi, toimintansa laadun vuoksi tai vihamielisyydestä sovellu uusiin tehtäviin. Jos me puhdistamme valtiokoneistomme kokonaisuudessaan, niin meidän täytyy suorittaa uusintavaalikamppailu siten, että se ei olisi tavallinen, mutta todella vapauttaisi neuvostot kelvottomista, tarpeettomista ja nykyiseen työhön kyvyttömistä aineksista.

Viron taloudellinen asema ja sen Neuvostoliiton vastainen toiminta

Kuluneen vuoden 9 ensimmäisen kuukauden aikana Viron ulkomaankaupasta esitetyt numerot osoittavat maan taloudessa tapahtuneen hyvin tärkeitä muutoksia:

Tuonti on tosin vähentynyt vain 94,74 milj. kruunusta v. 1928 94,36 milj. kr: uun, mutta vienti sen sijaan on alentunut 87,01 milj. kr: uun, ollen edellisenä vuotena vastaavana aikana 96,37 milj. kr. Koko 9 kk. kauppavaihto oli v. 1929 181,47 milj., edellisen vuoden 191,11 milj. kr. vas-

taan. Kun kauppabalanssi edellisenä vuonna oli aktiivinen 1,63 milj., niin oli se vuonna 1929 9 kk. aikana passiivinen 7,35 milj. kr. Eri tavaralajien välillä jakaantuu tuonti seuraavasti:

	1928	1929
Elävät eläimet	0,11	—
Nautinto- ja elintarpeet	25,64	29,70
Raaka-aineet ja puolivalmis-		
teet	25,37	23,72
Valmiit tuotteet	43,32	40,22
Jalot metallit ja -kivet	0,30	0,72

yhteensä . . 94,74 94,36

Toisessa ryhmässä muodostavat jauhot ja vilja huomattavimman osan, johtuen se maassa sattuneesta kadosta. V. 1928 tuotiin niitä 9 kk. aikana 13,15 milj., nyt 18,1 milj. kr. arvosta. Edelleen on sokerin tuontiko-
honnut 17,234 tonnista 20,610 tonniin. Raaka-aineista ja puolivalmisteista on vähentynyt raakanahkojen ja puuvillan tuonti. Varsinkin on huomattava teollisuustuotteiden tuonnin väheneminen. Kutomateollisuuden tuotteita tuotiin 10,31 milj. kr. edestä edellisen vuoden 12,30 milj., samoin metallituotteiden 3,35—4,05 ja kivennäistavarat 1,36 ed. v. 2,06 milj. kr. vastaan. Sen sijaan kohosi paperituotteiden tuonti tullin niistä alennuessa. Koneiden tuonti on pysynyt jotenkin samalla tasolla kuin edellisenäkin vuonna.

Vientinumerot osottavat seuraavia muutoksia:

	1928	1929
Elävät eläimet	1,32	0,40
Nautinto- ja elintarpeet . . .	36,72	32,46
Raaka-aineet ja puolivalmisteet	29,48	27,39
Teollisuustuotteet	2,38	26,76
Jalot metallit ja -kivet . . .	0,47	—
	96,37	87,01

Vienti osottaa siis laskua kaikilla aloilla. Voin vienti on kyllä määrällisesti kohonnut 9,095 tonnista 9,125 tonniin, mutta sen arvo on alentunut 26,17 milj. kr:sta 2,42 milj., kun sen sijaan perunain vienti on miltei kokonaan lakannut (0,85 vastoin 3,40 milj. kr.). Kolmannessa ryhmässä on huomattavin puntavaran viennin alentuminen 15,56 milj. kr:sta 12,07 milj. Sen sijaan on selluloosan vienti kohonnut 3,07 milj. kr:sta 4,66 milj. kr. ja pellavan vienti 6,61 milj:sta 6,8:aan. Puuteollisuustuotteiden vienti on laskenut 4,43 milj:sta 3,98 ja paperituotteiden 5,62 milj. kr:sta 4,87 milj. Teollisuustuotteista on kutomateollisuuden tuotteet kohonneet 13,62 milj:sta 15,12 miljoonaan.

Pääsyynä näihin muutoksiin mainitaan v. 1928 sattunut kato, joka

pakoitti tuomaan enemmän viljaa ulkoa ja vähentämään perunain ja voin vientiä ja siten välillisesti aiheuttivat ostokyvyn vähenemisen ja teollisuustuotteiden tuonnin vähentämisen, edelleen lainanannon supistamisen ja eräiden vientialojen taantumisen. Kuluvan vuoden hyvän sadon sanotaan kyllä syksyllä kohotaneen jo väestön ostokykyä ja siten aiheuttaneen liike-elämän vilkastumista, mutta maksukyvyn alaisuus on kuitenkin saattanut monet liikkeet vaikeaan pulaan, joka ilmenee vielä protestiin meneiden vekselien suuressa luvussa.

Tässä saksalaisen teollisuus- ja kauppalehden tiedonannossa esitetään Viron taloudellinen pula vain tilapäisenä vuoden 1928 kadosta johtuneena. Asianlaita ei ole kuitenkaan niin. Baltialaisista maista on juuri Viron talous ollut koko sen itsenäisyyden aikana alituisen pulan ja uudelleen järjestelyn alaisena. Ne suuret tehtaot, jotka ennen työskentelivät Venäjän tilauksia varten, eivät ole nyt kyenneet saamaan itselleen riittäviä markkinoita. Ne olivat liian suurpiirteisiä niin pienen maan tarvetta varten. Suomen kapitalismin tavoin ovat ne eräillä aloilla voineet jossakin määrässä kilpailla markkinoilla siten, että työväen elintaso on painettu äärimmäisen alas. Siten valittavat ruotsalaiset kutomatehtailijat, että Viron neljän yhtyneen kutomatehtaan kilpailu on Ruotsissa aivan ylivoimainen. Neljällä virolaisella tehtaalla on yhteensä kehriä 610,000 ja kutomakoneita 6,800, yhdellä Kränholmien tehtaalla Narvassa on jo siitä 500,000 ja 4,000 kun koko Ruotsin kutomateollisuudessa työskentelee 590,000 kehrää ja 16,000 kutomakonetta. Viron suurimman tehtaan tuotannosta valmistetaan ulkomaista kulutusta varten $\frac{3}{4}$, etupäässä juuri skandinaivialaista tarvetta silmällä pitäen. Skandinaivialaiset väittävät, että kun jonkun tuotemäärän työ-
kustannukset Virossa on 40 $\frac{1}{2}$ äyriä

(skandinavialainen rahayksikkö), niin ovat ne Ruotsissa 109 äyriä. Sen lisäksi voivat virolaiset korkean tullisuojeituksen avulla kiskoa kotimaassa kankaistaan korkeamman hinnan ja myydä ulos halvemmalla. Kun eräästä kangaslajista maksetaan Virossa 38 äyriä metriltä, niin saadaan se Ruotsissa 28½ äyrillä, johon sisältyy jo 3,4 äyrin ruotsalainen tulli. Ruotsalaisten tehtailijain väitteen mukaan on Ruotsin tullisuojaus voimaton tätä kilpailua vastaan. Kun työkustannusten ero jonkun kangslajin valmistuksessa Ruotsissa ja Virossa voi olla 68,5 äyriä kiloa kohden niin tekee Ruotsin tulli sille määrälle ja lajille vain 54,4 äyriä. Paitsi työpalkkojen alhaisuutta väittävät ruotsalaiset vaikuttavan siihen myöskin sen, että nykyiset virolaisten kutomatehtaiden omistajat saivat tehtaansa hyvin halvalla.

Mutta kutomateollisuus taitaakin olla ainoa teollisuudenala Virossa, joka on viime vuosina onnistunut saavuttamaan edes jonkunlaiset markkinat. Yleensä kärsivät virolaiset tehtaajat tilausten puutetta. Viime aikoina ovat esim. sikkäläiset kapitalistipiirit olleet hermostuneita siitä, kun Neuvostoliitto ei ole kiiruhtanut tekemään niitä tilauksia, joita kauppasopimuksen solmimisesta Viron ja Neuvostoliiton välillä odotettiin seuraavan. Jouduttaakseen käynnissä olleita neuvotteluja ovat virolaiset teollisuuspiirit lähettäneet Moskovaan kolme eri ehdotusta tilausten maksun suoritustavoista.

Kapitalistisen Viron taloutta on pidetty yllä pääasiassa samalla tavalla kuin lahtari-Suomen taloutta, nimittäin metsiä raiskaamalla. Laajat alat maata on hakattu jo kokonaan puhtaaksi metsistä. Suuren osan on niistä hakkautanut valtio ulkomaisten lainojen korvaukseksi. Hyväuskoisimmatkin asiantuntijat selittävät nyt, että vain äärimmäisen suurta säästäväisyyttä käyttäen voidaan lähimmässä tulevai-

suudessa ajatella pientä ulosvientiä, mutta toiset väittävät, että metsät eivät riitä enää omaa tarveakaan tyydyttämään. Valtion puolelta on ehdotettu monenlaisia rajoituksia jällellä olevien metsävarojen suojelemiseksi.

Viron teollisuuden turhaan yrittäessä päästä jalkeilleen on maa yhä enemmän ja enemmän agrarisoitunut. Eräät kapitalistipiirit vaativat, että hallituksenkin pitäisi kiinnittää pääasiassa huomio maatalouden kehittämiseen. Parillaan on käsittelyn alaisena kaksi maataloudelle erikoisoikeuksia tarkoittavaa ehdotusta. Vehnän viljelijät vaativat, että kaikki suuret myllyliikkeet velvoitettaisiin jauhamaan määrätty määrä myöskin huonoa kotimaista vehnää. Samaan aikaan on maatalousministeriö ehdottanut vientipalkkiota sikojen maasta viejille sekä samalla perustettavaksi rahasto, josta 40% käytettäisiin sianhoidon kehittämiseen ja loppu sianlihan hintojen „vakiinnuttamiseen“, s. o. niiden kohottamiseen omassa maassa.

Kotimaisten pääomien puute, halpa työvoima ja valtion suuri taloudellinen ahdinko on vuosi vuodelta lisännyt Viron riippuvaisuutta ulkomaisesta pääomasta. Kaksi vuotta sitten sai valtio Kansainliiton finanssi-komitean välityksellä lainan kulkakantaan perustuvan rahan järjestämistä varten sillä ehdolla, että valtiopankki järjestetään yksityiseksi osakepankiksi. Rahakannan muutos on nyt suoritettu (uusi raha on kruunu, joka sisältää $\frac{1}{248}$ gr hienokultaa) ja pankki uudelleen järjestetty. Mutta pankin 100,000 osakekesta á 50 kr. on valtion onnistunut myydä ainoastaan $\frac{1}{3}$, loppujen jäädessä valtion haltuun. Varsinkin englantilainen ja ruotsalainen pääoma ovat pyrkineet saamaan jalsijaa Virossa. Viimeksi tiedotetaan joulukuulla, että Viron hallitus on luovuttanut erälle englantilaiselle sähköliikkeelle käyttöoikeuden 10 km. päässä Neuvostoliiton rajasta oleviin

Narvan vesiputouksiin. Vesiputouksia ovat himoinneet myöskin saksalaiset kapitalistit, mutta Englannin valtiollinen vaikutus ilmeisesti ratkaisi asian englantilaisten kapitalistien ja Englannin imperialismiin hyväksi. Yhtymän takana kerrotaan olevan suuria rahamiespiirejä, jota osoittaa sen pääomakin 30 milj. kr. Rakennettavasta sähkölaitoksesta lasketaan saatavan voima koko Narvan ja sen ympäristön teollisuudelle, mahdollisesti levitetään verkko myöhemmin yli koko maan. Aikaisemmin kerrotaan olleen suunnitteluja sähkön antamisesta Leningradiinkin, joka nyt ei tule kysymykseenkään. Uusi yhtymä on epäilemättä huomattavasti lisännyt Englannin hallituksen vaikutusta Virossa, ja niin ollen yhä lisää Viron aktiivisuutta Neuvostoliiton vastaisessa sodan valmistelussa.

Nähtävästi juuri Englannin vaikutuksen voimistumisesta on johtunut myöskin se erityinen aktiivisuus, jota Viro on osoittanut viime aikoina Neuvostoliiton vastaisen balttilaisen blokin tiivistämisessä. Vuoden alkupuolella teki se hyökkäyksen Ruotsiin siinä tarkoituksessa. Joulukuulla piletettiin Narvassa virolaisten kapitalistipiirien aloitteesta jälleen n. s. toinen taloudellinen konferenssi, johon osallistui Viro, Latvia ja Liettua. Virossa oli siinä 60 edustajaa, Latviasta 45 ja Liettuaasta 7. Tarkoituksena oli lujan taloudellisen liiton luominen näiden kolmen maan kesken. Jo pitemmän aikaa on harjoitettu propagandaa virolais-latvialaisen tulliliiton puolesta, johon on koetettu vetää myöskin Liettua mukaan, Liettua kun on paremminkin orientoitunut Saksaan käsin. Jo 1921

yritettiin mainittujen valtioiden välille saada lujaa yhteyttä, mutta silloin kuivui homma kokoon. Mutta nyt on ajatusta edelleen kehitetty Suomen ja Puolan johtaman „Suurbalttilaisen“ liiton hegemonian alaisena—juuri tällaisia sanoja käyttää saksalainen teollisuuslehti.

Vaikka mainittu konferenssi olikin kulkevinaan kokonaan taloudellisten kysymysten järjestämisen merkeissä, keskusteltiin yhtenäisistä laiva ja tullimaksuista jne., niin osoittavat nämäkin sanat jo sen todellisen poliittisen luonteen. Jo taloudellisten kysymysten käsittelykin kohdistettiin hyökkäykseksi Neuvostoliittoa ja sen sosialistista rakennustyötä vastaan. Muuan saksalainen lehti sanoo siitä, että se kulki kokonaan yksityisomistuksellisen kaupan ja teollisuuden julistamisen merkeissä „Itä-Europassa alaa valtaavaa valtion teollisuutta ja sen yhteydessä esiintyvää radikaalista yhteiskuntapolitiikkaa vastaan“. Siis sosialismia vastaan. Konferenssin pohjimmalsenaan tarkoituksena on siis ollut yrityspöistää lujan valtiollisen liiton syntymistä vaikeuttavat eri valtioiden välillä olevat taloudelliset ristiriidat, että voitaisiin esiintyä voimakkaampina Neuvostoliittoa vastaan.

Samalla siis kuin kapitalististen maiden talous joutuu yhä syvemmän ja ylipääsemättömämmän pulan valtaan, samalla koettavat he yhä epätoivoisemmin koota voimiansa estääkseen sen rinnalla yhä voimistuvan sosialistisen rakennustyön. Piskuihin Viron porvarillinen tasavaltaakaan ei tee siinä mitään poikkeusta. Mutta sittenkään eivät he vältä omaa tuhoansa.

J. L.